

**სისსლის სამართალი**  
**ზოგადი და კერძო ნაწილები**  
**სისსლის სამართლის პროცესი**  
**კერძო ნაწილი**

კრებულში გამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე: <http://www.supremecourt.ge/court-decisions/>

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი  
**სისხლის სამართლის საქმეებზე**  
2026, №4-6

Decisions of the Supreme Court of Georgia  
**on Criminal Cases**  
(in Georgian)  
2026, №4-6

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien  
**in Strafsachen**  
(in der georgischen Sprache)  
2026, №4-6

Решения Верховного Суда Грузии  
**по уголовным делам**  
(на грузинском языке)  
2026, №4-6

გადაწყვეტილებების შერჩევასა და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი  
**რუსუდან ჭანტურიძე**

ტექნიკური რედაქტორი  
**მარიკა მაღალაშვილი**

**რედაქციის მისამართი:**

0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №6, ტელ: 298 20 75; [www.supremecourt.ge](http://www.supremecourt.ge)

**საქიჯელო**  
**სისხლის სამართალი**  
**ზოგადი ნაწილი**

**1. სასჯელის მიზნები და სახეები**

გამოსაცდელ ვადაში განზრახი დანაშაულის ჩადენისას,  
დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობითად ჩათვლა,  
საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით,  
დაუშვებელია ..... 5

გაუფრთხილებლობით ჩადენილი მძიმე კატეგორიის  
დანაშაულისათვის, რომლისთვისაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე  
მუხლი განსაკუთრებით საშეღავათო პირობებს აწესებს,  
არარელევანტურია საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის  
იმ დანაწესის გამოყენების შეზღუდვა,  
სადაც საუბარია დანაშაულის ჩადენის წასწრებაზე ..... 13

**2. სასჯელის დანიშვნა**

სასჯელის შემსუბუქება ..... 22

**3. ამნისტია, შეწყალება, ნასამართლობა**

ბრალდებულის დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 126-ე  
მუხლის 1-ლი ნაწილითა და 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და  
2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს  
კანონის 1-ლი მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე  
სასჯელისაგან გათავისუფლება ..... 32

**კერძო ნაწილი**

**1. დანაშაული ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების  
წინააღმდეგ**

მსჯავრდებულის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 111, 151 მუხლის  
მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით ორი დაზარალებულის მიმართ  
ორ ეპიზოდად წარდგენილი ბრალდების იმავე მუხლით  
ერთ ეპიზოდად დაკვალიფიცილება ..... 39

კენჭისყრის შენობაში, საარჩევნო კომისიის განთავსების ადგილას  
ან მათ მიმდებარე ტერიტორიაზე, ან წინასაარჩევნო აგიტაციის,  
ან წინასაარჩევნო კამპანიის ღონისძიების დროს ძალადობა  
ან ძალადობის მუქარა ..... 52

**2. ეკონომიკური დანაშაული**

თაღლითობა ..... 67

### 3. ნარკოტიკული დანაშაული

ნარკოტიკული საქმიანობის ხელშემწყობ პირს, „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, უნდა ჩამოერთვას  
ამ კანონით გათვალისწინებული უფლებები ..... 80

### სისხლის სამართლის პროცესი

#### პირაქონილი

#### კასაცია

#### საკასაციო განაჩენი

გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად  
გამამართლებელი განაჩენის დადგენა (საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>  
მუხლის 1-ლი ნაწილი; 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის  
„დ“ ქვეპუნქტი; 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup> მუხლის 1-ლი ნაწილი) ..... 86

გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და  
მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა  
(საქართველოს სსკ-ის 120 მუხლის მე-2 ნაწილი) ..... 96

განაჩენში ცვლილების შეტანა (მსჯავრდებული უდანაშაულოდ  
იქნა ცნობილი და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup> მუხლის  
მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში) ..... 119

განაჩენში ცვლილების შეტანა (მსჯავრდებულის უდანაშაულოდ  
ცნობა საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“  
ქვეპუნქტით და 181-ე მუხლის ერთ ეპიზოდში  
გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში;  
ქმედების გადაკვალიფიცირება საქართველოს სსკ-ის 143-ე  
მუხლიდან სსკ-ის 150-ე მუხლზე) ..... 127

**სისხლის სამართალი  
ზოგადი ნაწილი**

**1. სასჯელის მიზნები და სახეები**

**გამოსაცდელ ვადაში განზრახი დანაშაულის ჩადენისას,  
დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობითად ჩათვლა,  
საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის  
გამოყენებით, დაუშვებელია**

**განაჩენი  
საქართველოს სახელით**

№ 1165აპ-25

20 აპრილი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**მ. გაბინაშვილი (თავმჯდომარე),  
ნ. სანდოძე,  
ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ კ. ს-ის ადვოკატის – დ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 20 ნოემბრის განაჩენზე.

**აღწერილობითი ნაწილი:**

**1. წარდგენილი ბრალდების არსი:**

1.1. კ. ს-ს ბრალად ედებოდა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ შემაკავებელი ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნებისა და ვალდებულებების შეუსრულებლობა, ჩადენილი არაერთგზის, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსკ-ის) 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-3 ნაწილით.

1.2. კ. ს-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგით: თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2020 წლის 2 ივნისის და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 19 მარტის განაჩენებით, კ. ს-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით. 2020 წლის 4 ოქტომბერს ი. ვ-ას მოთხოვნის საფუძველზე, არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფი პირის – კ. ს-ის – მიმართ 30 დღით გამოიცა №... შემაკავებელი ორდერი. აღნიშნული ორდერის საფუძველზე კ. ს-ს განესაზღვრა მოძალადის სტატუსი და აეკრძალა მითითებულ ვადაში

მსხვერპლთან – ი. ვ-ასთან – კონფლიქტში შესვლა და ნებისმიერი სახის კონფლიქტური ურთიერთობა. მიუხედავად იმისა, რომ კ. ს-ი გავრთხილებული იქნა შემაკავებელი ორდერის შინაარსისა და მისი დარღვევის შემთხვევაში მოსალოდნელი პასუხისმგებლობის შესახებ, 2020 წლის 16 ოქტომბერს, ღამის საათებში, კ. ს-ი მივიდა არარეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფ ი. ვ-ასთან, თ-ში მდებარე საცხოვრებელ სახლში და აგინა მას. აღნიშნული ქმედებით კ. ს-მა დაარღვია შემაკავებელი ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნები და ვალდებულებები.

## **2. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება:**

2.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 5 ნოემბრის განაჩენით, კ. ს-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რაც, საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩათვალა პირობითად, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით. კ. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩათვალა სტაციონარული სასამართლო-ფსიქიატრიული ექსპერტიზის ჩასატარებლად, სსიპ „ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს“ ფსიქიატრიული ექსპერტიზის დეპარტამენტში ყოფნის პერიოდი – 2022 წლის 31 ოქტომბრიდან 2022 წლის 17 ნოემბრის ჩათვლით.

2.2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 5 ნოემბრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ბრალდების მხარემ. თბილისის პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორმა – ირაკლი ყვავაძემ – სააპელაციო საჩივრით მოითხოვა მსჯავრდებულ კ. ს-ის მიმართ დანიშნული სასჯელის გამკაცრება. კერძოდ, თავისუფლების აღკვეთის სრულად პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდის განსაზღვრა.

## **3. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება:**

3.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 20 ნოემბრის განაჩენით:

თბილისის პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორ ირაკლი ყვავაძის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 5 ნოემბრის განაჩენში შევიდა ცვლილება;

კ. ს-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 19 მარტის განაჩენით (რომლითაც უცვლელი დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2020 წლის 2 ივნისის განაჩენი), კ. ს-ისთვის დანიშნული პირობი-

თი მსჯავრი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქმა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 8 თვით და 21 დღით თავისუფლების აღკვეთა და, საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, კ. ს-ს სასჯელად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით;

კ. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო განაჩენის აღსრულების საფუძვლით, მისი დაკავების მომენტიდან;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-4 მუხლის საფუძველზე, აღნიშნული განაჩენით დანიშნული სასჯელის ვადაში, კ. ს-ს ჩაეთვალია თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2023 წლის 2 ოქტომბრის განაჩენით (რომლითაც უცვლელი დარჩა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2023 წლის 27 იანვრის განაჩენი) პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2022 წლის 2 აგვისტოდან 2023 წლის 27 იანვრის ჩათვლით.

3.2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 20 ნოემბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ. მსჯავრდებულ კ. ს-ის ადვოკატი – დ. ბ-ე – საკასაციო საჩივრით ითხოვს კ. ს-ისთვის დანიშნული სასჯელის შემსუბუქებას „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, აგრეთვე – საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, სასჯელის ნაწილის პირობითად ჩათვლას.

### **სამოტივაციო ნაწილი:**

1. საკასაციო სასამართლომ განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ კ. ს-ის ადვოკატის – დ. ბ-ის – საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 20 ნოემბრის განაჩენი უნდა შეიცვალოს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსსკ-ის) 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 20 ნოემბრის განაჩენი გაასაჩივრა მხოლოდ დაცვის მხარემ და მხოლოდ სასჯელის ნაწილში. კერძოდ, მსჯავრდებულის ადვოკატი საკასაციო საჩივრით ითხოვს კ. ს-ისთვის დანიშნული სასჯელის შემცირებას „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, აგრეთვე – საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, სასჯელის ნაწილის პირობითად ჩათვლას. ამდენად, მხარეებს შორის სადავო არ არის კ. ს-ის მიერ

მისთვის მსჯავრდშერაცხილი დანაშაულის ჩადენა, რის გამოც, არ არსებობს ამ ნაწილში გასაჩივრებული განაჩენის გადასინჯვის საფუძველი. მოცემულ შემთხვევაში, დავის საგანია მსჯავრდებულის მიმართ დანიშნული სასჯელის სამართლიანობა.

3. საკასაციო სასამართლო, მსჯავრდებულის მიმართ გამოყენებული სასჯელის სამართლიანობის შეფასებამდე, ყურადღებას სასჯელის მიზნებზე გაამახვილებს. საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით: „სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავეის რესოციალიზაცია“. გარდა ამისა, სასჯელის მიზანია დანაშაულის პრევენცია, როგორც სპეციალური, ისე ზოგადი, რაც, ერთი მხრივ, გულისხმობს დამნაშავეისთვის ახალი დანაშაულის ჩადენის შესაძლებლობის მოსპობას, რადგან საკუთარ თავზე დანაშაულის სამართლებრივი შედეგების განცდა, გამაფრთხილებლად იმოქმედებს მის სამომავლო ქცევაზე, ხოლო, მეორე მხრივ, კონკრეტული ქმედებისთვის პირის დასჯის დემონსტრირებას ექნება შემაკავებელი ეფექტი, დანაშაულის ჩადენის ყველა პოტენციური მსურველის მიმართ.

4. საქართველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი უნდა იყოს სამართლიანი. ამვე მუხლის მე-4 ნაწილის მიხედვით, „სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს“. სასჯელის სამართლიანობის პრინციპს განამტკიცებს საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილიც, რომელიც სასამართლოს ავალდებულებს დამნაშავეს დაუნიშნოს სამართლიანი სასჯელი და პრიორიტეტს ანიჭებს ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელის გამოყენებას, გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც იგი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს.

5. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ კ. ს-ის მიერ ჩადენილი, საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული სასჯელად უალტერნატივოდ ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას, ერთიდან სამ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ.

6. საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლომ კ. ს-ისთვის სასჯელის დანიშნისას სრულად გაითვალისწინა დანაშაულის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი და დამდგარი მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, ასევე – დანაშაულის აღიარება, მონაწილეობა, მტკიცებულებების უდავოდ მიჩნევით სწრაფი მართლმსაჯულებისთვის ხელშეწყობა, ჯანმრთელობის მდგომარეობა (მსჯავრდშერაცხილი დანაშაულის

დროს იყო შეზღუდული შერაცხადი) და დანაშაულის ჩადენა ოჯახის წევრის მიმართ.

7. საქართველოს სსკ-ის 53<sup>1</sup>-ე მუხლის თანახმად, პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებას წარმოადგენს დანაშაულის ჩადენა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ, რა დროსაც დამნაშავეს თავისუფლების აღკვეთა უნდა დაენიშნოს მინიმალურ ზღვარზე სულ მცირე ერთი წლით მეტი ვადით. განსახილველ შემთხვევაში, საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლი მაკვალიფიცირებელ ნიშნად არ ითვალისწინებს დანაშაულის ჩადენას ოჯახის წევრის მიმართ, რის გამოც, აღნიშნული გარემოება უნდა შეფასდეს საქართველოს სსკ-ის 53<sup>1</sup>-ე მუხლის საფუძველზე, როგორც პასუხისმგებლობის დამამძიმებელი გარემოება. შესაბამისად, კ. ს-ისთვის დანიშნული თავისუფლების აღკვეთა არ შეიძლება იყოს 2 წელზე ნაკლები.

8. საკასაციო სასამართლო, კასატორის პოზიციის საპასუხოდ, განმარტავს, რომ კ. ს-ის მიერ ჩადენილ დანაშაულთან მიმართებით არ არსებობს კანონისმიერი საფუძველი მისთვის დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობითად ჩათვლისთვის, შემდეგ გარემოებათა გამო:

9. მოცემულ შემთხვევაში კ. ს-მა დანაშაული ჩაიდინა პირობითი მსჯავრის გამოსაცდელი ვადის პერიოდში (თბილისის პრობაციის ბიუროს 2021 წლის 2 ივნისის წერილის თანახმად, კ. ს-ს გამოსაცდელი ვადა დაუსრულდა 2021 წლის 1 ივნისს, ხოლო დანაშაული ჩაიდინა 2020 წლის 4 ოქტომბერს). აღნიშნული გარემოება ნათლად მიუთითებს, რომ სასამართლოს მიერ მანამდე გამოჩენილმა ლმობიერებამ (წინა დანაშაულისათვის დანიშნული სასჯელის პირობითად ჩათვლამ) ვერ შეასრულა პრევენციული ფუნქცია და ვერ უზრუნველყო მსჯავრდებულის მხრიდან კანონმორჩილი ქცევა. ამდენად, ნათელია, რომ სისხლისსამართლებრივი ზემოქმედების მსუბუქი ფორმა არ აღმოჩნდა საკმარისი სასჯელის მიზნების მისაღწევად. ასეთ ვითარებაში კანონმდებლობა მკაცრ რეგულაციას აწესებს. კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის მიხედვით, თუ პირობით მსჯავრდებული გამოსაცდელ ვადაში განზრახ დანაშაულს ჩაიდენს, სასამართლო აუქმებს პირობით მსჯავრს და მსჯავრდებულს სასჯელს უნიშნავს ამავე კოდექსის 59-ე მუხლით დადგენილი წესის შესაბამისად. აღნიშნული მუხლი ერთმნიშვნელოვნად განსაზღვრავს, რომ გამოსაცდელ ვადაში განზრახი დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში, პირობითი მსჯავრის გამოყენება წარმოადგენს საგამონაკლისო შესაძლებლობას, რომელიც დასაშვებია მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ მხარეებს შორის დადებულია საპროცესო შეთანხმება. ამ საკითხთან დაკავშირებით, ჩამოყალიბებულია საკასაციო სასამართლოს პრაქტიკაც. საქართველოს უზენაესმა სასამართლომ განმარტა, რომ „გამოსაცდელ ვადაში გან-

ზრახი დანაშაულის ჩადენისას, დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობითად ჩათვლა (საპროცესო შეთანხმების არარსებობის შემთხვევაში) საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით დაუშვებელია“ (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 11 ივლისის №525აპ-22 განაჩენი).

10. ამდენად, აღნიშნული სამართლებრივი რეგულაციებისა და დამკვიდრებული სასამართლო პრაქტიკის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ კანონის იმპერატიული მოთხოვნიდან გამომდინარე, მსჯავრდებულ კ. ს-ისთვის დანიშნული თავისუფლების აღკვეთის ნაწილის პირობითად ჩათვლა დაუშვებელია.

11. იმავდროულად, უზენაესი სასამართლო პრაქტიკის შესაბამისად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული პირობითი მსჯავრის გაუქმების საკითხი უკავშირდება დანაშაულის ჩადენის დროს და არა განაჩენის გამოტანის მომენტს. კერძოდ, თუ განზრახი დანაშაული ჩადენილია გამოსაცდელი ვადის მოქმედების პერიოდში, აღნიშნული წარმოადგენს პირობითი მსჯავრის გაუქმების საფუძველს. ამ შემთხვევაში გადამწყვეტი მნიშვნელობა არ აქვს იმას, განაჩენის გამოტანის მომენტისთვის გასულია თუ არა გამოსაცდელი ვადა, ვინაიდან ასეთი დათქმა კანონმდებლობით გათვალისწინებული არ არის (იხ. უზენაესი სასამართლოს 2015 წლის 24 დეკემბრის №401აპ-15 განაჩენი). გამოსაცდელ ვადაში ჩადენილი განზრახი დანაშაულისთვის სასჯელის განსაზღვრისას არ აქვს მნიშვნელობა, განაჩენი დადგინდება აღნიშნული გამოსაცდელი ვადის განმავლობაში თუ მისი დასრულების შემდეგ (იხ. უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 11 ივლისის №525აპ-22 განაჩენი). ამდენად, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, უნდა გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 19 მარტის განაჩენით (რომლითაც უცვლელი დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2020 წლის 2 ივნისის განაჩენი), კ. ს-თვის დანიშნული პირობითი მსჯავრი და მას საბოლოო სასჯელი უნდა დაენიშნოს საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად.

12. კ. ს-თვის სასჯელის განსაზღვრისას სასამართლო ითვალისწინებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონს, რომელიც ცალკეული დანაშაულის ჩამდენი პირებისთვის შელავათს ითვალისწინებს. აღნიშნული კანონის მე-12 მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, მსჯავრდებულის (მათ შორის, ძებნილი მსჯავრდებულის) მიმართ ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტიის აღსრულების მიზნით, გადაწყვეტილებას სისხლის სამართლის საქმის სასამართლო განხილვის სტადიაზე იღებს შესაბამისი სასამართლო.

13. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის

კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზეც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია. ამავე მუხლის მე-5 პუნქტის მიხედვით, იმ პირზე, რომელმაც ჩაიდინა [...] საქართველოს სსკ-ის 381<sup>1</sup>-ე მუხლით გათვალისწინებული ან ოჯახური დანაშაული (გარდა ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით ან მე-7 მუხლით განსაზღვრული ოჯახური დანაშაულისა), ამ მუხლის პირველი პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია გავრცელდება, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია, და თუ ეს პირი თანახმაა, რომ მის მიმართ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დაზარალების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, ამ პირის მიერ ძალადობის განმეორების რისკის შეფასების გარეშე გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რომლითაც მას ამნისტიის შედეგად შეუმცირდა სასჯელი, მაგრამ არაუმეტეს 9 თვისა. დამცავი ორდერით გასათვალისწინებელი შეზღუდვების ფარგლებს განსაზღვრავს მოსამართლე.

14. განსახილველ შემთხვევაში, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კ. ს-ისთვის საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დანიშნული სასჯელი უნდა შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით, ვინაიდან, ამნისტიის გამოყენებაზე დაზარალებულის თანხმობის არსებობასთან ერთად, საკასაციო სასამართლოში დაცვის მხარემ წარმოადგინა კ. ს-ის თანხმობა ამნისტიის გამოყენებასა და დამცავი ორდერის გამოცემაზე. შესაბამისად, მსჯავრდებულ კ. ს-ის ადვოკატის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს მხოლოდ ამნისტიის გამოყენების ნაწილში.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

### **და ა დ ბ ი ნ ა:**

1. მსჯავრდებულ კ. ს-ის ადვოკატის – დ. ბ-ის – საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. შეიცვალოს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 20 ნოემბრის განაჩენი;

3. კ. ს-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის მე-5 პუნქტის შესაბამისად, შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და სასჯელად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით და 8 თვით;

4. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2021 წლის 19 მარტის განაჩენით (რომლითაც უცვლელი დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2020 წლის 2 ივნისის განაჩენი), კ. ს-ისთვის დანიშნული პირობითი მსჯავრი;

5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქმა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 8 თვით და 21 დღით და, საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, კ. ს-ს სასჯელად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით და 8 თვით;

6. კ. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს 2025 წლის 24 ნოემბრიდან; მასვე, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-4 მუხლის საფუძველზე, სასჯელის ვადაში ჩაეთვალოს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2023 წლის 2 ოქტომბრის განაჩენით (რომლითაც უცვლელი დარჩა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2023 წლის 27 იანვრის განაჩენი) პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2022 წლის 2 აგვისტოდან 2023 წლის 27 იანვრის ჩათვლით;

7. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის მე-5 პუნქტის საფუძველზე, კ. ს-ის მიმართ 4 თვით გამოიცეს დამცავი ორდერი, შემდეგი პირობებით:

კ. ს-ს დაკავებამდე ფაქტობრივად მცხოვრები: ... აეკრძალოს დაზარალებულ ი. ვ-ას (პირადი №..., მცხოვრები: თ-ში) საცხოვრებელ სახლთან, სამსახურსა და ადგილსამყოფელთან მიახლოება, აგრეთვე – მასთან რაიმე ფორმით ურთიერთობა;

კ. ს-ს აეკრძალოს ი. ვ-ასთან ნებისმიერი სახის კომუნიკაცია ტელეფონის, სოციალური ქსელისა და სხვა ტექნიკური საშუალებების გამოყენებით;

8. დამცავი ორდერი ძალაში შედის გამოცემისთანავე და მისი მოქმედების ვადა აითვლება მსჯავრდებულ კ. ს-ის პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლებისთანავე;

9. დამცავი ორდერის პირობების დარღვევა გამოიწვევს კანონმდებლობით განსაზღვრულ პასუხისმგებლობას;

10. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**გაუფრთხილებლობით ჩადენილი მკიმა კატაგორიის  
დანაშაულისათვის, რომლისთვისაც საქართველოს სსკ-ის  
63-ე მუხლი განსაკუთრებით საშუალო პირობებს  
ანებსებს, არარაქვეანდურია საქართველოს სსკ-ის 50-ე  
მუხლის იმ დანაშაულის გამოყენების შეზღუდვა, სადაც  
საუბარია დანაშაულის ჩადენის წასწრაფაზე**

**განაჩენი  
საქართველოს სახელმით**

№53აპ-26

2 იენისი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),  
ლ. ფაფიაშვილი,  
ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა დასავლეთ საქართველოს სა-  
ოლქო პროკურატურის უფროსი პროკურორის, ვლადიმერ გეგუჩაძის  
საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის  
სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 23 სექტემბრის განაჩენზე.

**აღწერილობითი ნაწილი:**

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ჯ. ჟ-მ ჩა-  
იღინა ავტომობილის მოძრაობის უსაფრთხოების წესის დარღვევა იმის  
მიერ, ვინც ამ სატრანსპორტო საშუალებას მართავს, ალკოჰოლური  
ზემოქმედების ქვეშ, რამაც ადამიანის სიცოცხლის მოსპობა გამოიწ-  
ვია. აღნიშნული გამოიხატა შემდეგით:

2024 წლის 24 ნოემბერს, დაახლოებით 22:40 საათზე, ... გამავალ ... სა-  
ავტომობილო გზის მე-3 კმ-ზე, ალკოჰოლური თრობის ქვეშ მყოფი ჯ. ჟ.,  
მის მიერ მართული „მერსედეს ბენცის“ მოდელის, სახელმწიფო ნომრით –  
... ავტომობილით ... მიმართულებით მოძრაობისას, გადაჭარბებული სიჩქა-  
რით შევიდა მოსახვევში, დაარღვია საგზაო მოძრაობის შესახებ საქართვე-  
ლოს კანონის 21.15, 33.1 და 33.2 მუხლების მოთხოვნები, გადავიდა საპი-  
რისპირო სამოძრაო ზოლში და შეეჯახა გ. ჭ-ს მიერ მართულ „მერსედეს  
ბენცის“ მოდელის სახელმწიფო ნომრით – ... ავტომობილს. მომხდარი ავ-  
ტო-საგზაო შემთხვევის შედეგად გ. ჭ. ადგილზე გარდაიცვალა.

2. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2025 წლის 29 მაისის განაჩე-  
ნით ჯ. ჟ., – დაბადებული 2... წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ სა-  
ქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლის მე-7 ნაწი-

ლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) წლის ვადით. მასვე 3 (სამი) წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება.

გაუქმდა ჯ. ჟ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება - პატიმრობა.

ჯ. ჟ-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა – 2024 წლის 25 ნოემბრიდან.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულ ჯ. ჟ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ნ. კ-მ და დასავლეთ საქართველოს საოლქო პროკურატურის უფროსმა პროკურორმა, ვლადიმერ გეგუჩაძემ.

დაცვის მხარემ სააპელაციო საჩივრით მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის შეცვლა ჯ. ჟ-სათვის შეფარდებული სასჯელის ნაწილით, კერძოდ, მის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, დანიშნული სასჯელის 1/3-ის პირობით მსჯავრად ჩათვლა.

ბრალდების მხარემ სააპელაციო საჩივრით მოითხოვა ჯ. ჟ-სათვის შეფარდებული სასჯელის დამძიმება.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 23 სექტემბრის განაჩენით: მსჯავრდებულ ჯ. ჟ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ნ. კ-ს სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა; დასავლეთ საქართველოს საოლქო პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს უფროსი პროკურორის, ვლადიმერ გეგუჩაძის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2025 წლის 29 მაისის განაჩენი შეიცვალა, კერძოდ:

ჯ. ჟ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლის მე-7 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) წლის ვადით, საიდანაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე - 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩათვალა პირობით მსჯავრად, იმავე გამოსაცდელი ვადით;

ჯ. ჟ-ს 3 (სამი) წლის ვადით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება;

გაუქმდა ჯ. ჟ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება - პატიმრობა.

ჯ. ჟ-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა დაკავების დღიდან – 2024 წლის 25 ნოემბრიდან.

ჯ. ჟ-ს სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლების ჩამორთმევისა და პირობითი მსჯავრის გამოსაცდელი ვადის ათვლა უნდა დაეწყოს სპეციალური პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლების შემდეგ.

სპეციალური პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლების შემდეგ, სსკ-ის 65-ე მუხლის საფუძველზე, ჯ. ჟ-ს დაეკისრა მოვალეობა პრობაციის სამსახურის ნებართვის გარეშე არ შეიცვალოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი, ხოლო სსკ-ის 66-ე მუხლის შესაბამისად, კონტროლი მის ყოფაქცევაზე და დახმარება დაევალოს პრობაციის სამსახურს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 23 სექტემბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა ბრალდების მხარემ. პროკურორი საკასაციო საჩივრით მოითხოვს ჯ. ჟ-სათვის შეფარდებული სასჯელის დამძიმებას. მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი ქმედების სიმძიმის, დაზარალებული მხარის კანონიერი ინტერესისა და გარდაცვლილის სიცოცხლის ხელყოფით გამოწვეული მძიმე შედეგის გათვალისწინებით, ბრალდების მხარეს მიაჩნია, რომ სააპელაციო პალატის მიერ ჯ. ჟ-ს მიმართ შეფარდებული სასჯელი, მით უფრო საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საშელავათო დანაშაულის გამოყენება, აშკარად ლმობიერია, არ შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნების მიღწევას. პროკურორის ასევე მიაჩნია, რომ სააპელაციო პალატამ საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული საშელავათო წესი კანონდარღვევით გამოიყენა, ვინაიდან მსჯავრდებულს ნაასწრეს დანაშაულის ჩადენისას.

6. მსჯავრდებულ ჯ. ჟ-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ბ. ხ. საკასაციო საჩივრის შესაგებლად მოითხოვს პროკურორის საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობას, ვინაიდან იგი უსაფუძვლო და დაუსაბუთებელია.

7. მსჯავრდებულ ჯ. ჟ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ნ. კ. მ 2026 წლის 1 ივნისს წარმოადგინა საკუთარი მოსაზრება პროკურორის საკასაციო საჩივართან დაკავშირებით, რომლის თანახმად, ადვოკატი მოითხოვს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 23 სექტემბრის განაჩენის უცვლელად დატოვებას, ხოლო პროკურორის საკასაციო საჩივრის არდაკმაყოფილებას, ვინაიდან იგი დაუსაბუთებელია.

### **სამოტივაციო ნაწილი:**

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა, გააანალიზა კასატორის საკვანძო

არგუმენტები და მიაჩნია, რომ დასავლეთ საქართველოს საოლქო პროკურატურის უფროსი პროკურორის, ვლადიმერ გეგუჩაძის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო, პირველ რიგში, აღნიშნავს: მხარეებს არ გაუხდიათ სადავოდ და სასამართლოსაც დადასტურებულად მიაჩნია, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, პრეიუდიციად მიჩნეული, ერთმანეთთან შეთანხმებული, აშკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებების ერთობლიობით, კერძოდ: ლ. ჭ-ს ჩვენებით, ა. ნ-ს, გ. ჟ-ს, გ. გ-ს, კ. ქ-ს, ბ. მ-ს გამოკითხვის ოქმებით, დათვალიერებისა და ნიმუშის აღების ოქმებით, ბრალდებულის დაკავების ოქმით, ამოღების ოქმებით, ავტოტექნიკური ექსპერტიზის №... დასკვნით, ავტოტრასოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნით, სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით, ქიმიურ-ტოქსიკოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნით, ინფორმაციის გამოთხოვის ოქმით, ნივთიერი მტკიცებულების გახსნისა და დათვალიერების ოქმებითა და საქმეში არსებული სხვა მასალებით, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება ჯ. ჟ-ს მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლის მე-7 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა.

3. რაც შეეხება მსჯავრდებულ ჯ. ჟ-სათვის შეფარდებული სასჯელის სახესა და ზომას, საქართველოს სსსკ-ის 259-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი უნდა იყოს სამართლიანი. ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის მიხედვით, „სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს“. სასჯელის სამართლიანობის პრინციპს განამტკიცებს საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილიც, რომელიც სასამართლოს ავალდებულებს დამნაშავეს დაუნიშნოს სამართლიანი სასჯელი და პრიორიტეტს ანიჭებს ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელის გამოყენებას, გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც იგი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს. „სასჯელი უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხესთან გონივრულ პროპორციაში ... სასჯელის დაკისრება უნდა მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალისწინებით“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38). მართლმსაჯულების განხორციელება და სასჯელის სამართლიანობა, პირველ რიგში, მსჯავრდებულისთვის ჩადენილი ქმედების და მისი პიროვნების ადეკვატური სასჯელის დანიშვნას გულისხმობს. სასჯელი არ უნდა იყოს არც

ზედმეტად მკაცრი და არც ზედმეტად ლმობიერი იმისათვის, რომ მიღწეული იქნეს სასჯელის მიზნები (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 11 ივლისის №1/7/851 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე იმედა ხახუტაიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-7).

4. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს, კერძოდ, დანაშაულის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავის წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაცქევას ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით – მის მისწრაფებას, ანაზღაუროს ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასჯელის მიზნებია: სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია.

5. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ რესოციალიზაციის მიზანი გულისხმობს სასჯელის მეშვეობით საზოგადოებაში საყოველთაოდ აღიარებული თანაცხოვრების წესებისადმი დამნაშავის შეგუებას, ამისათვის შესაბამისი პირობების შექმნის გზით, როგორც საპატიმრო დაწესებულებაში, ასევე, არასაპატიმრო სასჯელის შეფარდებისას, თავისუფლებაში ყოფნის პირობებში; ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება კი ხორციელდება სპეციალური და ზოგადი პრევენციის ფარგლებში, სადაც სპეციალური პრევენცია მიმართულია რეციდივის წინააღმდეგ, რათა დამნაშავეს მოესპოს ახალი დანაშაულის ჩადენის შესაძლებლობა ან მოხდეს მათი მინიმალიზება. ზოგადი პრევენცია კი გულისხმობს დანაშაულის ჩადენის ყველა პოტენციური მსურველისათვის იმის დემონსტრირებას, თუ რა შეიძლება მათ ელოდეთ ანალოგიური ქმედების ჩადენის შემთხვევაში (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“). ერთის მხრივ, სასჯელის სახემ და ზომამ დაუსჯელობის განცდა არ უნდა გამოიწვიოს, ხოლო, მეორე მხრივ, მსჯავრდებულს და საზოგადოებას არ უნდა გაუჩინოს განცდა, რომ სასჯელის მიზანს ადამიანის პირადი დასჯა და ტანჯვა წარმოადგენს.

6. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლის მე-7 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული, რომლის ფარგლებშიც ჯ. ჟ. ს. შეეფარდა სასჯელი, ისჯება თავისუფლების აღკვეთით 6-დან 9 წლამდე, თანამდებობის დაკავების ან საქმიანობის უფლების ჩამორთმევით

3 წლამდე. გასაჩივრებული განაჩენით, ჯ. ჟ-ს სასჯელის სახით შეფარდებული აქვს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლის მე-7 ნაწილის სანქციით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმალური ზომა – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე – 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი – 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობით მსჯავრად, იმავე გამოსაცდელი ვადით. მასვე 3 (სამი) წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება.

7. საკასაციო სასამართლო თავდაპირველად აღნიშნავს, რომ არ იზიარებს პროკურორის არგუმენტს, რომლის მიხედვით, მოცემულ საქმეში საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენება დაუშვებელი იყო იმ კანონისმიერი საფუძვლითაც, რომ მსჯავრდებულს დანაშაულის ჩადენისთანავე „წასწრეს“. საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-7 ნაწილით გათვალისწინებული ქმედება – მძიმე კატეგორიის გაუფრთხილებელი დანაშაულია. სააპელაციო სასამართლომ საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკის შესაბამისად (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება №51აპ-20 საქმეზე, &8), დასაბუთებულად მიუთითა, რომ გაუფრთხილებლობით ჩადენილი მძიმე კატეგორიის დანაშაულისათვის, რომლისთვისაც სსკ-ის 63-ე მუხლი განსაკუთრებულ საშელავათო პირობებს აწესებს, არარელევანტურია სსკ-ის 50-ე მუხლის იმ დანაწესის გამოყენების შეზღუდვა, სადაც საუბარია დანაშაულის ჩადენისას წასწრებაზე, მით უფრო, ისეთი სახის გაუფრთხილებელი დანაშაულისათვის, როგორიცაა საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედება. ამ შემთხვევაში საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული ზემოხსენებული შეზღუდვის გამოყენება (დანაშაულის ჩადენისას ან ჩადენისთანავე წასწრება) არ შეესაბამება სამართლიანობის ზოგად პრინციპებს და აუარესებს მსჯავრდებულის სამართლებრივ მდგომარეობას.

8. აღნიშნულზე დაყრდნობით, საკასაციო სასამართლო არ ეთანხმება პროკურორის მოსაზრებას, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენების შესაძლებლობა, გამოირიცხებოდა დანაშაულზე „წასწრების“ მოტივით, მაგრამ მითითებული არ ნიშნავს, რომ ამ საშელავათო დანაწესის გამოყენება ყველა შემთხვევაში სავალდებულოა, თუნდაც ფორმალურად არსებობდეს მისი გამოყენების წინაპირობები. დასახელებული ნორმა სასამართლოს ანიჭებს უფლებამოსილებას, და არა ვალდებულებას,

რომ სასჯელის ნაწილი განსაზღვროს რეალურად მოსახდელად, ხოლო დანარჩენი ნაწილი პირობითი მსჯავრით შეცვალოს. საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული შეღავათის გავრცელების მიზანშეწონილობა, უნდა შეფასდეს ყოველი საქმის ინდივიდუალური, ფაქტობრივი გარემოებებიდან გამომდინარე.

9. მსჯავრდებულ ჯ. ჟ-სათვის შეფარდებული სასჯელის სამართლიანობის შეფასებისას, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მის მიმართ 6 წლით თავისუფლების აღკვეთის გამოყენება, არის ის მინიმალური, მაგრამ პროპორციული სასჯელი, რომელიც ერთდროულად ითვალისწინებს მსჯავრდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებებს, მის პიროვნებას, ჩადენილი ქმედების სიმძიმეს, საზოგადოებრივ საშიშროებასა და დამდგარ მძიმე შედეგს. მოცემულ შემთხვევაში, საქმის მასალების შესწავლის შედეგად, უფრო მკაცრი სასჯელის დანიშვნის აუცილებლობა არ იკვეთება, ვინაიდან მსჯავრდებულის მიმართ განსაზღვრული სანქციის მინიმუმი, მისი პიროვნებისა და პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინებით, სრულად შეესაბამება სასჯელის დანიშვნის ზოგადსა-ვალდებულო პრინციპებსა და ინდივიდუალიზაციის მოთხოვნას, თუმცა სასჯელის დამატებით შემსუბუქება პირობითი მსჯავრის ნაწილობრივ გამოყენებით, საკასაციო სასამართლოს არასამართლიანად მიაჩნია, შემდეგ გარემოებათა გამო:

10. სააპელაციო სასამართლომ სასჯელის შეფარდებისას, მართებულად გაითვალისწინა მსჯავრდებულის სასარგებლოდ არსებული გარემოებები, კერძოდ: ჯ. ჟ. წარსულში ნასამართლევი არ ყოფილა, მან აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაული, ითანამშრომლა გამოძიებასთან და სადავოდ არ გახადა ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები, მაგრამ, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ აღნიშნული გარემოებები, ჩადენილი ქმედების სიმძიმის, მისი საზოგადოებრივი საშიშროების, დანაშაულის ჩადენის ვითარებისა და დამდგარი მძიმე შედეგის სათანადო შეფასების გარეშე, საკმარისი არ არის დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობითი მსჯავრით შესაცვლელად.

11. საქმის მასალებით, მათ შორის – შემთხვევის ამსახველი ვიდეოჩანაწერით, დგინდება, რომ მსჯავრდებული სატრანსპორტო საშუალებას მართავდა ალკოჰოლის ზემოქმედების ქვეშ, იგი მოსახვევში შევიდა გადაჭარბებული სიჩქარითა და საგზაო მოძრაობის წესების უხეში დარღვევით, გადავიდა საპირისპირო სამოძრაო ზოლში და შეეჯახა შემხვედრ ავტომობილს, რასაც მოჰყვა მძიმე შედეგი – ადამიანის ადგილზე გარდაცვალება. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს იმ გარემოებასაც, რომ ჩადენილია მძიმე კატეგორიის დანაშაული. ამასთან, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს არა მსჯავ-

რდებულის ალკოჰოლური ზემოქმედების ქვეშ ყოფნაზე, როგორც პასუხისმგებლობის დამოუკიდებელ დამამძიმებელ გარემოებაზე, არამედ – დანაშაულის ჩადენის მთლიან ვითარებასა და კონტექსტზე. ალკოჰოლური ზემოქმედების ქვეშ სატრანსპორტო საშუალების მართვა, უკვე მოიცავს ჯ. ჟ-სათვის მსჯავრად შერაცხილი ქმედების მაკვალიფიცირებელ ნიშანს და, შესაბამისად, იგი დამოუკიდებლად ვერ იქნება გამოყენებული სასჯელის დამძიმების საფუძვლად. ამავე დროს, სააპელაციო პალატის შეფასება, რომ მსჯავრდებულის მიმართ, წარსულში არ იკვეთება ისეთი გარემოებები, რაც გარკვეულწილად, მას როგორც არაკეთილსინდისიერ მძღოლად დაახასიათებდა, არ შეესაბამება საქმის მასალებს, კერძოდ, ჯ. ჟ-ს ადმინისტრაციული შემონმების მონაცემებით, დგინდება, რომ დანაშაულის ჩადენამდე – 2024 წლის 24 ნოემბრამდე, წლის განმავლობაში, მსჯავრდებულს უფიქსირებოდა საგზაო მოძრაობის წესების დარღვევასთან დაკავშირებული სამი ადმინისტრაციული სამართალდარღვევა: 2024 წლის 21 ივლისს – სატრანსპორტო საშუალების მართვისას მობილური ტელეფონით სარგებლობა; 2024 წლის 28 აგვისტოს – მძღოლის მიერ ქვეითთა მიმართ მოძრაობის წესების დარღვევა და იმავე წლის 21 ოქტომბერს – ავტომანქანის გადაჭარბებული სიჩქარით მართვა. აღნიშნული ადმინისტრაციული სამართალდარღვევები, მათი ხასიათისა და ჩადენის დროის გათვალისწინებით, დამატებით მეტყველებს მსჯავრდებულის მიერ სატრანსპორტო საშუალების მართვისას, საგზაო მოძრაობის წესებისადმი ზერელე და დაუდევარ დამოკიდებულებაზე.

12. ამდენად, დანაშაულის ჩადენის ზემოჩამოთვლილი ფაქტობრივი გარემოებები და ვითარება, ერთობლივად მიუთითებს ქმედების საზოგადოებრივი საშიშროების მაღალ ხარისხზე. ასეთ პირობებში, დანიშნული მინიმალური სასჯელის დამატებით შემსუბუქება მისი ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლით, ვერ იქნება მიჩნეული მსჯავრდებულის პიროვნებისა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმის პროპორციული.

13. აღნიშნულზე დაყრდნობით, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი უნდა შეიცვალოს სასჯელის ნაწილით, კერძოდ: ჯ. ჟ-ს საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-7 ნაწილით დანიშნული 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა უნდა განესაზღვროს სრულად პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით 2 წლით თავისუფლების აღკვეთის პირობით მსჯავრად ჩათვლის ნაწილი – გაუქმდეს. სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლების 3 წლით ჩამორთმევის ნაწილით, განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად.

14. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ დასავლეთ საქართველოს საოლქო პროკურა-

ტურის უფროსი პროკურორის, ვლადიმერ გეგუჩაძის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 23 სექტემბრის განაჩენი უნდა შეიცვალოს.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლით და

### **და ა დ გ ი ნ ა:**

1. დასავლეთ საქართველოს საოლქო პროკურატურის უფროსი პროკურორის, ვლადიმერ გეგუჩაძის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 23 სექტემბრის განაჩენი შეიცვალოს:

3. ჯ. ჟ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლის მე-7 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 6 (ექვსი) წლით თავისუფლების აღკვეთა.

4. ჯ. ჟ-ს 3 (სამი) წლით ჩამოერთვას სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება.

5. ჯ. ჟ-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს - 2024 წლის 25 ნოემბრიდან.

6. ჯ. ჟ-ს სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლების ჩამორთმევის ვადა აეთვალოს სპეციალური პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლების შემდეგ.

7. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ ჯ. ჟ-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა, გაუქმებულია.

8. ნივთიერი მტკიცებულებები:

ჯ. ჟ-ს სისხლის ნიმუში და ა. წ-ს სისხლის ნიმუში – განადგურდეს; მესხიერების ბარათი; „მერსედეს ბენცის“ მარკის ავტომანქანები და „აიფონის“ ფირმის მობილური ტელეფონი, დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელებს ან მათი ნდობით აღჭურვილ პირებს;

ა. წ-ს სამედიცინო დოკუმენტაცია; ჯ. ჟ-ს სამედიცინო დოკუმენტაცია; ლ. ჭ-ს სამედიცინო დოკუმენტაცია, სამხრე კამერისა და შემთხვევის ამსახველი ვიდეოჩანაწერები, რომლებიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, შენახულ იქნეს საქმესთან ერთად, საქმის შენახვის ვადით.

9. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

## **2. სასჯელის ღანიშვნა**

### **სასჯელის შემსუბუქება**

**განაჩენი**

**საქართველოს სახელმწიფო**

№98აპ-26

28 მაისი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),**

**მ. ვასაძე,**

**ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ დ. ხ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – მ. ბ-ს და ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორილია ტორუას საკასაციო საჩივრები ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 13 ნოემბრის განაჩენზე.

#### **აღწერილობითი ნაწილი:**

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებით: დ. ხ-ს, – პირადი ნომერი: ..., – ბრალად ედებოდა:

1.1. განზრახ მკვლელობის მცდელობა, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 19,108-ე მუხლით;

1.1.1. დ. ხ-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში: 2023 წლის 23 ივნისს, საღამოს საათებში, ქ. ..., ლ-ის ქუჩაზე მდებარე მეორე საცხოვრებელი კორპუსის მესამე სართულზე, ბინა №...ის აივანზე, დ. ხ-მ, სიტყვიერი შელაპარაკებისას, განზრახ მოკვლის მიზნით, ხელი ჰკრა დ. შ-ს და მესამე სართულის აივანიდან გადააგდო. სიმალიდან გადაგდების შედეგად, დ. შ-მ მიიღო სხეულის სხვადასხვა ნაწილის მრავლობითი მოტეხილობა. იგი გადაიყვანეს ჰოსპიტალში, სადაც გაენია შესაბამისი სამედიცინო დახმარება და გადაურჩა სიკვდილს.

1.2. სხვაგვარი ძალადობა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით;

1.2.1. დ. ხ-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში: 2023 წლის 23 ივნისს, საღამოს საათებში, ქ. ..., ლ-ის ქუჩაზე მდებარე მეორე საცხოვრებელი კორპუსის მესამე სართულზე, №... ბინაში, დ. ხ-მ, სიტყვიერი შელაპარაკებისას, ერთხელ დაარტყა ყინულით სავსე ბოთლი თავის

არეში დ. შ-ს, რის შედეგად, დ. შ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

1.3. ქურდობა, ე.ი. სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი ბინაში უკანონო შეღწევით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით;

1.3.1. დ. ხ-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში: 2023 წლის 13 დეკემბერს, დაახლოებით 10:00 საათიდან 13:00 საათამდე პერიოდში, დ. ხ-მ, კარის საკეტის გატეხვის გზით უკანონოდ შეაღწია ზ. დ-ში მდებარე ლ. ი-ის საცხოვრებელ სახლში, საიდანაც მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით ფარულად დაეუფლა ლ. ი-ის „Samsung Galaxy A30“ ფირმის მობილურ ტელეფონს, რითაც ლ. ი-ეს მიადგა 100 ლარის ქონებრივი ზიანი.

## **2. ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 12 აგვისტოს განაჩენით:**

2.1. დ. ხ. საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

2.2. დ. ხ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

2.2.1. საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

2.2.2. საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

2.2.3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი, და საბოლოოდ, დ. ხ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით, ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

2.3. დ. ხ-ს სასჯელის ვადა აეთვალია ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2023 წლის 14 დეკემბრიდან.

## **3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს დაცვისა და ბრალდების მხარეებმა, კერძოდ:**

3.1. მსჯავრდებულ დ. ხ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – მ. ბ-მ მოითხოვა დ. ხ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის შემსუბუქება;

3.2. ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ილია ტორუამ მოითხოვა დ. ხ-ს დამნაშავედ ცნობა, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრა;

3.2.1. ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარზე შესაგებელი წარადგინა მსჯავრდებულ დ. ხ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – მ. ბ-მ და მოითხოვა ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობა და გასაჩივრებული განაჩენის საქართველოს სსკ-ის

19,108-ე მუხლის ნაწილში უცვლელად დატოვება.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 13 ნოემბრის განაჩენით ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 12 აგვისტოს განაჩენში შევიდა ცვლილება:

4.1. დ. ხ. ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში;

4.2. დ. ხ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

4.2.1. საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდა 1/6-ით და განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 10 თვით;

4.2.2. საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდა 1/6-ით და განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლითა და 2 თვით;

4.2.3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი, და საბოლოოდ, დ. ხ-ს, დანაშაულთა ერთობლიობით, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლითა და 2 თვით;

4.3. დ. ხ-ს სასჯელის ვადა აეთვალია ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2023 წლის 14 დეკემბრიდან.

**5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს დაცვისა და ბრალდების მხარეებმა, კერძოდ:**

5.1. მსჯავრდებულ დ. ხ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატი – მ. ბ. საკასაციო საჩივრით (ასევე, 2025 წლის 9 დეკემბერს შემოტანილი დაზუსტებული საკასაციო საჩივრით) ითხოვს დ. ხ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის შემსუბუქებას.

5.2. ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ილია ტორუა ითხოვს დ. ხ-ს დამნაშავედ ცნობას, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას;

5.2.1. ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარზე შესაგებელი წარადგინა მსჯავრდებულ დ. ხ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – მ. ბ-მ. დაცვის მხარე, შესაგებლით, ითხოვს ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობას და გასაჩივრებული განაჩენის, საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლის ნაწილში, უცვლელად დატოვებას.

## სამოტივაციო ნაწილი:

1. სასამართლო ითვალისწინებს ზედა ინსტანციის სასამართლოების უფლებას, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ., *Hirvisaari v. Finland*, no. 49684/99, par. 30, ECtHR, 25/12/2001); იმ გარემოებას, რომ დასაბუთებული გადანყევტილების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. *Fomin v. Moldova*, no. 36755/06, par. 31, ECtHR, 11/11/2011) და ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება არ არღვევს დასაბუთებული გადანყევტილების უფლებას (იხ., *Gorou v. Greece (No.2)* no. 12686/03, paras. 37, 41, ECtHR, 20/03/2009).

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს დაცვისა და ბრალდების მხარეებმა, კერძოდ, დაცვის მხარე ითხოვს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის შემსუბუქებას, ხოლო ბრალდების მხარე – დ. ხ-ს დამნაშავედ ცნობას, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით და სამართლიანი ს მინიმუმამდე უნდა შეუმცირდეს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით განსაზღვრული სასჯელი, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4. საკასაციო სასამართლო ეთანხმება გასაჩივრებული განაჩენის მოტივაციას, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ არის საკმარისი დ. ხ-ს, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით, საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით (რაშიც იგი გამართლებულია) დამნაშავედ ცნობისათვის. სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში მითითებულია იმ ფაქტობრივ გარემოებებსა და მტკიცებულებებზე, რომლებმაც ამ ნაწილში დ. ხ-ს გამართლება განაპირობა.

4.1. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს ბრალდების მხარის მტკიცებას, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები (დაზარალებულ დ. შ-ს, მოწმეების – ნ. შ-ს, მ. ქ-ს, ე. ლ., თ. რ-ს, მ. გ, თ. ჯ-ს, მ. წ., რ. ე-ს, და მ. გ-ს ჩვენებები, მოწმე მ. გ-ს გამოკითხვის ოქმი, სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, ბიოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნა) საკმარისია დ. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით მსჯავრდებისათვის.

4.2. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მართალია დაზარალებულმა დ. შ-მ დაადასტურა, რომ დ. ხ. ფეხებში წვდა და აივნიდან გადააგდო, მაშინ როცა დ. ხ-ს შეშინების მიზნით უთხრა, რომ გადახტომას აპირებდა და აივნის მოაჯირს მიაწვა (კერძოდ, განმარტა, რომ შემთხვევის დროს დ. ხ-სთან ერთად იმყოფებოდა მეგობარ მ. გ-ს საცხოვ-

რებელ ბინაში, იქ ასევე იყო დაახლოებით 15-16 წლის გოგო, რომელთანაც მსჯავრდებულის დამოკიდებულება არ მოეწონა და შესაბამისად, შენიშვნაც მისცა დ. ხ-ს, იმავდროულად, გაბრაზებულმა გადაწყვიტა წასვლა, მაგრამ დ. ხ-მ არ გაუშვა და კარი ჩაუკეტა. დ. ხ-მ ასევე ბოთლი ჩაარტყა თავში (სისხლი წამოუვიდა), ასევე – აიღო მისი საბუთი და უთხრა, რომ დახედვა. თავის მხრივ, დ. შ-მ მსჯავრდებულს უთხრა, რომ თუ კარს არ გაუღებდა, აივნიდან გადახტებოდა და შეშინების მიზნით წავიდა აივნისკენ. დ. შ. აივნის მოაჯირს მიანვა, თითქოს გადახტომას აპირებდა, რა დროსაც დ.... ფეხებში სწვდა და გადაადგმო. ვარდნისას ხელი მოჰკიდა ცემენტის კონსტრუქციას და ყვიროდა – „ვვარდები“, მაგრამ დ. ხ-ს მისი გადარჩენა არ უცდია, პირიქით – „დაუფიკავა“ და გადაადგმო. ჩავარდნის შემდეგ, დ. ხ-მ უთხრა: „– ნუ გეშინია, სასწრაფო მოდის“, ვილაცა ქალმა კი დ. ხ-ს უთხრა, რომ პოლიციის თანამშრომლები მიდიოდნენ და გაქცეულიყო. საავადმყოფოში ქალიშვილს უამბო ყველაფერი, მაგრამ დ. ხ. შეეცოდა და არ უჩივლა, თუმცა, საბოლოოდ, ვინაიდან დ. ხ-მ სატელეფონო საუბრისას უთხრა, რომ გადასადგები იყო და იმიტომ გადაადგმო, გაბრაზდა), თუმცა აღნიშნული არ დასტურდება სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი არცერთი მტკიცებულებით, კერძოდ:

4.2.1. მოწმე მ. გ-ს გამოკითხვის ოქმი (მასთან სტუმრად მყოფმა დ. შ-მ და მისმა შეყვარებულმა დ. ხ-მ იკამათეს იმასთან დაკავშირებით, რომ დ-ს არ სურდა დ-თან ურთიერთობა. დ. ხ-მ წყლით საცხე ბოთლიც კი ჩაარტყა თავში, მაგრამ დ-ს რაიმე დაზიანება არ მიუღია. სახლში ასევე იმყოფებოდნენ მ წლის მისი დის შვილიშვილი – მ. ქ-ე და მეზობელი – 13 წლის მ. გ-ე. დ. ხ-ს მ. გ-ესთან არანაირი კავშირი არ ჰქონია, არც სახლიდან გასულან ერთად. ტელევიზორს უყურებდა, როდესაც დ. შ. აივანზე გავიდა და მ-მ უთხრა: „დ-ი აივნიდან გადახტა“), მოწმე მ. ქ-ის (შემთხვევის დროს იგი იმყოფებოდა მ. გ-ს საცხოვრებელ ბინაში, მასთან ასევე იყვნენ მეზობელი მარი, მისთვის უცნობი მამაკაცი და ქალი, რომლებიც ალკოჰოლურ სასმელს სვამდნენ. ქალი მამაკაცს .... ენაზე აგინებდა, კაცმა კი ბოთლი გამოიტანა საყინულიდან და თავში ჩაარტყა ქალს. ამის შემდეგ კაცი დაჯდა, ხოლო ქალი აივანზე გავიდა და გადახტომას აპირებდა, მამაკაცმა დაიჭირა, მაგრამ ხელიდან გაუსხლტა და ქალი გადავარდა), მოწმე რ. ე-ს (სახლში იმყოფებოდა, როდესაც გაიგონა მისი შვილის – მ-ს – კივილი: „მოკვდა“, დეპრესიაში იყო და არ უკითხავს დეტალები. ფანჯრიდან გადაიხედა და ნახა ძირს ეგდო ქალი, მეზობლებიც იყვნენ ეზოში და სხვა არაფერი იცის), მოწმეების – ე. ლ-ს, თ. ჯ-ის, მ. გ-ს, თ. რ-ს, მ. გ-ს, მ. ნ-ს (გაიგონეს ხმაური და ნახეს, მ. გ-სთან სტუმრად მყოფი პირი ეგდო ძირს, რომელიც შველას ითხოვდა და სასწრაფო სამედიცინო დახმარებამ წაიყვანა) ჩვენებები, რომლებზეც საკასაციო საჩივარში უთითებს ბრალდების მხარე, არ უთი-

თებს დ. ხ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაზე.

4.2.2. მოწმე ნ. შ-ს (დაზარალებულის შვილი) ჩვენების თანახმად, მართალია, საავადმყოფოში დედამ – დ. შ-მ – უთხრა, რომ დ. ხ-მ კარი ჩაუკეტა და არ უშვებდა ბინიდან, რის გამოც, მის შესაშინებლად გავიდა აივანზე და უთხრა, რომ გადახტებოდა, რა დროსაც დ. ხ-მ ის ხელში აიყვანა და გადაადგო, თუმცა მისი (ნ. შ-ს) ჩვენება დ. ხ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ნაწილში არის ირიბი, რადგან იგი ინციდენტის – დ. ხ-ს მიერ დ. შ-ს მიმართ მკვლელობის მცდელობის – შემსწრე არ არის, ასეთის არსებობის შემთხვევაში, და მომხდარის შესახებ ინფორმაცია გადმოცემით იცის დაზარალებულისაგან. საკასაციო სასამართლო კი ამჯერადაც აღნიშნავს, რომ ირიბი ჩვენებების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისთვის „შეიძლება დასაშვები იყოს მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში, კანონით გათვალისწინებული მკაფიო წესისა და სათანადო კონსტიტუციური გარანტიების უზრუნველყოფის პირობებში და არა მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით განსაზღვრული ზოგადი წესით“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-52); სასჯელის განსაზღვრას.

2.1. ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში, მხარეებს შორის დავის საგანი არ არის საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულში დ. ხ-ს მსჯავრდება და სასჯელის კანონიერება. შესაბამისად, არ არსებობს აღნიშნულ ნაწილში ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 13 ნოემბრის განაჩენის გადასინჯვის საფუძველი.

2.2. მხარეებს შორის დავის საგანია: ჩაიდინა თუ არა დ. ხ-მ საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული და საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი.

3. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ილია ტორუას საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო მსჯავრდებულ დ. ხ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – მ. ბ-ს საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს. კერძოდ, დ. ხ-

4.2.3. ბრალდების მხარე დ. ხ-ს საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით მსჯავრდებისათვის ასევე უთითებს სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინ-

ნო ექსპერტიზის 2023 წლის 18 აგვისტოს №... დასკვნაზე (რომლის თანახმად, დ. შ-მ საავადმყოფოს მიმართა 2023 წლის 23 ივნისს და გაენერა 2023 წლის 24 ივნისს, დიაგნოზით: მრავლობითი ტრავმები დაუზუსტებელი. გულმკერდის მალის მოტეხილობა ხერხემლის გულმკერდის ნაწილის მოტეხილობა, რომელიც სხვაგვარად არ არის დაზუსტებული. ხერხემლის გავა-წელის ნაწილის და მენჯის მრავლობითი მოტეხილობა. ბოქვენის ძვლის მოტეხილობა. მარცხენა ქუსლის ძვლის მოტეხილობა. ამავე სამედიცინო დოკუმენტაციის ჩანაწერების თანახმად მას ასევე აღენიშნებოდა ექსკორიაციები სახის მიდამოში). საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ აღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნით, დაზარალებულისათვის მიყენებული დაზიანებების ხასიათისა და სიმძიმის მიუხედავად, მოცემულ შემთხვევაში, სადავო საკითხის არსისა და დაზიანებების ხასიათის გათვალისწინებით, ობიექტურად ვერ დგინდება დაზიანებების მიღების კონკრეტული მექანიზმი, – დაზარალებულმა დაზიანებები მიიღო გადახტომის/გადავარდნის შედეგად, თუ ისინი გამოწვეული იყო დ. ხ-ს მიერ მისი გადაგდებით.

4.2.4. ბრალდების მხარე კასატორის მტკიცებასთან მიმართებით, რომ სისი ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის 2024 წლის 26 ივლისის №... დასკვნით (სეროლოგიური, გენეტიკური კვლევიტა და სტატისტიკური ანალიზის შედეგად დადგინდა: პაკეტში, წარწერით: „...დ. შ-ს ტანსაცმელი...“, მოთავსებულ: – შარვალზე არსებული მოყავისფრო ლაქა (ოზ. №8) წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის დ. ხ-ს (ოზ. №19)) დასტურდება დ. ხ-ს შემხებლობა დაზარალებულის ფეხთან, რაც, თავის მხრივ, ადასტურებს მკვლელობის მცდელობას, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ აღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნა მხოლოდ ბიოლოგიური კვალის არსებობასა და მის გენეტიკურ იდენტიფიკაციას ადგენს, – შეუძლებელია აღნიშნული დასკვნით დადგინდეს სისხლის წარმოშობის გარემოები, მისი ტანსაცმელზე მოხვედრის მექანიზმი. სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების გათვალისწინებით (არც ერთი თვითმხილველი მოწმის, დაზარალებულის ან/და დ. ხ-ს ჩვენებით) არ დგინდება, რომ დაზარალებულმა აივანზე ყოფნისას მიიღო რაიმე დაზიანება.

4.2.4.1. შესაბამისად, ექსპერტიზის დასკვნით დგინდება დაზარალებულისა და დ. ხ-ს შემხებლობა/ფიზიკური კონტაქტი, მაგრამ მხოლოდ ის ფაქტი, რომ დაზარალებულის ტანსაცმელზე აღმოჩენილია დ. ხ-ს სისხლი (მით უფრო, იმ პირობებში, რომ სისხლის სამართლის საქმეში არსებული მტკიცებულებებით, მათ შორის, მოწმე მ. ქ-ის ჩვენებით – მამაკაცმა დაიჭირა ქალი, მაგრამ გაუსხლტდა ხელიდან და ქალი გადავარდა) და დადგენილია დ. ხ-ს და დ. შ-ს ფიზიკური კონტაქტის არ-

სებობა, თავისთავად არ მიუთითებს დ. ხ-ს მიერ დ. შ-ს აივნიდან გადაგდებაზე, მით უფრო, განზრახ მკვლელობის მცდელობაზე.

5. უტყუარობის კონსტიტუციური პრინციპი მოითხოვს არა მხოლოდ იმას, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი უტყუარ (სანდო, გაუყალბებელ) მტკიცებულებებს ეფუძნებოდეს, არამედ იმასაც, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ეჭვგარეშე დასტურდებოდეს პირის ბრალეულობა დანაშაულის ჩადენაში (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2020 წლის 25 დეკემბრის №2/2/1276 გადაწყვეტილება „გიორგი ქებურია საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-77). „ბრალდებულს არ უნდა შეეარცხოს დანაშაული მანამ, სანამ მტკიცებულებების საკმარისი და დამაჯერებელი ერთობლიობით არ დადასტურდება დანაშაულის თითოეული ელემენტის არსებობა მის ქმედებაში... დანაშაულებრივი ქმედება უნდა დადასტურდეს გონივრულ ეჭვს მიღმა, უნდა გამოირიცხოს ყოველგვარი გონივრული ეჭვი პირის მიერ დანაშაულის ჩადენასთან დაკავშირებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-41-43).

5.1. ამდენად, სისხლის სამართლის საქმეში არსებული მტკიცებულებების გათვალისწინებით, სასამართლო მოკლებულია ბრალდების მხარის მოთხოვნის დაკმაყოფილების სამართლებრივ საფუძველს.

6. დაცვის მხარე კასატორის მტკიცებით, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 13 ნოემბრის განაჩენით დ. ხ-სათვის განსაზღვრული სასჯელი არის ზედმეტად მკაცრი და დაუსაბუთებელი. საკასაციო მოთხოვნის დასაბუთებისათვის კასატორი უთითებს, რომ დ. ხ-მ: ალიარა და მოინანია მისთვის ბრალადწარდგენილი დანაშაულის – საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – ჩადენა, დაკავებისთანავე ითანამშრომლა გამოძიებასთან, რითაც აქტიურად შეუწყო ხელი მართლმსაჯულების განხორციელებას, ყველა მტკიცებულება (ბრალდების აღნიშნულ ნაწილში) გახადა უდავოდ, არ უცდია პასუხისმგებლობის თავიდან არიდება, არ არის ნასამართლევ.

## **7. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ:**

7.1. საქართველოს სსკ-ის საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილი სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს – თავისუფლების აღკვეთას ოთხიდან შვიდ წლამდე.

7.2. „სასჯელი არ უნდა იყოს არც ზედმეტად მკაცრი და არც ზედმეტად ლმობიერი იმისათვის, რომ მიღწეული იქნეს სასჯელის მიზნები“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 11 ივლისის №1/7/851 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე იმედა ხახუტაიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-7). პატიმრობის ultima ratio ხასიათიდან გამომდინარე, „ვინაიდან თავისუფლების აღკვე-

თის საპირწონე არის შეზღუდული თავისუფლება, ის უნდა გამოიყენებოდეს მხოლოდ მაშინ და მხოლოდ იმ ხანგრძლივობით, როდესაც და რამდენადაც ეს უკიდურესად აუცილებელია დემოკრატიულ საზოგადოებაში“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-29).

7.3. საქართველოს სსსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილს, რომლის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. სასჯელის სამართლიანობა კი უნდა შეფასდეს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის გათვალისწინებით. „სასჯელი, ერთი მხრივ, უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხეებთან გონივრულ პროპორციაში, ხოლო, მეორე მხრივ ....ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის დაკისრება უნდა მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალისწინებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38), უნდა ეფუძნებოდეს საქმის სირთულეს, ქმედებიდან მომდინარე საფრთხეებს, ქმედების ჩადენის წინაპირობებს, მოტივებს, შედეგებს, დამნაშავის პიროვნების თავისებურებებს, სასჯელის ზემოქმედებას დამნაშავის მომავალ ცხოვრებაზე (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება №1/7/851 „საქართველოს მოქალაქე იმედა ხახუთაიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, 2017 წლის 11 ივლისი, II-10).

7.4. სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია (იხ.: საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილი).

7.5. მსჯავრდებულის სისხლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ (დანაშაულის აღიარება და მონანიება (28.02.2024; 16:20:59), ამ (ქურდობის) ნაწილში ბრალდების მხარის მტკიცებულებების უდავოდ ცნობა (16:34:46)) გარემოებებს, დამამძიმებელი გარემოებების არ არსებობას, ჩადენილი ქმედების სიმძიმეს (განზრახ მძიმე დანაშაული), ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხს, მსჯავრდებულის პიროვნებას (ნასამართლობის არ ქონა).

7.6. ზემოაღნიშნულისა და საქართველოს სსკ-ის 39-ე და 53-ე მუხლების მოთხოვნების გათვალისწინებით, დ. ხ-ს სასჯელის სახედ უნდა განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა მინიმალური ხანგრძლივობით, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით –

თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, უნდა შეუმცირდეს 1/6-ით და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, უნდა განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 3 წლითა და 4 თვით.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

### **და ა დ გ ი ნ ა:**

1. ზუგდიდის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ილია ტორუას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ დ. ხ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – მ. ბ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

3. ცვლილება შევიდეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 13 ნოემბრის განაჩენში:

3.1. დ. ხ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 19, 108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში;

3.2. დ. ხ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:

3.2.1. საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 10 თვით;

3.2.2. საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 3 წლითა და 4 თვით;

3.2.3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმას ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და დ. ხ-ს, საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 3 წლითა და 4 თვით;

4. დ. ხ-ს სასჯელის ვადა აეთვალოს ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2023 წლის 14 დეკემბრიდან;

5. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

6. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

### **3. ამნისტია, შეწყალება, ნასამართლობა**

**ბრალდებულის დანაშაუდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის  
126-ე მუხლის 1-ლი ნაწილითა და 187-ე მუხლის 1-ლი  
ნაწილით და 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“  
საქართველოს კანონის 1-ლი მუხლის მე-2 ნაწილის  
საფუძველზე სასჯელისაგან გათავისუფლება**

#### **განაჩენი საქართველოს სახელით**

№ 159აპ-26

16 ივნისი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),**

**ლ. ფაფიაშვილი,**

**ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ხელვაჩაურის რაიონული პრო-  
კურატურის პროკურორ რამაზ შანიძის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის  
სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026  
წლის 11 თებერვლის განაჩენზე.

#### **აღწერილობითი ნაწილი:**

1. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 2 სექტემბრის  
განაჩენით რ. ბ., – დაბადებული ..., – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქარ-  
თველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“  
ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და მიე-  
საჯა – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს  
სისხლის სამართლის კოდექსის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთ-  
ვალა პირობით – 1 წლისა და 6 თვის გამოსაცდელი ვადით, რაც 2024  
წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-4  
მუხლის 1-ელი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდა ერთი მეექვსედით  
და განესაზღვრა – 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც  
საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-64-ე მუხლების სა-  
ფუძველზე, ჩაეთვალა პირობით – 1 წლისა და 3 თვის გამოსაცდელი ვა-  
დით; იგი ასევე ცნობილი იქნა დამნაშავედ როგორც საქართველოს სის-  
ხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით, ასევე – სა-  
ქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწი-  
ლით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და 2024 წლის  
17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხ-

ლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე, გათავისუფლდა სასჯელისაგან.

2. სასამართლომ დაადგინა, რომ რ. ბ.-მ ჩაიდინა: სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებოდა, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, არაერთგზის; ცემა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი; ზვისი ნივთის დაზიანება, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, რაც გამოიხატა შემდეგით:

2.1. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2021 წლის 5 მარტის განაჩენით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით ნასამართლევმა რ. ბ.-მ, 2022 წლის 12 აპრილს, დაახლოებით, 05:30 საათზე, ... მდებარე სასტუმრო „...“, ალკოჰოლით მთვრალი რ. ბ., სიცოცხლის მოსპობით დამემუქრა გ. ს.-ს, რაც დაზარალებულმა აღიქვა რეალურად და გაუჩნდა მისი განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

2.2. 2022 წლის 12 აპრილს, დაახლოებით, 05:30 საათზე, .... მდებარე სასტუმრო „...“, ალკოჰოლით მთვრალმა რ. ბ.-მ, სახისა და სხეულის სხვადასხვა არეში ხელებისა და ფეხების დარტყმებით, ფიზიკური შეურაცხყოფა მიადგო გ. ს.-ს, რომელმაც განიცადა ფიზიკური ტკივილი, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი.

2.2. 2022 წლის 12 აპრილს, დაახლოებით, 05:30 საათზე .... მდებარე სასტუმრო „...“, ალკოჰოლით მთვრალმა რ. ბ.-მ, ხელის დარტყმით დააზიანა შპს „...“ კუთვნილი „sku tech-ის“ ფირმის ტელევიზორი, რითაც დაზარალებულ ორგანიზაციას მიადგა 250 ლარის მნიშვნელოვანი ქონებრივი ზიანი.

3. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 2 სექტემბრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ხელვაჩაურის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა – რამაზ შანიძემ, რომელიც ითხოვდა განაჩენის შეცვლასა და სასჯელის დამძიმებას, კერძოდ, პირობითი მსჯავრის გამოყენებაზე უარის თქმას.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 11 თებერვლის განაჩენით ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 2 სექტემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად. რ. ბ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯა – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობით – 1 წლისა და 6 თვის გამოსაცდელი ვადით, რაც 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ელი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდა ერთი მე-

ექვედით და განესაზღვრა – 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობით – 1 წლისა და 3 თვის გამოსაცდელი ვადით; იგი ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით და 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე, გათავისუფლდა ამ მუხლით გათვალისწინებული სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისაგან; ისევე – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით და 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე, გათავისუფლდა ამ მუხლით გათვალისწინებული სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისაგან.

5. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 11 თებერვლის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა ხელვაჩაურის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა – რამაზ შანიძემ, რომელიც მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება სასჯელის კუთხით უკანონოა, ითხოვს მის შეცვლასა და რ. ბ-ს მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანას საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 269-ე მუხლის მე-5 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის მოთხოვნის შესაბამისად – სასჯელის დანიშვნით და მისი მოხდისაგან გათავისუფლებით, როდესაც განაჩენის გამოტანის მომენტისათვის გამოცემულია ამნისტიის აქტი, რომელიც პირს ათავისუფლებს განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან, ვინაიდან მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ უცვლელად დატოვა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი, თუმცა სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავებულია, რამეთუ ხელვაჩაურის რაიონულმა სასამართლომ რ. ბ. დამნაშავედ ცნო, როგორც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით, ასევე – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე, გათავისუფლდა სასჯელისაგან, თუმცა, რა სასჯელისაგან გაათავისუფლა, მითითებული არ ყოფილა, ხოლო სააპელაციო სასამართლომ კი, რ. ბ. გაათავისუფლა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილითა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის არა – დანიშნული სასჯელისაგან, არამედ – სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისაგან, მაშინ, როდესაც განაჩენი გამოტანილი უნდა იქნეს

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 269-ე მუხლის მე-5 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის მოთხოვნის შესაბამისად.

### **სამოტივაციო ნაწილი:**

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა, გააანალიზა კასატორის საკვანძო არგუმენტები და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. პირველ რიგში აღსანიშნავია, რომ მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ და საკასაციო სასამართლოსაც მიაჩნია, რომ რ. ბ-მ ნამდვილად ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილითა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით მისთვის მსჯავრდებულად შერაცხილი ქმედებები და, შესაბამისად, მისი მსჯავრდება ამ დანაშაულების ჩადენისათვის კანონიერი და დასაბუთებულია.

2. ბრალდების მხარეს გასაჩივრებული აქვს მხოლოდ სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 269-ე მუხლთან შესაბამისობა, რამდენადაც მიიჩნევს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილითა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულებთან მიმართებით, რ. ბ-ს მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენი გამოტანილი უნდა ყოფილიყო სასჯელის დანიშვნით და მისი მოხდისაგან გათავისუფლებით, ვინაიდან გამოცემული იყო ამნისტიის აქტი, რომელიც მსჯავრდებულს ათავისუფლებს განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან, რასაც საკასაციო სასამართლოც იზიარებს და ეთანხმება, რამეთუ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 269-ე მუხლის შესაბამისად, გამამტყუნებელ განაჩენს სასჯელის დაუნიშნავად სასამართლო ადგენს მხოლოდ მაშინ, თუ განაჩენის გამოტანის მომენტისათვის ბრალდებული გარდაცვლილია, ხოლო ამავე მუხლის მე-5 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სასამართლო გამამტყუნებელ განაჩენს ადგენს სასჯელის დანიშვნით და მისი მოხდისაგან გათავისუფლებით, როდესაც გამოცემულია ამნისტიის აქტი, რომელიც პირს ათავისუფლებს განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან.

3. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. საქართველოს

სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავეს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს, კერძოდ, დანაშაულის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავეს წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაქცევას ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით – მის მისწრაფებას, აანაზღაუროს ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის თანახმად, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავეს რესოციალიზაცია.

4. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილი, რომლის ჩადენისთვისაც მსჯავრდებულია რ. ბ. ისჯება – ჯარიმით ან საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომით ვადით ას ოციდან ას ოთხმოც საათამდე ან შინაპატიმრობით ვადით ექვსი თვიდან ერთ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთით ვადით ერთ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ; ხოლო საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილი – ჯარიმით, საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომით ვადით ასიდან ას ოთხმოც საათამდე, გამასწორებელი სამუშაოთი ვადით ერთ წლამდე, შინაპატიმრობით ვადით ექვსი თვიდან ორ წლამდე ან თავისუფლების აღკვეთით ვადით ერთიდან ხუთ წლამდე.

5. საკასაციო სასამართლო აფასებს, როგორც სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებებს, ასევე – პირის ინდივიდუალურ მახასიათებლებს და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე და 53-ე მუხლების დებულებათა გათვალისწინებითა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 58-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის მოთხოვნიდან გამომდინარე (დანაშაულის რეციდივის დროს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნისას, მოსახდელი სასჯელის ვადა, სულ მცირე, 1 წლით უნდა აღემატებოდეს ჩადენილი დანაშაულისათვის ამ კოდექსის შესაბამისი მუხლით ან მუხლის ნაწილით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმალურ ვადას), ასევე – მსჯავრდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი (აღიარა ჩადენილი დანაშაულები; უდავოდ გახადა ბრალდების მხარის

მტკიცებულებები, რითაც ხელი შეუწყო სწრაფ მართლმსაჯულებას; დაზარალებულებს მის მიმართ პრეტენზია არ აქვთ) და დამამძიმებელი (ქმედებებში გამოკვეთილია დანაშაულის რეციდივი) გარემოებების მხედველობაში მიღებით, მიიჩნევს, რომ რ. ბ-ს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის უნდა განესაზღვროს – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სრულად უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს.

3. იმავდროულად, 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, უნდა გათავისუფლდეს სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან პირი, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის (გარდა ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევისა) 1-ელი ნაწილითა და 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

5. განსახილველ შემთხვევაში, ვინაიდან იკვეთება რ. ბ-ს მიმართ, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილითა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულებთან მიმართებით, 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხლის მე-2 პუნქტის გავრცელების სამართლებრივი საფუძველი – სასამართლოში წარმოდგენილია დაზარალებულების შპს „...“ დირექტორის – ბ. დ-ს, 2025 წლის 16 მაისის, ხოლო გ. ს-ს – 2025 წლის 17 მაისის ნოტარიულად დამოწმებული თანხმობები რ. ბ-ს მიმართ ამნისტიის გავრცელების თაობაზე – მსჯავრდებულ რ. ბ-ს მიმართ უნდა გავრცელდეს 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონი.

4. საკასაციო სასამართლო ცხადია ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 269-ე მუხლის მე-5 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სასამართლო ადგენს გამამტყუნებელ განაჩენს სასჯელის დანიშვნით და მისი მოხდისაგან გათავისუფლებით, თუ განაჩენის გამოტანის მომენტისათვის გამოცემულია ამნისტიის აქტი, რომელიც პირს ათავისუფლებს განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდისაგან.

5. შესაბამისად, რ. ბ., ცნობილ უნდა იქნეს დამნაშავედ და მიესაჯოს: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწი-

ლით – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა და 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე, უნდა გათავისუფლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილითა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით შეფარდებული სასჯელებისაგან.

6. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ხელვაჩაურის რაიონული პროკურატურის პროკურორ რამაზ შანიძის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 11 თებერვლის განჩენი უნდა შეიცვალოს.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 269-ე მუხლის მე-5 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, 307-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტითა და 301-ე მუხლით, 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონით და

### **და ა დ ბ ი ნ ა:**

1. ხელვაჩაურის რაიონული პროკურატურის პროკურორ რამაზ შანიძის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 11 თებერვლის განჩენი შეიცვალოს;

3. რ. ბ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლისგანაც, 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე, გათავისუფლდეს.

4. რ. ბ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 187-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომლისგანაც, 2024 წლის 17 სექტემბრის „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ელი მუხლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე, გათავისუფლდეს.

5. სხვა ნაწილში, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 11 თებერვლის განჩენი დარჩეს უცვლელად;

6. განჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

## **კერძო ნაწილი**

### **1. დანაშაული ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლების წინააღმდეგ**

**მსჯავრდებულის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151  
მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით ორი  
დაზარალებულის მიმართ ორ ეპიზოდად წარდგენილი  
ბრალდების იმავე მუხლით ერთ ეპიზოდად  
დაკვალიფიცილება**

**განაჩენი  
საქართველოს სახალით**

№44აპ-26

2 აპრილი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:  
ნ. სანდოძე (თავმჯდომარე),  
მ. გაბინაშვილი,  
ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 10 დეკემბრის განაჩენზე რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ – თეონა წონკოლაურისა და მსჯავრდებულ ე. ს-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ნ. კ-მ-ის საკასაციო საჩივრები.

#### **აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:**

##### **1. წარდგენილი ბრალდების არსი:**

1.1. ე. ს-ი (პირადი ნომერი: ...) ცნობილ იქნა ბრალდებულად საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსკ-ის) 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ოჯახში ძალადობა, ე.ი. ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სსკ-ის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი), საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტითა (ოჯახში ძალადობა, ე.ი. ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სსკ-ის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი ორი პირის მიმართ) და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (სიცოც-

ხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, ჩადენილი ოჯახის წევრის მიმართ – ოთხი ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის, რაც გამოიხატა შემდეგით:

2024 წლის ნოემბრის შუა რიცხვებში, გ-ს რაიონის სოფელ ა-ში, დაახლოებით, 13:00- 14:00 საათზე, საცხოვრებელ სახლში ნასვამ მდგომარეობაში მყოფმა ე. ს-მა, დას – პ. ს-ას, ელექტროდენის გამანაწილებელი რამდენჯერმე ჩაარტყა თავის მარცხენა არეში, მარცხენა ყურისა და ლოყის მიდამოში, რა დროსაც, პ. ს-ამ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

2024 წლის ნოემბრის შუა რიცხვებში, გ-ს რაიონის სოფელ ა-ში, დაახლოებით, 13:00- 14:00 საათზე, საცხოვრებელ სახლში ნასვამ მდგომარეობაში მყოფმა ე. ს-მა, დას – პ. ს-ას, ელექტროდენის გამანაწილებელი რამდენჯერმე ჩაარტყა თავის მარცხენა არეში, მარცხენა ყურისა და ლოყის მიდამოში, რა დროსაც, პ. ს-ამ განიცადა ფიზიკური ტკივილი. ამავე კონფლიქტის მიმდინარეობისას, ე. ს-ი დაემუქრა პ. ს-ას სიცოცხლის მოსპობით, რაც პ. ს-ამ აღიქვა რეალურად და გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

2024 წლის 15 დეკემბერს, დაახლოებით, 22:00-23:00 საათზე, გ-ს რაიონის სოფელ ა-ში, საცხოვრებელ სახლში ნასვამ მდგომარეობაში მყოფმა ე. ს-მა ხელის მუშტები ორჯერ დაარტყა ცხვირში მამიდას – თ. ს-ას (რომელთან ერთადაც ეწეოდა ერთიან საოჯახო მეურნეობას), რის შედეგადაც, თ. ს-ას ცხვირიდან წამოუვიდა სისხლი და განიცადა ფიზიკური ტკივილი. მასთან გასაშველებლად მისულ პ. ს-ას, ე. ს-მა, რამდენჯერმე დაარტყა მარჯვენა მუშტი თავის, მარჯვენა თვალბუდისა და ნარბის არეში, ითრია თმით და სამჯერ მიარტყმევინა თავი კედელზე. პ. ს-ას გაუსკდა ნარბი, წამოუვიდა სისხლი და განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

2024 წლის 15 დეკემბერს, დაახლოებით, 22:00-23:00 საათზე, გ-ს რაიონის სოფელ ა-ში, საცხოვრებელ სახლში ნასვამ მდგომარეობაში მყოფმა ე. ს-მა ხელის მუშტები ორჯერ დაარტყა ცხვირში მამიდას – თ. ს-ას (რომელთან ერთადაც ეწეოდა ერთიან საოჯახო მეურნეობას), რის შედეგადაც, თ. ს-ას ცხვირიდან წამოუვიდა სისხლი და განიცადა ფიზიკური ტკივილი. მასთან გასაშველებლად მისულ პ. ს-ას, ე. ს-მა, რამდენჯერმე დაარტყა მარჯვენა მუშტი თავის, მარჯვენა თვალბუდისა და ნარბის არეში, ითრია თმით და სამჯერ მიარტყმევინა თავი კედელზე. პ. ს-ას გაუსკდა ნარბი, წამოუვიდა სისხლი და განიცადა ფიზიკური ტკივილი. ამავე კონფლიქტის მიმდინარეობისას, ე. ს-მა თ. დას პ. ს-ებს განუცხადა, რომ მათ დახოცავდა, დანით გამოჭრიდათ ყელს, რაც პ. ს-ამ აღიქვა რეალურად, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში და დატოვა საცხოვრებელი სახლი.

2024 წლის 15 დეკემბერს, დაახლოებით, 22:00-23:00 საათზე, გ-ს

რაიონის სოფელ ა-ში, საცხოვრებელ სახლში ნასვამ მდგომარეობაში მყოფმა ე. ს-მა ხელის მუშტები ორჯერ დაარტყა ცხვირში მამიდას – თ. ს-ას (რომელთან ერთადაც ეწეოდა ერთიან საოჯახო მეურნეობას), რის შედეგადაც, თ. ს-ას ცხვირიდან წამოუვიდა სისხლი და განიცადა ფიზიკური ტკივილი. მასთან გასაშვებლად მისულ პ. ს-ას, ე. ს-მა, რამდენჯერმე დაარტყა მარჯვენა მუშტი თავის, მარჯვენა თვალბუდისა და წარბის არეში, ითრია თმით და სამჯერ მიატყმევინა თავი კედელზე. პ. ს-ას გაუსკდა წარბი, წამოუვიდა სისხლი და განიცადა ფიზიკური ტკივილი. ამავე კონფლიქტის მიმდინარეობისას, ე. ს-მა თ-ს და პ. ს-ებს განუცხადა, რომ მათ დახოცავდა, დანით გამოჭრიდათ ყელს, რაც თ. ს-ამ აღიქვა რეალურად, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში და დატოვა საცხოვრებელი სახლი.

2025 წლის 31 იანვარს, გ-ს რაიონის სოფელ ყ-ში მყოფ პ. ს-ას, მობილური ტელეფონის ნომერზე: ..., ე. ს-მა გაუგზავნა ხმოვანი შეტყობინება, რა დროსაც, დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით (თავის მოჭრით). აღნიშნული მუქარა პ. ს-ამ აღიქვა რეალურად და გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

## **2. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება:**

2.1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2025 წლის 11 ივნისის განაჩენით:

ე. ს-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის (2024 წლის ნოემბრის ეპიზოდები);

ე. ს-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით;

ე. ს-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ას მიმართ) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით;

ე. ს-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი თ. ს-ას მიმართ) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით;

ე. ს-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის

ჩადენისთვის (2025 წლის 31 იანვრის ეპიზოდი) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, ე. ს-ის მიმართ დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ე. ს-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით.

2.2. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2025 წლის 11 ივნისის განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში გაასაჩივრეს რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა თეონა ნოწკოლაურმა და მსჯავრდებულ ე. ს-ის ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა ნ. კ-მ-მა. ბრალდების მხარემ მოითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა და ე. ს-ის დამნაშავედ ცნობა ბრალად წარდგენილი ყველა ქმედებისათვის. დაცვის მხარემ მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება, მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა, ხოლო ალტერნატივის სახით – დანიშნული სასჯელის შემსუბუქება.

### **3. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება:**

3.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 10 დეკემბრის განაჩენით მხარეთა სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2025 წლის 11 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

3.2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 10 დეკემბრის განაჩენი საქართველოს უზენაეს სასამართლოში გაასაჩივრეს რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა თეონა ნოწკოლაურმა და მსჯავრდებულ ე. ს-ის ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – ნ. კ-მ-მა. ბრალდების მხარემ მოითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა და ე. ს-ის დამნაშავედ ცნობა ბრალად წარდგენილი ყველა ქმედებისათვის. დაცვის მხარემ მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება, მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა, ხოლო ალტერნატივის სახით – დანიშნული სასჯელის შემსუბუქება და ჰუმანური სასჯელის შეფარდება.

### **4. კასატორების არგუმენტები:**

4.1. ბრალდების მხარის განმარტებით, ე. ს-ის მიერ პ. ს-ას მიმართ დანაშაულების ჩადენა დადასტურებულია დაზარალებულისა და თ. ს-ას ჩვენებებით, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმით, აგრეთვე, გამოძიებელ ნონა სიბაშვილის ჩვენებით.

4.2. დაცვის მხარის განმარტებით, დაზარალებულები სუბიექტურად, შეთანხმებულად და მიკერძოებულად აღწერენ მოვლენებს. მათი ჩვენებები არ შეესაბამება სიმართლეს. ადვოკატის მტკიცებით, ისინი მიზ-

ნად ისახავდნენ მსჯავრდებულის თავიდან მოშორებას, ვინაიდან არ სურთ მასთან ერთად ცხოვრება. გარდა ამისა, საქმეში არ მოიპოვება ექსპერტიზის დასკვნები დაზარალებულთა ჯანმრთელობის მდგომარეობის (ფიზიკური დაზიანებების) შესახებ. ამასთან, ადოკატის განმარტებით, მსჯავრდებულისათვის შეფარდებული სასჯელი უსამართლოა.

### **5. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:**

5.1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა სისხლის სამართლის საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

5.2. საკასაციო სასამართლო, უპირველეს ყოვლისა, აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდგომში საქართველოს სსკ-ის) 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში, დავის საგანს წარმოადგენს ერთი მხრივ, ე. ს-ის საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის (2024 წლის ნოემბრის ეპიზოდები) უდანაშაულოდ ცნობის, ხოლო, მეორე მხრივ, ე. ს-ის საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ას მიმართ), საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი თ. ს-ას მიმართ) და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2025 წლის 31 იანვრის ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის მსჯავრდების სისწორე, აგრეთვე, მისთვის შეფარდებული სასჯელის სამართლიანობა.

5.3. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს ბრალდების მხარის პოზიციას და სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას ე. ს-ის საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის ნოემბრის ეპიზოდები) წარდგენილ ბრალდებებში გამართლების შესახებ და აღნიშნავს, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ არის საკმარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით, ბრალდების ამ ეპიზოდებში, გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად, კერძოდ:

5.4. საკასაციო სასამართლო კვლავაც განმარტავს, რომ სისხლის სამართლის საქმეში მტკიცებულებები ფასდება დანაშაულის თითოეული ეპიზოდისათვის ცალ-ცალკე და წარმოდგენილი მტკიცებულებები გო-

ნივრულ ექვს მილმა სტანდარტს უნდა აკმაყოფილებდეს არა დანაშაულთა ერთობლიობის გათვალისწინებით, არამედ თითოეული ქმედების ფარგლებში, ერთმანეთისგან დამოუკიდებლად. ამასთან, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების ერთობლიობით, შესაძლებელი უნდა იყოს არა მხოლოდ ფაქტების უტყუარი დადასტურება, არამედ მტკიცება უნდა მიემართებოდეს მატერიალური სამართლის ნორმის თითოეულ ელემენტს და ბრალდწარდგენილ თითოეულ ეპიზოდთან მიმართებით, უნდა ქმნიდეს დანაშაულის სრულყოფილ შემადგენლობას (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 21 მარტის № 1155აპ-24 განაჩენი). იმავდროულად, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ დადგენილი მტკიცებულებითი სტანდარტი ოჯახური დანაშაულის ბრალდების საქმეებზე ითვალისწინებს, ერთი მხრივ, ოჯახური დანაშაულების სპეციფიკურ კონტექსტსა და მსხვერპლთა დაცვის განსაკუთრებულ საჭიროებას, მეორე მხრივ კი, მოითხოვს დაცულ იქნეს სამართლიანი სასამართლოს უფლება და პირის მსჯავრდება დაეფუძნოს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობას (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 15 ივლისის № 455აპ-22 განჩინება).

5.5. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მართალია, დაზარალებულმა პ. ს-ამ სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას დაადასტურა 2024 წლის ნოემბერში, ე. ს-ის მიერ მის მიმართ ჩადენილი ძალადობა და მუქარა – განმარტა, თუ როგორ დაარტყა ე. ს-მა ელექტროგამანაწილებელი ყურის/თავის არეში და დაემუქრა მოკვლით, რა დროსაც განიცადა ტკივილი და შეეშინდა მუქარის აღსრულების, თუმცა, დაზარალებულის ჩვენება წარმოადგენს ერთადერთ მტკიცებულებას, რომელიც სისხლის სამართლის საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებით დადასტურებული არ არის და ვერ აკმაყოფილებს გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად საჭირო მტკიცებულებით სტანდარტს.

5.6. ე. ს-ის მიმართ ბრალად წარდგენილი ზემოაღნიშნული ქმედებების დამადასტურებელ მტკიცებულებად ბრალდების მხარე საკასაციო საჩივარში მოიხმობს მოწმე თ. ს-ას ჩვენებას, რომლის თანახმად, 2024 წლის 15 ნოემბერს, როდესაც სამსახურიდან დაბრუნდა, ნახა, რომ პ. ს-ას თვალის ქვემოთ ჰქონდა ჩაშავებული და, როგორც პ-მა უთხრა, მისთვის დენის გამანაწილებელი დაურტყამს ე-ს. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, თ. ს-ა არ წარმოადგენს ფაქტის თვითმხილველ მოწმეს. მისი განმარტებით, მომხდარი ძალადობის შესახებ მისთვის ცნობილი გახდა პ. ს-ასაგან.

5.7. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ „სასამართლო ინდივიდუალურად უნდა შეაფასოს ყველა მტკიცებულება და ერთმანეთისაგან გამიჯნოს რომელი ჩვენება, ან ჩვენების ნაწილი წარ-

მოადგენს ირიბს და შემდეგ გადაწყვიტოს, რამდენად შესაძლებელია ამ ჩვენების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად“ (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 14 ივლისის განაჩენი, საქმე №97აპ-20). მონმე თ. ს-ას ჩვენების ის ნაწილი, რომელიც შეეხება პ. ს-ას განმარტებას 2024 წლის 15 ნოემბერს მის მიმართ ჩადენილი ძალადობის შესახებ, წარმოადგენს ირიბ ჩვენებას, რადგან გადმოსცემს სხვა პირის მიერ გავრცელებულ ინფორმაციას. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ ირიბი ჩვენების გამოყენება შეიცავს პირის ბრალეულობასთან დაკავშირებით მცდარი აღქმის შექმნის საფრთხეს და, ამდენად, შეიძლება დასაშვები იყოს მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში, კანონით გათვალისწინებული მკაფიო წესისა და სათანადო კონსტიტუციური გარანტიების უზრუნველყოფის პირობებში და არა მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით განსაზღვრული ზოგადი წესით (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“ 22.01.2015, II-37,52). შესაბამისად, საკანონმდებლო რეგულაციის არარსებობის პირობებში ირიბი ჩვენებების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისთვის დაუშვებელია. რაც შეეხება თ. ს-ას მიერ მითითებულ გარემოებას, რომელიც უკავშირდება პ. ს-ას თვალის ქვემოთ არსებულ ჩაშვებას, საკასაციო სასამართლო, მტკიცებულებათა არასაკმარისობის გამო, ვერ რწმუნდება, რომ ეს უკანასკნელი ე. ს-ის ქმედების შედეგია. ამასთან, თ. ს-ას ჩვენება არ შეიცავს ინფორმაციას პ. ს-ას მიმართ განხორციელებული მუქარისა და მისი ფსიქო-ემოციური მდგომარეობის შესახებ.

5.8. ანალოგიურად, გამომძიებელ ნ. ს-ს ჩვენებაც წარმოადგენს ირიბს, რადგან გადმოსცემს დაზარალებულ პ. ს-ას ნაამბობს. მართალია, მონმემ მიუთითა, რომ პ. ს-ას წარბზე აღენიშნებოდა დაზიანება, თუმცა, ერთი მხრივ, დადასტურებული არ არის ხსენებული დაზიანების წარმომავლობა და მისი წარმოქმნის გარემოებები, ხოლო, მეორე მხრივ, გამომძიებელმა დაზარალებული პ. ს-ა იხილა 2025 წლის 1 თებერვალს, რა დროსაც, მის სახეზე, კერძოდ – წარბზე არსებული დაზიანება ვერ გახდება 2024 წლის ნოემბრის შუა რიცხვებში სავარაუდოდ ჩადენილი ძალადობის (თავის მარცხენა არეში, მარცხენა ყურისა და ლოყის მიდამოში ელექტროგამანაწილებლის დარტყმა) დამადასტურებელი მტკიცებულება, მით უფრო, რომ ბრალდების მხარე ე. ს-ს პ. ს-ასათვის წარბის არეში დაზიანების მიყენებას ედავება 2024 წლის 15 დეკემბერს მომხდარი კონფლიქტის ფარგლებში.

5.9. რაც შეეხება პროკურორის მიერ საკასაციო საჩივარში მითითებულ დაზარალებულის მონაწილეობით ჩატარებულ საგამომძიებო ექსპერიმენტის ოქმს, რომელიც იმეორებს დაზარალებულის ჩვენებას, საკასა-

ციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი და დაზარალებულის ჩვენება წარმოადგენს ერთი წყაროდან (დაზარალებულისაგან) მოპოვებულ ინფორმაციას და არ ქმნის გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად საჭირო მტკიცებულებათა ერთობლიობას.

5.10. სასამართლო ითვალისწინებს ოჯახში ძალადობის მსხვერპლთა განსაკუთრებულ მოწყვლადობას და იმ სირთულეებს, რაც უკავშირდება მტკიცებულებების შეგროვებას, როდესაც „ძალადობას ადგილი აქვს კერძო გარემოში“ (Volodina v Russia, no.41261/17, §82, ECtHR, 09/07/2019). აღნიშნულის მიუხედავად, მოქმედი კანონმდებლობა ადგენს ერთნაირ მტკიცებით სტანდარტს გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად დანაშაულის კატეგორიის მიუხედავად და არ ითვალისწინებს უფრო დაბალი მტკიცებითი სტანდარტის გამოყენებას ოჯახური დანაშაულის კატეგორიას მიკუთვნებულ საქმეებზე. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მტკიცებულებები, რომლებიც საფუძვლად ედება გამამტყუნებელ განაჩენს, პირველ რიგში უნდა შეფასდეს მათი უტყუარობისა და საკმარისობის თვალსაზრისით. საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტის იმპერატიული დანაწესის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს და ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც კანონის შესაბამისად ვერ დადასტურდება, ბრალდებულის (მსჯავრდებულის) სასარგებლოდ უნდა გადაწყდეს. საქართველოს სსსკ-ის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, არ შეიძლება გამამტყუნებელ განაჩენს საფუძვლად დაედოს ვარაუდი, ხოლო საქართველოს სსსკ-ის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილისა და ამავე კოდექსის 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას, რაც საქართველოს სსსკ-ის მე-3 მუხლის მე-13 ნაწილის თანახმად, გულისხმობს მტკიცებულებათა ისეთ ერთობლიობას, რომელიც ობიექტურ პირს დაარწმუნებს პირის ბრალეულობაში.

5.11. საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, წარმოდგენილ სისხლის სამართლის საქმეში სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული მტკიცებულებებით უტყუარად არ დადასტურდა ე. ს-ის მიერ საქართველოს სსსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის ნოემბრის ეპიზოდები) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა, რის გამოც მტკიცებულებათა შეფასებისას წარმოშობილი ეჭვი უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

5.12. საკასაციო სასამართლო ასევე არ იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას იმასთან დაკავშირებით, რომ საქმეში არსებული მტკიცებულებ-

ბებით გონივრულ ეჭვს მიღმა არ დასტურდება ე. ს-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ას მიმართ), საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი თ. ს-ას მიმართ) და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2025 წლის 31 იანვრის ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას და აღნიშნავს, რომ გასაჩივრებული განაჩენი ე. ს-ის მსჯავრდების ნაწილში ეფუძნება კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს მსჯავრდებულის მიერ ზემოაღნიშნული ქმედებების ჩადენას, კერძოდ:

5.13. დაზარალებულ თ. ს-ას ჩვენებით, 2024 წლის 15 დეკემბერს, იმყოფებოდნენ სახლში, რა დროსაც, ე. ს-მა, მას და პ. ს-ას დაუწყო ჩხუბი. მონმემ განმარტა, რომ ე-მა ცხვირში დაარტყა მუშტი, ხელი ორჯერ დაარტყა და ცხვირიდან სისხლი წამოუვიდა, იგრძნო ტკივილი. ამ დროს, ე-მა თავის დას – პ-საც დაარტყა წარბის არეში. ე. ს-ი მას და პ. ს-ას აყენებდა შეურაცხყოფას, თან ემუქრებოდა, რომ ორივეს მოკლავდა, რის გამოც განიცადეს შიში. 2025 წლის 31 იანვარს, ის და პ-ი ერთად ისხდნენ ქუჩაში, რა დროსაც, ე-მა დაურეკა პ-ს და ორივეს აყენებდა შეურაცხყოფას. პ-ს სიცოცხლის მოსპობით დაემუქრა, რის გამოც, შეეშინდათ. აღნიშნული მუქარა ესმოდა, რადგან ტელეფონი მაღალ ხმაზე იყო. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ დაზარალებულმა პ. ს-ამ ანალოგიურად აღწერა 2024 წლის 15 დეკემბერსა და 2025 წლის 31 იანვარს განვითარებული მოვლენები. მონმის განმარტებით, 2024 წლის 15 დეკემბერს, ე-ი მთვრალი დაბრუნდა სახლში, მამიდას დაუყვირა და დაარტყა ცხვირის არეში. ამის შემდგომ, მასაც დაარტყა და წარბი გაუსკდა, სისხლი მოსდიოდა, კედელზეც მიარტყმევინა თავი. იმავდროულად, ორივეს მოკვლით ემუქრებოდა, რის გამოც, განიცადა შიში. 2025 წლის 31 იანვარს იმყოფებოდა ყ-ში, ქუჩაში, რა დროსაც, ე. ს-ი ტელეფონით დაემუქრა მოკვლით, რის გამოც განიცადა შიში. დაზარალებულთა ჩვენებები თანმიმდევრულად, დეტალურად და დამაჯერებლად აღწერს განვითარებულ მოვლენებს როგორც 2024 წლის 15 დეკემბრის ფიზიკური ძალადობისა და მუქარის, ისე – 2025 წლის 31 იანვრის მუქარის ფაქტებთან მიმართებით და არ შეიცავს წინააღმდეგობას საქმისთვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებებთან მიმართებით. ორივე დაზარალებულმა დამაჯერებლად ისაუბრა ძალადობის შედეგად განცდილ ტკივილთან და მუქარის შედეგად განცდილ საფუძვლი-

ან შიშთან მიმართებით. სისხლის სამართლის საქმის მასალებით არ ვლინდება რაიმე ფაქტობრივი გარემოება, რაც დაზარალებულთა ჩვენებების სანდოობას ეჭვქვეშ დააყენებს. შესაბამისად, დაცვის მხარის არგუმენტი დაზარალებულთა ჩვენებების არასანდოობის შესახებ საფუძველს მოკლებულია და არ არის გამყარებული საქმეში არსებული მტკიცებულებებით. დაზარალებულთა ჩვენებები 2025 წლის 31 იანვრის მუქარის ნაწილში გამყარებულია პ. ს-ას მობილური ტელეფონიდან გამოთხოვილი, ე. ს-ის კუთვნილი ტელეფონის ნომრიდან გაგზავნილი, მუქარის შემცველი ხმოვანი შეტყობინებით, რომელიც გამოკვლეულ იქნა სასამართლო სხდომაზე თარჯიმნის მონაწილეობით და რომლის თანახმადაც, ე. ს-ი თავის მოჭრით ემუქრება პ. ს-ას. რაც შეეხება დაცვის მხარის პრეტენზიას დაზარალებულთა სხეულზე დაზიანებების აღმნიშვნელი სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნების არარსებობის შესახებ, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ იმ პირობებში, როდესაც საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა დადასტურებულია ძალადობისა და მის შედეგად განცდილი ტკივილის ფაქტი, სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის არარსებობას ვერ ექნება გადამწყვეტი მნიშვნელობა ქმედების საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლით კვალიფიკაციისათვის.

5.14. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებები და მტკიცებულებები სრულყოფილად და ობიექტურად შეაფასა, გასაჩივრებული განაჩენი ეფუძნება კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს მსჯავრდებულის მიერ მუქარისა და ძალადობის ჩადენის ფაქტებს.

5.15. იმავდროულად, საკასაციო სასამართლო არ ეთანხმება ე. ს-ის მიერ 2024 წლის 15 დეკემბერს პ. ს-ასა და თ. ს-ას მიმართ ჩადენილი მუქარის დანაშაულთა ერთობლიობით (ორ ეპიზოდად) კვალიფიკაციას და აღნიშნავს, რომ როგორც საქმეში არსებული მტკიცებულებებით, კერძოდ, დაზარალებულთა ჩვენებებით დგინდება, 2024 წლის 15 დეკემბერს მიმდინარე კონფლიქტის დროს, ე. ს-ი არა – ცალ-ცალკე, ახლად აღმოცენებული განზრახვითა და დამოუკიდებელი ქმედებებით, არამედ – ერთდროულად, ერთი ქმედებითა და ერთიანი განზრახვით დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით ორივე დაზარალებულს.

5.16. საგულისხმოა, რომ პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, 2024 წლის 15 დეკემბერს, კონფლიქტის მიმდინარეობისას, ე. ს-მა თ. და პ. ს-ებს განუცხადა, რომ მათ დახოცავდა, დანით გამოჭრიდა ყელს, რაც სასამართლომაც დადგენილად მიიჩნია. მიუხედავად იმისა,

რომ არც ბრალდების მხარეს და არც სასამართლოს დაუდგენია ე. ს-ის მიერ დაზარალებულთა მიმართ ცალ-ცალკე, დამოუკიდებელი ქმედებების (მუქარის) ჩადენა, მსჯავრდებულის ქმედება დანაშაულთა ერთობლიობით, ორ დამოუკიდებელ ეპიზოდად დაკვალიფიცირდა, რასაც საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს და კვლავაც აღნიშნავს, რომ მართალია, საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლი მაკვალიფიცირებელ გარემოებად არ ითვალისწინებს ქმედების ჩადენას ორი ან მეტი პირის მიმართ (რასაც მოცემულ შემთხვევაში ჰქონდა ადგილი), თუმცა აღნიშნული არ შეიძლება განიმარტოს ისე, რომ პირის მიერ ჩადენილი ერთი ქმედება დაკვალიფიცირდეს რამდენიმე ეპიზოდად და თითოეული ეპიზოდისთვის დაენიშნოს ცალკე სასჯელი (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2022 წლის 3 ოქტომბრის №522აპ-22 განაჩენი). ამდენად, ე. ს-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით ორ ეპიზოდად (პ. ს-ასა და თ. ს-ას მიმართ 2024 წლის 15 დეკემბერს ჩადენილი მუქარა) წარდგენილი ბრალდება უნდა დაკვალიფიცირდეს ერთ ეპიზოდად – საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ასა და თ. ს-ას მიმართ).

5.17. რაც შეეხება ე. ს-ის მიმართ გამოსაყენებელ სასჯელის სახესა და ზომას, საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს კონკრეტული საქმის ინდივიდუალურ გარემოებებს: ჩადენილი ქმედებების სიმძიმესა და ხასიათს, საზოგადოებრივ საშიშროებას, ქმედებების განხორციელების ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, მსჯავრდებულის წარსულ ცხოვრებასა და მის პიროვნებას (გამოირჩევა დანაშაულის ჩადენისაკენ მიდრეკილებით, ახასიათებს სხვათა უფლებებისა და თავისუფლებებისადმი უპასუხისმგებლო დამოკიდებულება, ამასთან, მისთვის წარსულში დანიშნული სასჯელი არ აღმოჩნდა დამაფიქრებელი და ვერ უზრუნველყო ახალი დანაშაულების თავიდან აცილება), დანაშაულის რეციდივს (ე. ს-მა მსჯავრდებურობის დანაშაულები ჩაიდინა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2022 წლის 24 თებერვლის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის ნასამართლობის პირობებში), სასჯელის მიზნებს და საქართველოს სსკ-ის 39-ე, 53-ე, და 58-ე მუხლების მოთხოვნათა გათვალისწინებით: ე. ს-ისათვის საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დანიშნული სასჯელი – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა სრულად აკმაყოფილებს სასჯელის პროპორციულობის პრინციპს და უნდა დარჩეს უცვლელად. რაც შეეხება საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2025 წლის 31 იანვრის ეპიზოდი) გათვალისწინ-

ნებული დანაშაულისათვის დანიშნულ სასჯელს, გასაჩივრებული გადან-ყვეტილება არ შეიცავს დასაბუთებას, თუ რატომ მიიჩნია სასამართლომ მსჯავრდების ამ ეპიზოდში 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა პროპორ-ციულ სასჯელად, მაშინ როდესაც ანალოგიური ქმედებისათვის (2024 წლის 15 დეკემბრის მუქარის ორი ეპიზოდი) შეუფარდა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ე. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწი-ლის „დ“ ქვეპუნქტით (2025 წლის 31 იანვრის ეპიზოდი) გათვალისწინე-ბული დანაშაულის ჩადენისათვის შეფარდებული სასჯელი უნდა შეუმ-ცირდეს და განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით. ე. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნ-ქტით (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ასა და თ. ს-ას მიმართ) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვისაც უნდა შეეფარდოს თავ-ისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით. საკასაციო სასამართლო ით-ვალისწინებს, რომ ე. ს-მა ეს უკანასკნელი დანაშაული – 2024 წლის 15 დეკემბრის მუქარა – განახორციელა ორი დაზარალებულის მიმართ, რაც მნიშვნელოვნად ამაღლებს ქმედების საზოგადოებრივ საშიშროებასა და ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნების ხარისხს, თუმ-ცა, საქართველოს სსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილისა (საკასაციო სა-ჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში) და სა-ქართველოს სსკ-ის 308-ე მუხლის მე-2 ნაწილის (საკასაციო სასამარ-თლოს უფლება აქვს, მათ შორის, დანიშნოს უფრო მკაცრი სასჯელი, თუ ბრალდების მხარემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი სწორედ ამ მოთხოვ-ნით და თუ მას ასეთი პოზიცია ეკავა პირველი ინსტანციისა და სააპელა-ციო სასამართლოებში) მოთხოვნათა გათვალისწინებით, საკასაციო სა-სამართლო, ბრალდების მხარის მოთხოვნის არარსებობის გამო (პროკუ-რორის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას წარმოადგენს ე. ს-ის სრულად დამნაშავედ ცნობა წარდგენილ ბრალდებებში), მოკლებულია საქართვე-ლოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ასა და თ. ს-ას მიმართ) დანიშნული სასჯე-ლის გამკაცრების შესაძლებლობას.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, ამა-ვე მუხლის მე-3 ნაწილით და

### **და ა დ გ ი ნ ა:**

1. რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ თეონა ნონკო-

ლაურის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ ე. ს-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ნ. კ-მ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 10 დეკემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

4. ე. ს-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (2024 წლის ნოემბრის ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის ნოემბრის ეპიზოდი) წარდგენილ ბრალდებებში;

5. ე. ს-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ას მიმართ) და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი თ. ს-ას მიმართ) წარდგენილი ბრალდებები დაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ასა და თ. ს-ას მიმართ).

6. ე. ს-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ასა და თ. ს-ას მიმართ) და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2025 წლის 31 იანვრის ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:

საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2024 წლის 15 დეკემბრის ეპიზოდი პ. ს-ასა და თ. ს-ას მიმართ) – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით;

საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით (2025 წლის 31 იანვრის ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით.

7. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, ე. ს-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმას ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ე. ს-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით.

8. ე. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს დაკავებიდან – 2025

წლის 1 თებერვლიდან. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ ე. ს-ის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა – გაუქმებულია;

9. ნივთიერი მტკიცებულება – ორი დისკი – შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით;

10. განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის და აღსასრულებლად მიექცევა გამოტანისთანავე;

11. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**კანჭისყრის შენობაში, საარჩევნო კომისიის განთავსების  
აღვივას ან მათ მიმდებარე ტერიტორიაზე, ან  
წინასაარჩევნო აგიტაციის, ან წინასაარჩევნო კამპანიის  
ღონისძიების დროს ქალაქობა ან ქალაქობის მუქარა**

**განაჩენი  
საქართველოს სახელით**

№1066აპ-25

31 მარტი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),  
მ. ვასაძე,  
ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორ ალიკა დვალაშვილის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 31 ოქტომბრის განაჩენზე.

**აღწერილობითი ნაწილი:**

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებით, – ლ. დ-ეს, პირადი ნომერი: ..., – ბრალად ედებოდა: არჩევნების დანიშვნის დღიდან არჩევნების საბოლოო შედეგების შეჯამებამდე კენჭისყრის შენობაში სხვაგვარი ძალადობა, რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი – დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

ლ. დ-ის მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2020 წლის 31 ოქტომბერს, დაახლოებით 19:40 საათზე, ქ. თ. მ-ის

ქუჩის №...-ში განთავსებულ №... კენჭისყრის შენობაში, საქართველოს პარლამენტის წევრთა არჩევნების მიმდინარეობისას, მედია ცენტრ „ლ-ს“ წარმომადგენელმა ლ. დ-მ ფიზიკური ძალადობა განახორციელა პარტია „...ს“ წევრზე ო. რ-ზე და მიაყენა ჯანმრთელობის მსუბუქი ხარისხის დაზიანება მის მოუშლელად.

## **2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2025 წლის 9 ივლისის განაჩენით:**

2.1. ლ. დ-ე საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

2.2. ლ. დ-ეს განემარტა, რომ უფლება აქვს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს მიყენებული ზიანის ანაზღაურება.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორმა ალიკა დვალაშვილმა. აპელანტმა მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და ლ. დ-ის დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით და მისთვის შესაბამისი სასჯელის განსაზღვრა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 31 ოქტომბრის განაჩენით, ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2025 წლის 9 ივლისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. აღნიშნული განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა ბრალდების მხარემ. თბილისის პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორი ალიკა დვალაშვილი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 31 ოქტომბრის გამამართლებელი განაჩენის გაუქმებას, ლ. დ-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

6. დაცვის მხარის მოთხოვნის საფუძველზე გამართლებულ ლ. დ-ის ინტერესების დამცველ ადვოკატს – ლ. ც-ეს ეცნობა სისხლის სამართლის საქმის განმხილველი სასამართლოს შემადგენლობა.

## **სამოტივაციო ნაწილი:**

1. სასამართლო ითვალისწინებს „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-7<sup>1</sup> მუხლსა და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 273-ე მუხლს; იმ გარემოებას, რომ დასაბუთებული გადაწყვეტილების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. Fomin v. Moldova, no. 36755/06, par. 31, ECtHR, 11/11/2011).

2. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი გაასაჩივრა პროკურორმა ალიკა დვალაშვილმა, რომელიც ითხოვს ლ. დ-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

3. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, საკასაციო სასამართლო უფლებამოსილია საქმე განიხილოს ზეპირი მოსმენის გარეშე. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „შეიძლება არსებობდეს საქმის წარმოება, რომელშიც ზეპირი მოსმენა აუცილებელი არ არის: მაგალითად, სადაც არ არსებობს სანდოობის საკითხები ან სადავო ფაქტები, რომლებიც საჭიროებს მოსმენას, ხოლო სასამართლოებს შეუძლიათ სამართლიანად და გონივრულად გადანყვიტონ საქმე მხარეთა წარდგინებისა და სხვა წერილობითი მასალების საფუძველზე“ (Kezerashvili v. Georgia, no. 11027/22, par. 101, ECtHR, 5/12/2024; aseve ix. Jussila v. Finland [GC], no. 73053/01, par. 40, ECtHR, 26/11/2006).

4. ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი დაცვის მხარეს გადაეგზავნა 2025 წლის 25 ნოემბერს. დაცვის მხარემ არ ისარგებლა საქართველოს სსსკ-ის 302-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული შესაძლებლობით და არ წარმოადგინა შესაგებელი.

5. ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობის შესახებ მხარეებს ეცნობათ სასამართლოს განჩინების მიღებისთანავე – 2026 წლის 24 მარტს. დაცვის მხარეს მისივე მოთხოვნით, ეცნობა საქმის განმხილველი სასამართლოს შემადგენლობა.

5.1. წინამდებარე განაჩენის გამოტანის მომენტისათვის, მხარეების მიერ არ არის წარმოდგენილი შუამდგომლობა/ები (მათ შორის ელექტრონული ფოსტის მეშვეობით) არც ერთ საკითხთან მიმართებით, არ იქნა წარმოდგენილი არც დამატებითი არგუმენტაცია/პოზიცია.

6. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სისხლის სამართალწარმოებაში ლ. დ-ე პირადად (ადვოკატთან ერთად) მონაწილეობდა/ესწრებოდა 2023 წლის 31 იანვრის ჩათვლით, ხოლო შემდგომ განხილვებში მის ინტერესებს წარმოადგენდა ადვოკატი. კერძოდ,

6.1. 2022 წლის 25 ივლისს წინასასამართლო სხდომაზე, ლ. დ-ის მონაწილეობით, ბრალდების მხარის მტკიცებულებები ცნობილ იქნა დასაშვებად, როგორც სადავო მტკიცებულებები. დაცვის მხარეს არ დაუყენებია შუამდგომლობა ბრალდების მხარის მტკიცებულებათა დაუშვებლად ცნობის შესახებ. ყველა მტკიცებულება მიიჩნია დასაშვებად და სადავოდ.

6.2. საქმის არსებითი განხილვის ეტაპზე ლ. დ-ე ესწრებოდა პირველ

სამ სასამართლო სხდომას (კერძოდ, 2022 წლის 4 აგვისტოს სასამართლო სხდომას – გადაიდო პროკურორის გამოუცხადებლობის გამო; 2022 წლის 18 ოქტომბრის სასამართლო სხდომას – განემარტა უფლებები, ბრალდების არსი და კვალიფიკაცია, გამოკვლეულ იქნა საპროცესო შეთანხმების დადების შესაძლებლობა, ასევე – მხარეთა შუამდგომლობები, მათ შორის, დამატებითი მტკიცებულების წარმოდგენაზე და მოსმენილ იქნა მხარეთა შესავალი სიტყვები; 2023 წლის 31 იანვრის სხდომას – მხარეებმა უდავოდ ცნეს მოწმეთა: ნ. კ-ისა და ა. გ-ს ჩვენებები).

6.3. შემდეგ სასამართლო სხდომებს ლ. დ-ე არ ესწრებოდა საკუთარი გადაწყვეტილებით. მათ შორის: 2023 წლის 11 დეკემბრის სხდომას, რომელზეც დაცვის მხარემ უდავოდ ცნო (მასთან შეთანხმებით) სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები, გარდა: დაზარალებულ ო. რ-ის, მოწმეების – ვ. ც-ს და თ. ტ-ის ჩვენებებისა; ასევე არ ესწრებოდა დაცვის მხარის მიერ სადავოდ გამხდარი სამი მოწმიდან არცერთი მოწმის დაკითხვას არსებით სასამართლო სხდომაზე (იხ.: 2024 წლის 12 მარტის სხდომა – თ. ტ-ის დაკითხვა, 2024 წლის 3 ივლისის სხდომა – დაზარალებულ ო. რ-ისა და მოწმე ვ. ც-ს დაკითხვა; მხარეთა მიერ დასკვნითი სიტყვების წარმოთქმასა და სასამართლოს მიერ განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებას).

6.4. ლ. დ-ე არ მონაწილეობდა/არ ესწრებოდა არც სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვას. მისი ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა ლ. ც-ემ განმარტა, რომ ლ. დ-ე არის ლ-ს მოქალაქე და ს-სი არ იმყოფება დიდი ხანია, პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ განაჩენის დადგენის დროსაც არ იმყოფებოდა საქართველოში, იმავდროულად, აღნიშნა რომ გამართლებული თანახმა იყო სააპელაციო სასამართლოში საქმე განხილულიყო მისი დასწრების გარეშე.

7. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ თბილისის პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორ ალიკა დვალაშვილის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

7.1. 2023 წლის 11 დეკემბრის სასამართლო სხდომაზე დაცვის მხარემ სადავოდ გახადა მოწმეთა: ო. რ-ის, ვ. ც-სა და თ. ტ-ის ჩვენებები, უდავოდ გახადა სხვა მოწმეების ჩვენებები და სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი ვიდეოჩანაწერები, ხოლო – წერილობითი მტკიცებულებები სადავოდ, თუმცა მოითხოვა მათი მხოლოდ „ჩაკითხვა, ვინაიდან სამართლებრივად არ უნდოდა, რომ უდავოდ ყოფილიყო ცნობილი“. შესაბამისად, მიუხედავად იმისა, რომ დაცვის მხარემ უდავოდ არ ცნო, მათ შორის სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი

სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნები და სამედიცინო ბარათი №..., იმავდროულად არ მოუთხოვია აღნიშნული ექსპერტიზის/სამედიცინო შემოწმების ჩამტარებელი პირების დაკითხვა, სადავოდ არ გაუხდია/სასამართლო კვლევის საგანს არ წარმოადგენდა არც ექსპერტიზის დასკვნის/სამედიცინო ბარათის სარწმუნოება, დასაშვებობა, კვლევისას გამოყენებული მეთოდოლოგია, კანონიერება; დაცვის მხარეს სამართალწარმოების არც ერთ ეტაპზე არ დაუყენებია აღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნის/სამედიცინო ბარათის დაუშვებელ მტკიცებულებად ცნობის ან/და არ გაზიარების საკითხი.

8. დაზარალებული ო. რ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ 2020 წლის 31 ოქტომბერს გამართული არჩევნების დროს იყო დამკვირვებელი პოლიტიკური გაერთიანება „...ს“ სახელით ქ. თ., დ., №... საარჩევნო უბანზე, რა დროსაც საარჩევნო უბანზე ადგილი ჰქონდა დაპირისპირებას, რომლის დეტალები დროის გასვლის გამო ზუსტად აღარ ახსოვს და რომელიც პოლიციის ჩარევით დასრულდა.

8.1. არსებით სასამართლო სხდომაზე (2024 წლის 3 ივლისს) გამოქვეყნებული დაზარალებული ო. რ-ის 2020 წლის 31 ოქტომბრის გამოკითხვის ოქმით (ის ნაწილი, რომელშიც საუბარია ლ. დ-ის მიერ ძალადობაზე) დგინდება, რომ „ლ. დ-ე გამოირჩეოდა აგრესიით, ითხოვდა მათ გაძევებას საარჩევნო უბნიდან. ამ დროს სიტყვიერი შეკამათება ჰქონდათ ლ. ც-ესთან და ლ. დ-ესთან. ვ. ც-მ უთხრა, რომ იყო პროვოკატორი, რის შემდეგაც ლ. დ-ემ ხელი მოიქნია და ჩაარტყა ვ. ც-ს, რის შემდეგაც ვ. ც-ს ხელიდან გააგდებინა მობილური ტელეფონი. ამის შემდეგ ლ. დ-ის მეუღლემ გაიწვია მათკენ და დაიწყო ერთგვარი ძიძგილაობა, რა დროსაც დაპირისპირებულ მხარეთაგან არცერთის მხრიდან ფიზიკურ შეურაცხყოფას ადგილი არ ჰქონია. ამის შემდეგ უცნობი პირი შეეცადა ლ. ც-ის შენობიდან გაყვანას, რის შემდეგაც მათ შორის გრძელდებოდა სიტყვიერი შეურაცხყოფა. ამ დროს მოულოდნელად ლ. დ-ე შეახტა ზურგზე და ფრჩხილებით რამდენჯერმე ჩამოკანრა, რის შემდეგაც მიიღო დაზიანებები შუბლის და ყელის მიდამოში და განიცადა ფიზიკური ტკივილი“.

8.2. დაზარალებულის განმარტებით, გამოკითხვის ოქმის გამოქვეყნებით აღიდგინა პროცესი, მაგრამ დეტალები არ ახსოვს. ახსოვს, რომ ლ. დ-ემ ვ. ც-ს ტელეფონი დააგდებინა, ასევე ახსოვს ძიძგილაობა, მაგრამ ზუსტად, რა როგორ ხდებოდა და რის შემდეგ – არა. ლ. დ-ე რომ ზურგზე მოახტა ესეც ახსოვს, ზურგიდან ეჭიდავებოდა, ასევე იყო გაკანრული, ტელეფონშიც ჰქონდა ფოტოები. ვ. ც-მ დაუწყო ლ. ც-ეს ყვირილი, „დაამშვიდე შენი მეუღლეო“ და მათ შორის განეევ-გამოწევა დაიწყო, რა დროსაც, ლ. დ-ემ დაიცვა მეუღლე, მოახტა მას ზურგზე, თუმცა დარტყმა არ დაუწვია. სრულიად შესაძლებელია, რომ ხელით

იჭერდა და გაიკანრა. ნაკანრი იგრძნო და როგორც ჩანს ასე დაწერეს, რომ ეტკინა, მაგრამ არ ფიქრობს, რომ რამე განსაკუთრებული ტკივილი იგრძნო.

9. მოწმე ვ. ც-ს ჩვენებით დგინდება, რომ 2020 წლის 31 ოქტომბრის არჩევნებზე, ...-ს რაიონში, ... განთავსებულ №... კენჭისყრის შენობაში იმყოფებოდა დამკვირვებლად. ერთ-ერთი დამკვირვებელი არასწორად ახდენდა ამომრჩეველთა გადალებას, რის გამოც მოუწოდა თავმჯდომარეს და მოადგილეს რეაგირებისკენ და ამის გამო შელაპარაკება მოუვიდა ლ. დ-ესთან, რომელსაც შეხლა-შემოხლის დროს ხელი მოუხვდა მის ხელზე და მოწმეს ტელეფონი დააგდებინა. ამ დროს მასთან ერთად იმყოფებოდა მისი მოადგილე – ო. რ-ი, რომლის მიმართ რაიმე ძალადობას ჰქონდა თუ არა ადგილი, ამ ეტაპზე არ ახსოვს.

9.1. მოწმის დაკითხვისას გამოქვეყნდა 2020 წლის 31 ოქტომბრის ვ. ც-ს გამოკითხვის ოქმი, რომლის თანახმად: „მას შემდეგ, რაც ლ. დ-ემ მას დააგდებინა მობილური ტელეფონი, აგრესია გადაიტანა ო. რ-ზე, შეახტა ზურგზე და ხელებს უჭერდა კისრისა და ყელის არეში, ამ დროს შემოვიდნენ პოლიციელები და კონფლიქტი ამოიწურა...“. მოწმემ განმარტა, რომ სავარაუდოდ, ასე იქნებოდა, რადგან გამოკითხვის დროს უკეთ ახსოვდა. მოწმემ ვერ გაიხსენა კონკრეტულად სახის/სხეულის რა ადგილას ჩამოკანრა ლ. დ-ემ დაზარალებული. ამასთან განმარტა, რომ ო. რ-ს არ უთქვამს, რომ განიცადა ტკივილი ლ. დ-ის ქმედებით.

10. ვ. ც-ს კუთვნილი „Iphone 6“-ის ფირმის მობილური ტელეფონიდან გამოთხოვილი ვიდეოჩანაწერებით (აღნიშნული ვიდეოჩანაწერების დათვალიერების ოქმით) დგინდება, რომ პირველ ვიდეოჩანაწერში (I-) ასახულია 2020 წლის 31 ოქტომბერს, №... კენჭისყრის შენობაში მომხდარი კონფლიქტი – ისმის ქალის ხმა: „ბეიჯის გარეშე რატომ ხარ?, საჩივარი დაწერეთ,“ პარალელურად იგივე შინაარსის სიტყვებს იძახის (იმეორებს) მამაკაცი და ისმის მამაკაცის ხმა: „რატომ იღებთ მოქალაქეებს?, ბ.... ვარ, ც....“ დაუკითხავად რატომ იღებდი ამომრჩეველებს?“ რაზედაც უცნობი მამაკაცი ამბობს: „თქვენ იცით კანონი?“. ამის შემდგომ კადრში ჩანს ლ. დ-ე და ლ. ც-ე. ისმის მამაკაცის ხმა: „აი, ეს ორი პროვოკატორი“. ჩანაწერი ბნელდება და პარალელურად ისმის ხმები: „სისხლის მსმელები ხართ!“ „დააწყნარე შენთან ერთად მყოფი, თორემ დაგამტვრევ ხელებს, გაიგე?“

10.1. მეორე ვიდეოჩანაწერში (...) ჩანს ლ. დ-ე და მის გვერდით ლ. ც-ე, ხოლო მათ პირისპირ – მოწმე ვ. ც. და დაზარალებული – ო. რ-ი. კადრში ასევე ჩანს რამდენიმე უცნობი პირი, მათ შორის, საქართველოს ცენტრალური საარჩევნო კომისიის მომწვანო ფერის უნიფორმებში ჩაცმული პირები, რომლებიც გადაადგილდებიან სხვადასხვა მიმართულებით. ლ. დ-ე ვ. ც-ს უჩვენებს თავისი ვინაობის დამადასტურებელ

მონმობას – „ბეიჯს“ და მას სთხოვს – ანალოგიური დოკუმენტის ჩვენებას, რის საპასუხოდაც, ვ. ც- ეუბნება: „მოქალაქე ვარ ჩვეულებრივი“. ლ. დ-ე კითხულობს ვ. ც-ს შესახებ, თუ რატომ იმყოფება იგი ბეიჯის გარეშე. საუბარში ერთვება დაზარალებული ო. რ-ი და ამბობს: „საჩივარი დანერეთ ბეიჯის გარეშე რატომ არის“. აღნიშნულის შემდგომ ვ. ც. და ო. რ-ი ეკამათებიან ლ. დ-ესა და ლ. ც-ეს. ლ. ც-ე ამბობს: „პოლიციას გამოუძახეთ“. სიტყვიერი დაპირისპირება გრძელდება ვ. ც-სა და ბრალდებულ ლ. დ-ეს შორის, რა დროსაც ლ. დ-ე მარცხენა ხელს იქნევს, ურტყამს ვ. ც-ს მარჯვენა ხელის არეში. ვ. ც. ამბობს: „დააწყნარე შენთან ერთად მყოფი, თორემ დაგამტვრევ ხელებს, გაიგე?“. კადრში ჩანს არჩევნებზე დამკვირვებელი მომწვანო ფერის უნიფორმებში ჩაცმული რამდენიმე ადამიანი და იწყება მათი გადაადგილება ქაოსურად სხვადასხვა მიმართულებით, კადრში ჩანს ო. რ-ი რომელიც ჩქარი ნაბიჯით მიემართება დერეფნის მიმართულებით, რა დროსაც, კადრში ჩანს ასევე ლ. დ-ის მხრიდან ძალადობა ო. რ-ის მიმართ.

11. თ. ტ-მა დაკითხვისას მიუთითა, რომ 2020 წლის 31 ოქტომბერს, საპარლამენტო არჩევნების დროს იმყოფებოდა .... სკოლა „ი...“ განთავსებულ საარჩევნო უბანზე თავმჯდომარის მოადგილის პოზიციაზე. არჩევნების დღეს, საარჩევნო უბანზე ბიჭსა და გოგონას შორის მოხდა კონფლიქტი, რომელიც ჯერ შენობაში დაიწყო, ხოლო შემდეგ შენობის გარეთ, დერეფნის გასასვლელთან გაგრძელდა. ო. რ-ს არ იცნობს. ვ. ც-ს კი იცნობს. კონფლიქტის დეტალები აღარ ახსოვს. გამოძიების ეტაპზე გამოკითხულ იქნა, რა დროსაც უკეთ ახსოვდა.

11.1. პროკურორმა გამოაქვეყნა გამოკითხვის ოქმის ნაწილი, სადაც მონმე უთითებდა რომ „2020 წლის აგვისტოდან არის ქ. ....ს წევრი და 2020 წლის 31 ოქტომბერს, თ... მ... ..ში განთავსებულ, ... საარჩევნო უბანზე იყო კომისიის თავმჯდომარის – მ. ლ-ის მოადგილე. საღამო ხანს, „ნ...“ ორი ჟურნალისტი – ხ. ჭ-ე და ს. ბ., ახორციელებდნენ შემოსული ამომრჩევლების ფოტო-ვიდეოგადაღებას და რალაც სერვერზე გაგზავნას მაშინ, როდესაც მათ მხოლოდ საარჩევნო ყუთისათვის კონკრეტული ადგილიდან ფოტოს გადაღების უფლება ჰქონდათ. ამის გამო მისცეს გაფრთხილება, ხ. ჭ-ე დაემორჩილა მითითებას, თუმცა ს. ბ. აგრძელებდა გადაღებას, რის გამოც გააფრთხილა საარჩევნო უბნიდან გაძევების ოქმის შედგენის შესახებ. ამის შემდგომ დაურეკეს ლ. ც-ეს და ლ. დ-ეს, რომლებიც რამდენიმე წუთში მოვიდნენ საარჩევნო უბანზე და დაიწყეს გაპროტესტება იმასთან დაკავშირებით, თუ რატომ არ აძლევდნენ ჟურნალისტებს ფოტო-ვიდეოგადაღების უფლებას. ამ დროს კენჭისყრის ოთახის კართან გაჩნდნენ, როგორც შემდეგში გახდა მონმისთვის ცნობილი, ვ. ც. და ო. რ-ი... დერეფანში ლ. ც-ეს, ლ. დ-ეს და მეორეს მხრივ, ვ. ც-ს და ო. რ-ს შორის მოხდა სიტყვიერი დაპირის-

პირება, რა დროსაც ლ. დ-ემ ხელში ჩაართვა ვ. ც-ს და დააგდებინა მობილური ტელეფონი... ინციდენტი აღნიშნულის შემდეგ გაგრძელდა საარჩევნო უბნის შემოსასვლელთან, სადაც ლ. დ-ემ ო. რ-ს მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა, რაც გამოიხატა ყელისა და კისრის არეში ხელის ფრჩხილებით ჩამოკანვრაში, რის შემდეგაც ინციდენტი ამოიწურა.. ყოველივე აღნიშნულს მოწმე შეესწრო პირადად – „რასაც მოგახსენებთ დავინახე პირადად თვალნათლივ..“ – განმარტა, რომ პარტიის წევრი არ არის, დაადასტურა გამოძიებაში მიცემული ჩვენება, რომელიც ეხებოდა გოგონას მიერ მისთვის უცნობი ბიჭის დაკანვრას. აღნიშნა, რომ ისე იქნებოდა როგორც გამოკითხვის ოქმში წერია, ტყუილს არ იტყოდა, დაახლოებით ასე იყო, გოგონამ დაკანრა ბიჭი.

11.2. დაცვის მხარის შეკითხვაზე განმარტა, რომ ო. რ-ი და ვ. ც. რომელი პარტიის წევრები არიან არ იცის. მოგვიანებით მოსული ჟურნალისტები – ლ. დ-ე და ლ. ც-ე იძახდნენ, ჟურნალისტები ვართ და „სრული უფლება გვაქვს, რასაც გვინდა, იმას გავაკეთებთ“. ისინი იყვნენ აგრესიულები და პროტესტის გამოხატვის ფორმა ჰქონდათ უხეში. კონფლიქტის დროს, რამდენიმე ნაბიჯით გამოსცდა საარჩევნო უბანს, თუმცა გარეთ არ გამოსულა. ახსოვს, რომ ტელეფონის დავარდნასა და დაზიანებას ადგილი ჰქონდა მცირედი ფიზიკური დაპირისპირების („კინკლაობის“) დროს. ლ. დ-ესა და ლ. ც-ეს კონფლიქტი ჰქონდათ მხოლოდ ამ ორ ბიჭთან, რა დროსაც ყველა მათგანს სთხოვდნენ ტერიტორიის დატოვებას. ტელეფონის გატეხვის შემდეგ ფიზიკური დაპირისპირება გაგრძელდა შენობის გასასვლელისკენ. კენჭისყრის შენობაში ფიზიკური დაპირისპირებისა და სხეულის დაზიანების ფაქტი პირადად არ უნახავს.

12. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ წინასასამართლო სხდომაზე დასაშვებად იქნა ცნობილი თ. ტ-ის მიერ წარმოდგენილი ვიდეოჩანაწერი, რომელშიც ასახულები არიან მოწმე ვ. ც., და მის გვერდით მდგომი ო. რ-ი, მათ პირისპირ მდგომი ლ. ც-ე და ლ. დ-ე. კადრში გადაადგილდებიან უცნობი პირები, მათ შორის საქართველოს ცენტრალური საარჩევნო კომისიის მომწვანო ფერის უნიფორმებში ჩაცმული უცნობი პირები. მოწმე ვ. ც. ესაუბრება მოწმე ლ. ც-ეს და ეუბნება: „ხელები ჩამოწიე“, რაზეც ლ. ც-ე ეკითხება – „ვინ ბრძანდებით“. საუბარში ერთვება ლ. დ-ე, რომელიც კითხულობს, თუ რატომ არის ბეიჯის გარეშე ვ. ც. ეს უკანასკნელი ეუბნება: „მოქალაქე ვარ ჩვეულებრივი“. საუბარში ერთვება ო. რ-ი და ამბობს: „საჩივარი დანერეთ ბეიჯის გარეშე რატომ არის“ და ასევე მიმართავს ლ. დ-ეს: „თქვენი ჟურნალისტი მთელი დღის განმავლობაში აპლიკაციით რატომ იღებდა“ და მათ შორის მიმდინარეობს სიტყვიერი დაპირისპირება, რა დროსაც ლ. დ-ე ირგვლივ მყოფ პირებს მიმართავს, რომ პოლიცია გამოიძახონ. ამ დროს ვ. ც-

ინყებს მობილური ტელეფონით ვიდეოგადაღებას, რასაც ამჩნევს ლ. დ-ე და აგდებინებს მობილურ ტელეფონს იატაკზე. აღნიშნულზე ვ. ც. უახლოვდება ლ. დ-ეს და ეუბნება: „ხელი გაწიე, თორემ შემოგცხე“ ვ. ც. გვერდით, დერეფნის მხარეს მოშორებით მყოფ მონმე ლ. ც-ეს ეუბნება: „დაწყნარე შენთან ერთად მყოფი“, რის შემდეგაც ამ მიმართულებით მიემართება მონმე ო. რ-ი და მას უკან მიყვება ვ. ც.

12.1. აღნიშნული ჩანაწერის კანონიერება/დასაშვებობა სადავოდ არ გაუხდია დაცვის მხარეს სამართალწარმოების არც ერთ ეტაპზე. იმავდროულად, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ თ. ტ-ის მიერ ვიდეოჩანაწერის წარდგენა მოხდა განცხადების საფუძველზე.

12.2. სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მოქმედი საქართველოს სსსკ-ი არ ითვალისწინებს ვიდეოჩანაწერის წარმოდგენას/განცხადებაზე დართვას, როგორც მტკიცებულების საპროცესო დამაგრების ფორმას. საქართველოს სსსკ-ის 136-ე მუხლის თანახმად, თუ სისხლის სამართლის საქმისათვის მნიშვნელოვანი ინფორმაცია ან დოკუმენტი ინახება კომპიუტერულ სისტემაში ან კომპიუტერულ მონაცემთა შესანახ საშუალებაში მხარე უფლებამოსილია გამოიძიების ადგილის მიხედვით სასამართლოს მიმართოს შესაბამისი ინფორმაციის ან დოკუმენტის გამოთხოვის განჩინების გაცემის შუამდგომლობით.

12.3. მოცემულ შემთხვევაში, თ. ტ-ის მიერ დისკზე ჩაწერილი ვიდეოჩანაწერის წარდგენა მოხდა განცხადების საფუძველზე. შესაბამისად, ვინაიდან აღნიშნული ინფორმაციის მოპოვება განხორციელდა საქართველოს სსსკ-ის 136-ე მუხლის მოთხოვნათა დარღვევით, საქართველოს სსსკ-ის 82-ე მუხლის დანაწესის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას, გამოიყენოს თ. ტ-ის მიერ წარმოდგენილი ზემოაღნიშნული ვიდეოჩანაწერი და მასში ასახული ინფორმაცია.

13. 2022 წლის 11 ივლისის სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით (ექსპერტი ე. ლ.) დგინდება, რომ „ექსპერტიზაზე წარმოდგენილი სსიპ საგანგებო სიტუაციების კოორდინაციისა და გადაუდებელი დახმარების ცენტრის სამედიცინო ბარათი №..-ის მონაცემების თანახმად, ო. რ-ს პირველადი სამედიცინო დახმარება გაენია 31/10/2020 წელს, 23:15 სთ-ზე. პაციენტს შუბლზე, ყელზე აღენიშნებოდა ნაკანრები, უცნობმა მოქალაქემ მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა. დაუდგინდა დიაგნოზი: კისრის ზედაპირული ტრავმა. თავის ზედაპირული ტრავმა, სხვა დაზუსტებული დაზიანებები, დაუზუსტებელი როგორც შემთხვევითი ან წინასწარგანზრახული. ამავე დოკუმენტის თანახმად, ო. რ-ს სხეულზე აღენიშნებოდა დაზიანებები ნაკანრების სახით.

დასკვნაში აღნიშნული პირადი გასინჯვის 02/11/2020 (16:16 სთ) მონაცემების თანახმად, შესამოწმებლის გადმოცემით: 2020 წლის 31

ოქტომბერს, ერთ-ერთ საარჩევნო უბანზე დაახლოებით 19:40 სთ-ზე, უცნობმა ქალბატონმა მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა. კერძოდ: კისრისა და სახის მიდამოში ჩამოკანრა. შემონმების მომენტში ჩივილებს ტკივილზე არ წარმოადგენს. მომხდარ ფაქტთან დაკავშირებით სამედიცინო დაწესებულებისათვის არ მიუმართავს. ობიექტურად: შუბლზე მარჯვნივ, თმოვანი საფარვლის საზღვარზე აღინიშნება ირიბ-სიგრძივად მდებარე, ხაზოვანი ფორმის, მოწითალო ფერის, მშრალი, მიმდებარე კანის დონიდან მაღლა მდებარე, ფუფხით დაფარული 3 სმ სიგრძის ნაკანრი; ასეთივე ხასიათის ნაკანრები აღინიშნება: კისრის მარჯვენა გვერდით ზედაპირზე ქვედა მესამედში, ორი ერთმანეთის თითქმის პარალელურად, ირიბ-განივად მდებარე სიგრძეებით: ზედა – 4 სმ; ქვედა – 3 სმ; კისრის წინა ზედაპირზე ცენტრალურად, შუა მესამედში, ირიბ-განივად მდებარე 1,1 სმ სიგრძით. იმ მოტივით, რომ ტანსაცმლით დაფარულ მიდამოებზე დაზიანება არ აქვს, გახდაზე უარი განაცხადა. სხეულის ტანსაცმლით დაუფარავ მიდამოებზე ფიზიკური დაზიანების სხვა რაიმე ობიექტური ნიშნები არ აღენიშნება. ნაკანრები განვითარებული უნდა იყოს რაიმე მახვილი საგნის წვეტის, ლესილი კიდის ან მკვეთრად გამოხატული კიდის მქონე მკვრივი-ბლაგვი საგნის შემხები ზემოქმედების შედეგად, როგორც ცალ-ცალკე ასევე ერთობლიობით, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოუშლელად და ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგებიან დადგენილებაში მითითებულ თარიღს 31/10/2020 წელი.

14. სამედიცინო ბარათი №...-ით დგინდება, რომ ო. რ-ს დაუდგინდა დიაგნოზი: კისრის ზედაპირული ტრავმა. თავის ზედაპირული ტრავმა, სხვა დაზუსტებული დაზიანებები, დაუზუსტებელი როგორც შემთხვევითი ან წინასწარგანზრახული. ო. რ-ს შუბლზე და ყელზე აღენიშნება ნაკანრები, უცნობმა მოქალაქემ მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა. მარჯვენა ზემო კიდურის წინამხარზეც აქვს ნაკანრი, რომელიც მიაყენა იგივე მოქალაქემ.

15. საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლით ისჯება არჩევნების დანიშვნის დღიდან არჩევნების საბოლოო შედეგების შეჯამებამდე კენჭისყრის შენობაში, საარჩევნო კომისიის განთავსების ადგილას ან მათ მიმდებარე ტერიტორიაზე ცემა ან სხვაგვარი ძალადობა, რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი ან ძალადობის მუქარა.

15.1. საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის დაცვის ძირითადი ობიექტია საქართველოს მოქალაქის კონსტიტუციით გარანტირებული საარჩევნო უფლება – თავისუფალი ნების საფუძველზე არჩევნებში, რეფერენდუმში და პლებისციტში მონაწილეობა, ხოლო დამატებითი ობიექტი – ადამიანის ჯანმრთელობა. საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხ-

ლით აკრძალული ქმედება გულისხმობს დაზარალებულის ცემას, სხვაგვარ ძალადობას ან ძალადობის მუქარას, იმისდა მიუხედავად იქონია თუ არა მან გავლენა ამომრჩევლის ნების თავისუფალ გამოხატვაზე ან/და ატარებდა თუ არა ასეთ მიზანს. დანაშაული დასრულებულია ცემის, სხვაგვარი ძალადობის ან ძალადობის მუქარის ჩადენის მომენტიდან. ქმედების საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლით კვალიფიკაციისათვის გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს დანაშაულის ჩადენის ადგილს და დროს. დანაშაულის ჩადენის ადგილია – კენჭისყრის შენობა, საარჩევნო კომისიის განთავსების ადგილი ან მათი მიმდებარე ტერიტორია. დანაშაულის ჩადენის დროა არჩევნების დანიშნის დღიდან არჩევნების საბოლოო შედეგების შეჯამებამდე. განსახილველი დანაშაული ხასიათდება განზრახი ბრალით (პირდაპირი/არაპირდაპირი განზრახვა), ამასთან დანაშაულის ჩადენის მოტივი და მიზანი გავლენას არ ახდენს ქმედების კვალიფიკაციაზე.

16. საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის შემადგენლობის განსაზღვრისას, სამართლის ნორმის შინაარსის გრამატიკულ განმარტებასთან ერთად, სასამართლო ითვალისწინებს ასევე – ისტორიულ, ტელეოლოგიურ, სისტემურ განმარტებასაც.

17. „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ 2016 წლის 24 ივნისის საქართველოს კანონის პროექტის განმარტებითი ბარათის თანახმად, „კანონპროექტის ძირითადი არსია საარჩევნო უბანზე, საარჩევნო კომისიის განთავსების ადგილას, ან მათ მიმდებარე ტერიტორიაზე, ან წინასაარჩევნო აგიტაციის ან წინასაარჩევნო კამპანიის ღონისძიების დროს ცემის ან სხვაგვარი ძალადობის ან ძალადობის მუქარის აკრძალვა“. კანონპროექტის თანახმად, მიუხედავად იმისა, რომ „საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 162-ე მუხლით გარკვეულწილად დაცულია მოქალაქეთა საარჩევნო უფლებები, სისხლისსამართლებრივი რეაგირება აუცილებელია არა მხოლოდ ისეთ ქმედებებზე, რომლებმაც ამომრჩევლის ნების თავისუფალ გამოვლინებას, დამნაშავეს განზრახვით, ხელი შეუშალა, არამედ არჩევნებისა და წინასაარჩევნო აგიტაციის ადგილას ძალადობის ნებისმიერ აქტზე, იმის მიუხედავად, დგინდება თუ არა ამომრჩევლის ნების გამოხატვისათვის ხელის შეშლის ფაქტი ან მიზანი. ასეთი დანაშაული იმსახურებს სახელმწიფოსგან გაკიცხვას, ვინაიდან პირი, რომელიც აცნობიერებს, რომ იმყოფება საარჩევნო უბანთან, საარჩევნო კომისიის განთავსების ან საარჩევნო აგიტაციის ადგილას და მაინც მიმართავს ძალადობას, როგორც აქტიური, ასევე პასიური საარჩევნო უფლებებისადმი უპატივცემულობას ავლენს“. კანონპროექტი ყურადღებას ამახვილებს სახელმწიფოს პოზიტიური ვალდებულებაზე, „მიიღოს

ყველა საჭირო ზომა, რათა მოქალაქეებმა შეძლონ თავიანთი საარჩევნო უფლებების მშვიდ და ცივილიზებულ გარემოში რეალიზაცია“.

18. ამდენად, კანონმდებლის მიზანი, საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლით გათვალისწინებული შემადგენლობის შემოღებისას, არ იყო სამართლის ნორმის დისპოზიციით გათვალისწინებული მხოლოდ ისეთი ქმედებისთვის სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობის დაწესება, რაც იწვევს დაზარალებულისთვის ფიზიკური ტკივილის მიყენებას. კანონმდებლის მიზანი იყო საარჩევნო პროცესის ძალადობისგან თავისუფალ გარემოში განხორციელების უზრუნველყოფა.

19. შესაბამისად, საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული *a priori* არ უკავშირდება დაზარალებულისთვის ფიზიკური ტკივილის მიყენებას – ქმედების საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლით კვალიფიკაციისათვის აუცილებელ, სავალდებულო კომპონენტს არ წარმოადგენს დაზარალებულის მიერ ფიზიკური ტკივილის განცდა.

20. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ დაზარალებულისთვის ფიზიკური ტკივილის მიყენების ფაქტის დადგენისას გამოიყენება ობიექტური და სუბიექტური სტანდარტები (მაგალითისთვის იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 20 ოქტომბრის №332აპ-21 განაჩენი). კერძოდ, „ფიზიკური ტკივილის შეგრძნება“ დამოკიდებულია არა მხოლოდ სუბიექტურ, არამედ ობიექტურ კრიტერიუმზეც – ჩადენილი ქმედების ინტენსივობასა და დაზარალებულისათვის მიყენებულ დაზიანებებზე, რომელთა ერთობლივი ანალიზის საფუძველზე დგინდება, განიცადა თუ არა კონკრეტულ შემთხვევაში ძალადობრივი ქმედებებით მსხვერპლმა ფიზიკური ტკივილი (მაგალითისთვის იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 3 თებერვლის №1003აპ-20 განაჩენი; 2020 წლის 29 ოქტომბრის №443აპ-20 განაჩენი; 2020 წლის 4 თებერვლის №627აპ-19 განჩინება). იმავდროულად, ფიზიკური ტკივილი შეფასებითი კატეგორიაა და უპირობოდ არ უკავშირდება დაზარალებულის მიერ სავალდებულო წესით მწვავე/ძლიერი/აუტანელი ტკივილის განცდას.

21. სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი, მხარეთა მონაწილეობით გამოკვლეული და უდავოდ ცნობილი მტკიცებულებებით დასტურდება 2020 წლის 31 ოქტომბერს, კენჭისყრის შენობაში, ლ. დ-ის ფიზიკური დაპირისპირების ფაქტი ო. რ-თან, რამაც გამოიწვია ამ უკანასკნელის ჯანმრთელობის მსუბუქი ხარისხის დაზიანება, მის მოუშლელად. მოცემულ შემთხვევაში, სასამართლო ითვალისწინებს 2022 წლის 11 ივლისის სამედიცინო ექსპერტიზის №.... დასკვნას, რომლითაც დასტურდება ლ. დ-ის ქმედებით დაზარალებულისათვის სხეულის მსუბუქი ხარისხის დაზიანების მიყენება ჯანმრთელობის

მოუშლელად (კერძოდ, შუბლზე მარჯვნივ, თმოვანი საფარვლის საზღვარზე ირიბ-სიგრძივად მდებარე, ხაზოვანი ფორმის, მონითალო ფერის, მშრალი, მიმდებარე კანის დონიდან მაღლა მდებარე, ფუფხით დაფარული 3 სმ სიგრძის ნაკანრი; ასეთივე ხასიათის ნაკანრები: კისრის მარჯვენა გვერდით ზედაპირზე ქვედა მესამედში, ორი ერთმანეთის თითქმის პარალელურად, ირიბ-განივად მდებარე სიგრძეებით: ზედა – 4 სმ; ქვედა – 3 სმ; კისრის წინა ზედაპირზე ცენტრალურად, შუა მესამედში, ირიბ-განივად მდებარე 1,1 სმ სიგრძით), დაზარალებულის ჩვენებას, რომელმაც განმარტა, რომ ნაკანრი იგრძნო, თუმცა არ ფიქრობს, რომ რაიმე განსაკუთრებული ტკივილი იგრძნო და შესაბამისად, არ გამოიჩინა ლ. დ-ის მიერ მისთვის ბრალადწარდგენილი ქმედებით, ტკივილის მიყენება.

22. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებით გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ არჩევნების დანიშვნის დღიდან არჩევნების საბოლოო შედეგების შეჯამებამდე კენჭისყრის შენობაში ლ. დ-ემ ჩაიდინა სხვაგვარი ძალადობა. კერძოდ, ფიზიკური ძალადობა განახორციელა პარტია „...ს“ წევრზე ო. რ-ზე და მიაყენა ჯანმრთელობის მსუბუქი ხარისხის დაზიანება მის მოუშლელად, – დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

23. საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილი სასჯელის სახედ და ზომად ადგენს – ჯარიმას ან/და თავისუფლების აღკვეთას ვადით ორ წლამდე.

24. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია (იხ.: საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილი).

25. „სასჯელი, ერთი მხრივ, უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხეებთან გონივრულ პროპორციაში, ხოლო, მეორე მხრივ ....ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის დაკისრება უნდა მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალისწინებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38), უნდა ეფუძნებოდეს საქმის სირთულეს, ქმედებიდან მომდინარე საფრთხეებს, ქმედების ჩადენის წინაპირობებს, მოტივებს, შედეგებს, დამნაშავის პიროვნების თავისებურებებს, სასჯელის ზემოქმედებას დამნაშავის მომავალ ცხოვრებაზე (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 11 ივლისის №1/7/851 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე იმედა ხახუტაიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-10).

26. „პატიმრობის გზით პირის თავისუფლების შეზღუდვა არის არა წესი, არამედ გამოწკლისი. პირის თავისუფლების შეზღუდვა წარმოადგენს უკიდურეს ღონისძიებას, რომელიც გამოყენებული უნდა იქნეს მხოლოდ გამოწკლის შემთხვევასა და ვითარებაში, მაშინ, როდესაც აღნიშნული ღონისძიება არის აბსოლუტურად აუცილებელი და ლეგიტიმური მიზნის მისაღწევად არ არსებობს სხვა ალტერნატივა“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2022 წლის 24 ივნისის NN3/5/1341, 1660 გადაწყვეტილება „თეთრინყაროს რაიონული სასამართლოს კონსტიტუციური წარდგინებები საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-200 მუხლის მე-6 ნაწილის პირველი წინადადების კონსტიტუციურობის თაობაზე“, II-33).

27. ჩადენილი დანაშაულის კატეგორიის (განზრახი, ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაული), ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნების, დანაშაულის ჩადენის დროის, ადგილის, მიზეზის და მოტივის, სასჯელის დამამძიმებელი და შემამსუბუქებელი გარემოებების არარსებობის, მსჯავრდებულის პიროვნული მახასიათებლების (არ არის ნასამართლელი), საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილი სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო მოთხოვნებისა და სასჯელის მიზნების, პატიმრობის ultima ratio ხასიათის გათვალისწინებით, ლ. დ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად უნდა განესაზღვროს – ჯარიმა 2000 ლარის ოდენობით.

28. ლ. დ-ისათვის საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდებულობის დანაშაულისათვის განსაზღვრულ სასჯელზე – ჯარიმა 2000 ლარი – არ ვრცელდება „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონი, ამავდროულად კანონის მე-9 მუხლის პირველი პუნქტიდან გამომდინარე (ამნისტია არ ვრცელდება სასჯელის სახით განსაზღვრულ ჯარიმაზე).

29. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სისხლის სამართლის საქმეზე დართული ყველა ნივთმტკიცების ბედი უნდა გადაწყდეს საქართველოს სსკ-ის 81-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილი წესით.

29.1. საქართველოს სსკ-ის 81-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტის საფუძველზე ვ. ც-სგან ამოღებული მობილური ტელეფონი, სისხლის სამართლის საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ დაუბრუნდეს მის კანონიერ მფლობელს, ხოლო ლაზერული დისკები შენახულ იქნეს მოცემულ სისხლის სამართლის საქმესთან ერთად საქმის შენახვის ვადით.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის

303-ე მუხლის მე-3 და მე-6 ნაწილებით, 307-ე მუხლით და

### **და ა დ გ ი ნ ა:**

1. თბილისის პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორ ალიკა დვალაშვილის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 31 ოქტომბრის განაჩენი;

3. ლ. დ-ე საქართველოს სსკ-ის 162<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 2000 ლარი, სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ;

4. ლ. დ-ის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმდეს. გირაოს გადამხდელ პირს განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში სრულად დაუბრუნდეს გირაოს სახით გადახდილი თანხა – 1500 ლარი;

5. საქმეზე არსებული ნივთიერი მტკიცებულებები – ვ. ც-სგან ამოღებული მობილური ტელეფონი, სისხლის სამართლის საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელს, კანონით დადგენილი წესით; ლაზერული დისკები შენახულ იქნეს მოცემულ სისხლის სამართლის საქმესთან ერთად საქმის შენახვის ვადით;

6. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

## 2. ეკონომიკური დანაშაული

### თაღლითობა

განაჩენი  
საქართველოს სახელმწიფო

№985აპ-25

21 აპრილი, 2026 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),  
მ. გაბინაშვილი,  
ლ. თევზაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნინო ციხისელისა და მსჯავრდებულ ე. ნ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატების – თ. ნ-ისა და გ. გ-ის საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 30 სექტემბრის განაჩენზე.

#### აღწერილობითი ნაწილი:

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებით: ე. ნ-ს ბრალად ედება ბოდა თაღლითობა, ესე იგი მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით სხვისი ნივთის დაუფლება მოტყუებით, დიდი ოდენობით – დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით.

#### ე. ნ-ის მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2023 წლის იანვარში მოქალაქეები და-ძმა მ. და ბ. კ-ები, სოციალურ ქსელში გამოქვეყნებული კ. გამგზავრებასთან დაკავშირებული განცხადებით დაინტერესების გამო, შეხვდნენ ე. ნ-ს თ., ლ. არსებული ეკლესიის მიმდებარე ტერიტორიაზე. შეხვედრისას ე. ნ-მა დაარწმუნა მ. კ., რომ მას და მის ორ შვილს, ი. რ-სა და ლ. რ-ს, ფულადი თანხის გადახდის სანაცვლოდ, 2023 წლის აპრილში კ. ლეგალურად გაამგზავრებდა და დაასაქმებდა. აღნიშნულში დარწმუნებულმა მ. კ-მ 2023 წლის იანვარ-თებერვალში პირადი საბანკო ანგარიშიდან ე. ნ-ს ეტაპობრივად გადაურიცხა ჯამში 5800 აშშ დოლარი, რაც ე. ნ-ის მტკიცებით, წარმოადგენდა მ. კ-სა და მისი ორი შვილის სავიზო მოსაკრებლისა და მოსაწვევის თანხას. ამის შემდეგ, 2023 წლის თებერვალში, ე. ნ-მა მ. კ. კვლავ დაარწმუნა, რომ საჭირო იყო განმცხადებლების მიერ „თითის

ანაბეჭდების აღების საფასურის“ გადახდა, რაც სამივე პირისთვის თითქოს შეადგენდა 2100 აშშ დოლარს. აღნიშნული თანხაც ე. ნ-მა წინასწარ გამოსცემა მ. კ-ს – თანხა იმავე გზით ჩაარიცხინა და განაგრძო დანაშაულებრივი საქმიანობა. 2023 წლის 20 მარტს, ე. ნ-მა, კვლავ მოსთხოვა მ. კ-ს 3600 აშშ დოლარის გადარიცხვა, „სავიზო ისტორიის გაკეთებისთვის“, რასაც თითქოსდა საკონსულოდან ითხოვდნენ და მითითებული თანხა კვლავ ჩაარიცხინა პირად საბანკო ანგარიშზე. 2023 წლის აგვისტო-სექტემბერში ე. ნ-მა კვლავ დაარწმუნა მ. კ. ვიზების დამზადებასთან დაკავშირებული გამოგონილი ფაქტებით და წინასწარ ჩარიცხინა 20 000 აშშ დოლარი.

ე. ნ-ი მოქმედებდა ერთიანი მიზნითა და საერთო დანაშაულებრივი განზრახვით, გამოგონილი ფაქტების დარწმუნებით, წინასწარ ჩარიცხინა მ. კ-ს ფულადი თანხები თავის პირად საბანკო ანგარიშზე, არ უზრუნველყო განმცხადებლების კ-ში გამგზავრება და დასაქმება, არც თანხის დაბრუნება და კომუნიკაცია გაწყვიტა დაზარალებულთან. ე. ნ-ის ქმედებით მ. კ-ს მიაღდა 81 810 ლარის დიდი ოდენობით ქონებრივი ზიანი.

## **2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 9 დეკემბრის განაჩენით:**

2.1. ე. ნ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 6 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე შეუმცირდა 1/6-ით და განესაზღვრა – 5 წლითა და 5 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

2.2. ე. ნ-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა დაკავებიდან – 2024 წლის 27 მარტიდან.

## **3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა:**

3.1. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გიორგი ცეცხლაძემ მოითხოვა ცვლილება თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 9 დეკემბრის განაჩენში სასჯელის დამძიმების კუთხით და ე. ნ-ისათვის მაქსიმალური ვადით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით;

3.2. მსჯავრდებულმა ე. ნ-მა მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება, უდანაშაულოდ ცნობა და გამართლება.

## **4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 30 სექტემბრის განაჩენით:**

4.1. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკუ-

რორ გიორგი ცეცხლაძის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა;

4.2. მსჯავრდებულ ე. ნ-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა;

4.3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 9 დეკემბრის განაჩენში შევიდა ცვლილება:

4.3.1. ე. ნ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 6 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდა 1/6-ით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 5 წლითა და 5 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

4.3.2. ე. ნ-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა დაკავებიდან – 2024 წლის 27 მარტიდან;

4.3.3. ე. ნ-ს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსსკ-ის) 165<sup>7</sup>-ე მუხლის თანახმად, აეკრძალა საქართველოდან გასვლა 16 წლით, რომლის ვადა აეთვლება თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის მოხდის მომენტიდან.

**5. აღნიშნული განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა:**

5.1. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ნინო ციხისელი ითხოვს ცვლილებას გასაჩივრებულ განაჩენში და ე. ნ-ისათვის მაქსიმალური ვადით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრას პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად;

5.2. მსჯავრდებულ ე. ნ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატები თ. ნ-ე და გ. გ-ე ითხოვენ ე. ნ-ის უდანაშაულოდ ცნობას და გამართლებას.

### **სამოტივაციო ნაწილი:**

1. სასამართლო ითვალისწინებს „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-7<sup>1</sup> მუხლსა და საქართველოს სსსკ-ის 273-ე მუხლს; ასევე – ზედა ინსტანციის სასამართლოების უფლებას, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ. *Hirvisaari v. Finland*, no. 49684/99, par. 30, ECtHR, 25/12/2001).

1.1. ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება არ არღვევს დასაბუთებული გადაწყვეტილების უფლებას (იხ. *Gorou v. Greece* (No.2) no. 12686/03, paras. 37, 41, ECtHR, 20/03/2009). დასაბუთებული გადაწყვეტილების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. *Fomin v.*

Moldova, no. 36755/06, par. 31, ECtHR, 11/11/2011).

2. საქართველოს სსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა. ბრალდების მხარე ითხოვს ე. ნ-ისათვის მკაცრი სასჯელის – მაქსიმალური ვადით თავისუფლების აღკვეთის – განსაზღვრას, ხოლო დაცვის მხარე – უდანაშაულოდ ცნობას და გამართლებას.

3. სისხლის სამართლის საქმის მასალების და წარმოდგენილი საჩივრების საფუძვლიანობის შესწავლის შედეგად, არ დგინდება თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნინო ციხისელის (ე. ნ-ისათვის მაქსიმალური ვადით თავისუფლების აღკვეთის პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით განსაზღვრა) და მსჯავრდებულ ე. ნ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატების – თ. ნ-ისა და გ. გ-ის (ე. ნ-ის უდანაშაულოდ ცნობა) საკასაციო საჩივრების დაკმაყოფილების სამართლებრივი საფუძვლები. იმავდროულად, საქართველოს კანონმდებლობაში განხორციელებული ცვლილებების გათვალისწინებით, ცვლილება უნდა შევიდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 30 სექტემბრის განაჩენში.

4. სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების დასაბუთების ვალდებულება არ მოითხოვს მომჩივნების მიერ წარმოდგენილ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. Fomin v. Moldova, no. 36755/06, par. 31, ECtHR, 11/11/2011), სამართალწარმოების მხარეები უნდა ელოდნენ კონკრეტულ და მკაფიო პასუხებს იმ არგუმენტებზე, რომლებიც გადამწყვეტია სამართალწარმოების შედეგებისთვის (იხ. Tchankotadze v. Georgia, no. 15256/05, par. 103, ECtHR, 21/06/2016; Deryan v. Turkey, no. 41721/04, par. 33, ECtHR, 21/07/2015).

5. დაცვის მხარემ თბილისის საქალაქო სასამართლოს განაჩენის გაუქმების და ე. ნ-ის უდანაშაულოდ ცნობის მოთხოვნით სააპელაციო სასამართლოს საჩივრით მიმართა იმავე (იდენტურ) არგუმენტებზე დაყრდნობით, რომლებიც საკასაციო საჩივარშია ჩამოყალიბებული. გასაჩივრებულ განაჩენში მითითებულია იმ გარემოებებსა და მტკიცებულებებზე, რომლებმაც ე. ნ-ის საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდება განაპირობა.

6. სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი დაზარალებულ მ. კ-ს და მოწმეთა: ბ. კ-სა და ი. რ-ის ჩვენებებით დგინდება, რომ ე. ნ-ი ინტერნეტში გამოქვეყნებული განცხადებით, კ-ში წასვლის სურვილის მქონე პირებს პირდებოდა დახმარებას. მ. კ. და ბ. კ. პირადად შეხვდნენ ე. ნ-ს, რომელიც დაპირდათ კ-ის ვიზის მიღებაში დახმარებას თითოეული პირის მიერ 10 000 დოლარის გადახდის სანაცვლოდ (თანხის გადახ-

და უნდა მომხდარიყო კ-ში ჩასვლისა და მუშაობის დაწყებიდან 1 წლის განმავლობაში) ე. ნ-ი იღებდა პასუხისმგებლობას, რომ მ. კ. და მისი ოჯახის წევრები მიიღებდნენ კ-ის ვიზას.

7. სასამართლო სხდომაზე გამოკვლეული წერილობითი მტკიცებულებებით – მ. კ-ს მობილური ტელეფონიდან გამოთხოვილი მ. კ-სა და ე. ნ-ის მიმონერებით, დასტურდება, რომ კანადის ვიზასთან დაკავშირებული ყველა საკითხი თანხმდებოდა ე. ნ-თან, რომელიც ჩართული იყო კ-ში გამგზავრებასთან დაკავშირებულ ყველა საკითხში, ეხმარებოდა დაზარალებულს სავიზო მომსახურების ცენტრის პორტალზე რეგისტრაციაშიც. შესაბამისად, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით (მოწმეთა ჩვენებებით, მ. კ-ს, ე. ნ-სა და ე-ს (დაუდგენელი პირი, შემდეგში – „ე-ი“) შორის განხორციელებული ელექტრონული კომუნიკაციით) არ დასტურდება დაცვის მხარის მტკიცება, რომ ე. ნ-ი იყო მხოლოდ შუამავალი ე-სა და დაზარალებულს შორის.

8. ასევე, უსაფუძვლოა კასატორი დაცვის მხარის მტკიცება, რომ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება ე. ნ-ის ქმედებაში საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის შემადგენლობის სავალდებულო ელემენტის – მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით დიდი ოდენობით სხვისი ნივთის დაუფლება მოტყუებით – არსებობა.

8.1. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მ. კ-მ ე. ნ-ს ჩაურიცხა 2 100 აშშ დოლარი (ორჯერ 1 050 აშშ დოლარი) – თითის ანაბეჭდების ალების საფასური (თანხის ჩარიცხვის მიზნობრიობა დასტურდება მიმონერებით). მიმონერით დგინდება, რომ პირადად ე. ნ-ი ახდენდა დაზარალებულისა და მისი ოჯახის წევრების თითის ანაბეჭდების ასაღებად შესაბამის საიტზე ელექტრონულ რეგისტრაციას და მისთვის ობიექტურად უნდა ყოფილიყო ცნობილი, რომ აღნიშნული პროცედურა იყო უფასო. ამასთან, დაცვის მხარეს არ წარმოუდგენია რაიმე მტკიცებულება, რაც დაადასტურებდა, რომ მ. კ-ს მიერ ჩარიცხული თანხა – 2 100 აშშ დოლარი – ე. ნ-ის მიერ გამოყენებული/გადახდილი იქნა დაზარალებულთა თითის ანაბეჭდების ასაღებად.

8.2. საქართველოს სსსკ-ის 243-ე მუხლის საფუძველზე გამოქვეყნებული მოწმე ქ. მ-ის (კ-ის სავიზო განაცხადის ცენტრის ხელმძღვანელი) გამოკითხვის ოქმით დგინდება, რომ კ-ის ვიზაზე ონლაინ განაცხადის შევსებისას გადასახდელი არის მხოლოდ 185 კანადური დოლარი. იმ შემთხვევაშიც კი, თუ პირს შემდგომში მოუწევს თითის ანაბეჭდების აღება – დამატებით რაიმე გადასახადის გადახდა აღარ უწევს. შესაბამისად, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი არც ერთი

მტკიცებულებით არ დგინდება, რომ სავიზო განაცხადის შეტანა უკავშირდებოდა/ითვალისწინებდა განმცხადებლების თითის ანაბეჭდების ალების გადასახადს; აღნიშნული გადასახადი შეადგენდა, მოცემულ შემთხვევაში, 2 100 აშშ დოლარს; ამ მიზნით მ. კ-სთვის მოთხოვნილი თანხა და მ. კ-ს მიერ ამავე მიზნით ე. ნ-ისათვის საბანკო გადარიცხვით ჩარიცხული თანხა – 2 100 დოლარი, ე. ნ-ის მიერ შეტანილი იქნა/გადახდილ იქნა საკონსულოს ან სავიზო განაცხადის ცენტრის ანგარიშზე ამ დანიშნულებით.

8.3. დაზარალებულ მ. კ-ს მობილური ტელეფონიდან გამოთხოვილი მ. კ-სა და ე. ნ-ს შორის მიმოწერებით დგინდება, რომ ე. ნ-ი მ. კ-ს სთავაზობს სავიზო მომსახურების თანხა – 20 000 დოლარი – მას ჩაურიცხოს და არწმუნებს, რომ საკითხის დადებითად გადაწყვეტამდე (ვიზის მიღებამდე) აღნიშნულ თანხას არ გადაურიცხავს ე-ს, თუმცა არღვევს აღნიშნულ პირობას, თანხის ნაწილი – 5 000 აშშ დოლარი – გამოაქვს თავად, ხოლო ნაწილს – 15 000 აშშ დოლარს, – მ. კ-ს ნებართვის გარეშე, ურიცხავს ე-ს.

9. უსაფუძვლოა კასატორი დაცვის მხარის მტკიცება, რომ მ. კ-ს მიერ ჩარიცხული თანხები ე. ნ-მა სრულად გადაურიცხა ე-ს. სს „ს-ნ“ გამოთხოვილი მ. კ-ს სახელზე რეგისტრირებული საბანკო ანგარიშებისა და სს „ს-ნ“ გამოთხოვილი ე. ნ-ის სახელზე რეგისტრირებული საბანკო ანგარიშებიდან ტრანზაქციების შესახებ დეტალური ინფორმაციით, მათ შორის სვიფტ ამონაწერებითა და საერთაშორისო გზავნილების შესახებ ინფორმაციით დგინდება, რომ ე. ნ-ის ანგარიშზე მ. კ-ს მიერ ჩარიცხა საერთო ჯამში 31 500 აშშ დოლარი, ე. ნ-მა 15 030 აშშ დოლარი გადარიცხა ქ. ტ-ში, კერძოდ 5 015 აშშ დოლარი გადარიცხა ს. გ-ის ანგარიშზე, ხოლო 10 015 აშშ დოლარი გადარიცხა ე. გ-ის ანგარიშზე, 15 900 აშშ დოლარი კი თავად ე. ნ-მა გამოიტანა.

9.1. სს „ს-ნ“ გამოთხოვილი ინფორმაციით დგინდება, რომ ე. ნ-ს, დაზარალებულის მიერ ფულადი თანხის ჩარიცხვის დღეს ან მომდევნო დღეს, თავად გამოჰქონდა მ. კ-ს მიერ გადარიცხული თანხების ნაწილი, რომელსაც შემდეგში არც საბანკო ანგარიშზე აღარ ანთავსებდა და არც ე-თან რიცხავდა (სხვა შემთხვევებისგან განსხვავებით).

9.1.1. სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი არც ერთი მტკიცებულებით არ დასტურდება დაცვის მხარის მტკიცება, რომ ე. ნ-მა მ. კ-ს მიერ ჩარიცხული თანხა სრულად გადაურიცხა ე. გ-ს. აღნიშნულის დამადასტურებელი რაიმე მტკიცებულება (მაგალითად, ე. ნ-ის მიერ გამოტანილი თანხების (15 900 აშშ დოლარი) ე-თან გადარიცხვის დამადასტურებელი დოკუმენტები) არ წარმოუდგენია არც დაცვის მხარეს.

10. უსაფუძვლოა კასატორი დაცვის მხარის მოთხოვნა ე. ნ-ის უდა-

ნაშაულოდ ცნობის შესახებ, ვინაიდან სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით (მათ შორის: დაზარალებულ მ. კ-ს, მონმეთა: ბ. კ-ს, ი. რ-ის ჩვენებებით, საქართველოს სსკ-ის 243-ე მუხლის საფუძველზე გამოქვეყნებული მონმე ქ. მ-ის გამოკითხვის ოქმით, სს „ს-ნ“ გამოთხოვილი მ. კ-ს სახელზე რეგისტრირებულ საბანკო ანგარიშზე განხორციელებული ტრანზაქციების შესახებ ამონაწერით (2023 წლის 1 იანვრიდან 2023 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით), სს „ს-ნ“ გამოთხოვილი ე. ნ-ის სახელზე რეგისტრირებულ საბანკო ანგარიშზე განხორციელებული ტრანზაქციების შესახებ ამონაწერით (2023 წლის 1 იანვრიდან 2024 წლის 1 მარტის ჩათვლით), დაზარალებულ მ. კ-ს ტელეფონიდან გამოთხოვილი ინფორმაციით (მ. კ-სა და ე. ნ-ის მიმოწერები, მეილიდან და სოციალური ქსელებიდან გამოთხოვილი ინფორმაციით) და სხვა მტკიცებულებებით) გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება ე. ნ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას დააკმაყოფილოს კასატორი დაცვის მხარის მოთხოვნა.

11. ასევე უსაფუძვლოა ბრალდების მხარე კასატორის მოთხოვნა ე. ნ-ისათვის გასაჩივრებული განაჩენით განსაზღვრული სასჯელის გამკაცრების შესახებ. კასატორი სასჯელის უსამართლობის მტკიცებისთვის უთითებს, რომ: ე. ნ-მა ბოროტად ისარგებლა დაზარალებულის ნდობით და მართლსაწინააღმდეგოდ დაეუფლა დიდი ოდენობით ფულად თანხებს, საქმის განხილვის არცერთ ეტაპზე არ გასჩენია გულწრფელი სინანულის განცდა, დაზარალებულისათვის მიყენებული ზიანი არ არის ანაზღაურებული და დაზარალებულს აქვს პრეტენზია მსჯავრდებულის მიმართ. კასატორი ასევე უთითებს დანაშაულის სიმძიმეზე, ხასიათზე და მსჯავრდებულის პიროვნულ მახასიათებლებზე. კასატორის მტკიცებით, მინიმალურთან მიახლოებული ხანგრძლივობით თავისუფლების აღკვეთა, ვერ უზრუნველყოფს პრევენციისა და რესოციალიზაციის მიზნებს.

12. საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილი სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს – ჯარიმას ან თავისუფლების აღკვეთას ვადით ექვსიდან ცხრა წლამდე.

13. საქართველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს.

14. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ „სასჯელის დაკისრება, თავისი ბუნებით, არ არის უფლება, რომელიც შეიძლება/უნდა დაკმაყოფილდეს ადამიანების მოთხოვნების, სურვილების შესაბამი-

სად. სასჯელის სიმძიმე ყოველთვის ვერ იქნება დაზარალებულის გამოხატული ემოციის პროპორციული. სასჯელი უნდა იყოს რეალურად ჩადენილი ქმედების თანაზომიერი, დაფუძნებული როგორც ქმედების საზოგადოებრივ საშიშროებაზე, ისე დანაშაულის ყველა ინდივიდუალური გარემოების გათვალისწინებაზე“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2016 წლის 30 სექტემბრის №1/8/594 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ხათუნა შუბითიძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“ II-23).

14.1. საკასაციო სასამართლოს მყარად დადგენილი პრაქტიკის თანახმად, ზიანის ანაზღაურება (რაზეც ასევე უთითებს კასატორი ბრალდების მხარე საკასაციო საჩივარში) წარმოადგენს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებას და სასჯელზე გავლენას ახდენს შემსუბუქების თვალსაზრისით, ხოლო საწინააღმდეგო მოცემულობა არ შეიძლება შეფასდეს პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებად ან/და სასჯელის გამკაცრების საფუძვლად (მაგალითისთვის, იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 28 ივნისის №449აპ-22 განაჩენი; საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შემდეგი განჩინებები: 2022 წლის 3 ივნისის №388აპ-22; 2024 წლის 10 ივლისის №36აპ-24, 2024 წლის 17 ივლისის №500აპ-22).

14.2. სასამართლო კვლავაც განმარტავს, რომ დაზარალებულს უფლება აქვს, ზიანის ანაზღაურება მოითხოვოს სამოქალაქო სამართალწარმოების წესით (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შემდეგი განჩინებები: 2021 წლის 25 მარტის №51აპ-19; 2021 წლის 12 ოქტომბრის №389აპ-21; 2024 წლის 16 ივლისის 504აპ-24; 2024 წლის 1 აგვისტოს №854აპ-24; 2024 წლის 14 ნოემბრის №845აპ-24 განაჩენი), გამარტივებული წარმოების წესით (იხ.: საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი, თავი XXXIV<sup>3</sup>).

15. უსაფუძვლოა კასატორის მტკიცება დანაშაულის სიმძიმესა და ხასიათზე მითითებით დანიშნული სასჯელის გამკაცრების შესახებ. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი სისხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობას ადგენს სწორედ მოტყუებით დაზარალებულის კუთვნილი დიდი ოდენობით ნივთის მართლსაწინააღმდეგო დაუფლებისათვის. შესაბამისად, აღნიშნული წარმოადგენს დანაშაულის შემადგენლობის/მაკვალიფიცირებელ ნიშანს. ამასთან, გასაჩივრებული განაჩენით ე.წ. განესაზღვრა საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის სანქციით გათვალისწინებული ყველაზე მკაცრი სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა. იმავდროულად, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ვინაიდან „თავისუფლების აღკვეთის საპირწონე არის შეზღუდული თავისუფლება, ის უნდა გამოიყენებოდეს მხოლოდ მაშინ და მხოლოდ

იმ ხანგრძლივობით, როდესაც და რამდენადაც ეს უკიდურესად აუცილებელია დემოკრატიულ საზოგადოებაში“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-29).

16. სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებები, წარმოდგენილი მტკიცებულებები, დანაშაულის ჩადენის გარემოებები, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და მსჯავრდებულის ინდივიდუალური მახასიათებლები ობიექტურად და სამართლებრივად სწორად შეაფასა.

17. ბრალდების მხარეს სასამართლოსათვის არ წარუდგენია რაიმე მტკიცებულება, რაც დაადასტურებდა დანიშნული სასჯელის ზომის უსამართლობას, პრევენციის ან რესოციალიზაციის მიზნებთან შეუსაბამობას.

18. ე. ნ-ისთვის განსაზღვრული სასჯელი არ ეწინააღმდეგება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას, შეესაბამება საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილ სასჯელის დანიშვნის ზოგადსაველდებულო მოთხოვნებს, სასჯელის მიზნებს (სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია).

19. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „ამჟამად მკაცრი და არაგონივრული სასჯელი ზედმეტად შორდება სასჯელის ლეგიტიმურ მიზნებს, ხდება თვითმიზანი და ადამიანის ობიექტივიზაციის საფუძველი“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2019 წლის 2 აგვისტოს №1/6/770 გადაწყვეტილება „საქართველოს სახალხო დამცველი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-13).

20. იმავდროულად, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 30 სექტემბრის განაჩენით ე. ნ-ს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 165<sup>7</sup>-ე მუხლის თანახმად, 16 წლით აეკრძალა საქართველოდან გასვლა.

21. გასაჩივრებული განაჩენის დადგენისას საქართველოს სსკ-ის 165<sup>3</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილი (2025 წლის 16 ოქტომბრამდე მოქმედი რედაქცია) ადგენდა სასამართლოს ვალდებულებას, მათ შორის საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში მსჯავრდებული პირისათვის, სასჯელის განსაზღვრასთან ერთად დაეკისრებინა დაზარალებულისათვის კომპენსაციის გადახდის ვალდებულება, თუ დაზარალებული წერილობით არ აცხადებდა უარს კომპენსაციის გადახდაზე.

21.1. საქართველოს სსკ-ის 165<sup>5</sup>-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახ-

მად, დაზარალებულისთვის კომპენსაციის გადახდის უზრუნველყოფის ერთერთ ღონისძიებას წარმოადგენდა/წარმოადგენს მსჯავრდებულისთვის საქართველოდან გასვლის აკრძალვა. ამასთან, ქვემდგომი ინსტანციების სასამართლოების მიერ განაჩენების დადგენისას მოქმედი საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>7</sup>-ის მუხლის მე-2 ნაწილის (2025 წლის 16 ოქტომბრამდე მოქმედი რედაქცია) თანახმად, მსჯავრდებულს საქართველოდან გასვლა ეკრძალებოდა 16 წლის ვადით.

21.2. „საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2025 წლის 3 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, იმ სისხლის სამართლის საქმეზე, რომელიც ამ კანონის ამოქმედების მომენტისთვის სასამართლოს გადაცემული აქვს და რომელსაც პირველი ან მეორე ინსტანციის სასამართლო განიხილავს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 165<sup>4</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ პირებს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით დადგენილი წესით დაზარალებულის კომპენსაციის გადახდის ვალდებულება არ ეკისრებათ, თუმცა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 165<sup>3</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ მსჯავრდებულს – საქართველოდან გასვლა აეკრძალება.

21.3. 2025 წლის 16 ოქტომბერს საქართველოს კანონმდებლობაში განხორციელებული ცვლილებებით შეიცვალა საქართველოს სსსკ-ით გათვალისწინებული – მსჯავრდებულების მიერ დაზარალებულისთვის კომპენსაციის გადახდის უზრუნველყოფის ღონისძიების (საქართველოდან გასვლის აკრძალვის) ვადა. კერძოდ:

21.4. 2025 წლის 16 ოქტომბერს საქართველოს კანონმდებლობაში განხორციელებული ცვლილებებით (აღნიშნული ცვლილებით, მათ შორის, გაუქმდა საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>7</sup>-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილები, რომლებიც ადგენდა მსჯავრდებულისთვის საქართველოდან გასვლის აკრძალვის ხანგრძლივობას და აღნიშნული ვადის გამოანგარიშების წესს), მათ შორის საქართველოს სსსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ დანაშაულში მსჯავრდებულს, დაზარალებულისთვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურების უზრუნველყოფის მიზნით, ქვეყნიდან გასვლა აეკრძალა უვადოდ, დაზარალებულისათვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურებამდე ან დაზარალებულის მიერ ზიანის ანაზღაურებაზე უარის თქმამდე/შემთხვევაში (გასაჩივრებული განაჩენის დადგენისას მოქმედი კანონმდებლობით და განაჩენით განსაზღვრული საქართველოდან გასვლის 16 წლით აკრძალვის ნაცვლად).

21.5. „სააღსრულებო წარმოებათა“ შესახებ საქართველოს კანონში ცვლილების შეტანის თაობაზე საქართველოს 2025 წლის 16 ოქტომბრის

კანონით, „სააღსრულებო წარმოებათა“ შესახებ საქართველოს კანონს დამატება 283-ე მუხლი, რომლის თანახმად, სისხლის სამართლის საქმეზე კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გამამტყუნებელი განაჩენით შესაბამისი პირისთვის დაზარალებულის კომპენსაციის გადახდის ვალდებულების დაკისრებასთან დაკავშირებით სააღსრულებო წარმოების დაწყების შემთხვევაში, დანაშაულით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების შესახებ მოთხოვნის დაკმაყოფილებამდე, საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>3</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ მსჯავრდებულს (მათ შორის საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით), რომელიც საქართველოს მოქალაქეა ან საქართველოში სტატუსის მქონე მოქალაქეობის არმქონე პირია, ეკრძალება საქართველოდან გასვლა.

21.6. „დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონში ცვლილების შეტანის თაობაზე საქართველოს 2025 წლის 16 ოქტომბრის კანონით „დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის 441<sup>3</sup>-ე მუხლის მე-2 პუნქტი ჩამოყალიბდა შემდეგი რედაქციით – „მსჯავრდებულისთვის საქართველოდან გასვლის აკრძალვის ღონისძიების შესრულება შეწყდება, თუ იგი გადაიხდის საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით გათვალისწინებულ დაზარალებულის კომპენსაციას, მსჯავრდებული ანაზღაურებს დაზარალებულისთვის მიყენებულ ზიანს ან დაზარალებული წერილობით უარს განაცხადებს მისთვის დაზარალებულის კომპენსაციის გადახდაზე/მისთვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურებაზე“.

21.7. შესაბამისად, მოქმედი კანონმდებლობით, საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>3</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ მსჯავრდებულს (მათ შორის საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით) ქვეყნის დატოვება ეკრძალება უვადოდ – დაზარალებული-სათვის მიყენებული ზიანის საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით სრულად ანაზღაურებამდე (გარდა იმ შემთხვევისა როდესაც დაზარალებული კომპენსაციის გადახდაზე/მისთვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურებაზე განაცხადებს უარს).

21.8. საქართველოს სსსკ-ის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სისხლის სამართლის პროცესში გამოიყენება ის საპროცესო ნორმა, რომელიც მოქმედებს გამოძიებისა და სასამართლო განხილვის დროს.

21.8.1. შესაბამისად, ცვლილება უნდა შევიდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 30 სექტემბრის განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილში და გაუქმდეს მითითება ე. ნ-ისთვის საქართველოდან გას-

ვლის 16 წლით აკრძალვაზე.

22. სასამართლო ითვალისწინებს „საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსში ცვლილების შეტანის შესახებ“ საქართველოს 2025 წლის 16 ოქტომბრის კანონის განმარტებით ბარათს, რომლის თანახმად, დაზარალებული პირებისთვის მიყენებული ქონებრივი ზიანის სწრაფი და ეფექტური ანაზღაურებისთვის მსჯავრდებულს საქართველოდან გასვლის აკრძალვა დაეკისრება „სასამართლოს მიერ გამამტყუნებელ განაჩენში მითითების გარეშე“. იმავდროულად, სასამართლო ითვალისწინებს საქართველოს სსსკ-ის XVIII თავს (რომელიც განსაზღვრავს დაზარალებულის კომპენსაციის გადახდის საფუძველს, დაზარალებულის კომპენსაციის გადახდის ვალდებულების დაკისრებას, დაზარალებულის კომპენსაციის გადახდის უზრუნველყოფის ღონისძიებებს – ქონებაზე ყადაღის დადებას და მსჯავრდებულისთვის საქართველოდან გასვლის აკრძალვას, მსჯავრდებულისთვის საქართველოდან გასვლის აკრძალვის გაუქმებას), ასევე იმ გარემოებას, რომ საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>3</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილი ცალსახად მიუთითებს გამამტყუნებელი განაჩენით პირისთვის კომპენსაციის გადახდის ვალდებულების დაკისრებაზე.

22.1. შესაბამისად, მოცემულ შემთხვევაშიც, დაზარალებულისთვის კომპენსაციის გადახდის უზრუნველყოფის მიზნით, საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>5</sup>-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე ე. ნ-ს უნდა აეკრძალოს საქართველოდან გასვლა საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>8</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული პირობების დადგომამდე.

22.2. „დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის (დღეს მოქმედი რედაქცია) 441<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსითა და „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონით გათვალისწინებული მსჯავრდებულისთვის საქართველოდან გასვლის აკრძალვის ღონისძიების შესრულებას უზრუნველყოფს პრობაციის ბიურო მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ან სამუშაო ადგილის მიხედვით.

22.3. საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>7</sup>-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, მსჯავრდებულისთვის საქართველოდან გასვლის აკრძალვის აღსრულების მონიტორინგს ელექტრონული ზედამხედველობის საშუალების გამოყენებით ახორციელებს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში მოქმედი საჯარო სამართლის იურიდიული პირი დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნული სააგენტო.

23. შესაბამისად, საქართველოს სსსკ-ის 165<sup>7</sup>-ე მუხლის მე-4 ნაწილისა და 278-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, ე. ნ-ის მიმართ სა-

ქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდების შესახებ ეცნობოთ სააღსრულებო ბიუროსა და დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ბიუროს.

24. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ე. ნ-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის გამოყენებაზე ნამსჯელია თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 30 სექტემბრის განაჩენში.

### **სამოტივაციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 307-ე მუხლით და

### **და ა დ გ ი ნ ა:**

1. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გიორგი ცეცხლაძის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ ე. ნ-ის ინტერესების დაცველი ადვოკატების – თ. ნ-ისა და გ. გ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

3. შევიდეს ცვლილება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 30 სექტემბრის განაჩენში;

4. ე. ნ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა – 6 წლითა და 6 თვით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდეს 1/6-ით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა – 5 წლითა და 5 თვით;

5. ე. ნ-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს დაკავებიდან – 2024 წლის 27 მარტიდან;

6. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ ე. ნ-ის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმებულია;

7. განაჩენი ნივთიერი მტკიცებულებების ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

8. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

### **3. ნარკოტიკული დანაშაული**

**ნარკოტიკული საქმიანობის ხელშეწყობა პირს,  
„ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის  
შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, უნდა  
ჩამოერთვას ამ კანონით გათვალისწინებული უფლებები**

**განაჩენი  
საქართველოს სახელით**

№ 172აპ-26

5 ივნისი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**  
**ნ. სანდოძე (თავმჯდომარე),  
მ. გაბინაშვილი,  
ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მცხეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ – გვანცა ტაბატაძის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 13 თებერვლის განაჩენზე.

#### **აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:**

##### **1. წარდგენილი ბრალდების არსი:**

1.1. ზ. ნ-ი ცნობილ იქნა ბრალდებულად საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსკ-ის) 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ცემა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი), საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში (ორი ეპიზოდი)) და საქართველოს სსკ-ის 265<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ნარკოტიკული საშუალების შემცველი მცენარის უკანონო დათესვა და მოყვანა) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის, რაც გამოიხატა შემდეგით:

1.2. 2025 წლის 15 მარტს, დილის საათებში, მ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ წ-ში, იმის გამო, რომ დაზარალებული შევიდა მის ეზოში, ზ. ნ-ი ფიზიკურად გაუსწორდა ს. ს-ს, რომელიც ნააქცია და ზურგის არეში რამდენჯერმე დაარტყა ფეხი და ფიცრის ნაჭერი, რის შედეგადაც დაზარალებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

1.3. 2025 წლის 15 მარტს, დილის საათებში, მ-ს მუნიციპალიტეტის

სოფელ წ-ში, იმის გამო, რომ დაზარალებული შევიდა მის ეზოში, ზ. ნ-ი ს. ს-ს დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, კერძოდ, უთხრა, რომ მოკლავდა და არ აცოცხლებდა, რაც დაზარალებულმა აღიქვა რეალურად და გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

1.4. 2025 წლის 13 ივლისს, დაახლოებით 12:00 საათზე, მ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ წ-ში, მისი საცხოვრებელი სახლის ეზოდან, ზ. ნ-ი სიცოცხლის მოსპობით დაემუქრა თ. ს-ს, კერძოდ, ბენზოცელი მოუღერა და უთხრა, რომ გადაჭრიდა. აღნიშნული მუქარა დაზარალებულმა აღიქვა რეალურად, შეეშინდა და გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

1.5. ზ. ნ-მა, მ-ს მუნიციპალიტეტის სოფელ წ-ში, თავის საცხოვრებელ სახლში, დაუდგენელ დროს უკანონოდ დათესა და მოიყვანა ნარკოტიკული საშუალება კანაფის შემცველი მცენარე, წონით 147,88 გრამი. აღნიშნული ნარკოტიკული საშუალების შემცველი მცენარე ამოღებულ იქნა 2025 წლის 18 ივლისს, 17:43 საათიდან 18:54 საათამდე დროის მონაკვეთში ჩატარებული ზ. ნ-ის საცხოვრებელი სახლის ჩხრეკის დროს.

## **2. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება:**

2.1. მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 1 დეკემბრის განაჩენით, ზ. ნ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ორი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 265<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – ჯარიმა 9000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2025 წლის 15 მარტის ეპიზოდი) – ჯარიმა 9000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2025 წლის 13 ივლისის ეპიზოდი) – ჯარიმა 9000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 265<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით – საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 365 საათით. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა 9000 ლარის ოდენობით.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, საქართველოს სსკ-ის 265<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქმა სხვა სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ზ. ნ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 365 საათით რაც, პატიმრობაში ყოფნის პერიოდის (სამი დღის) გათვალისწინებით, შეუმცირდა და განესაზღვრა საზოგა-

დოებისათვის სასარგებლო შრომა 350 საათით. მასვე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა 9000 ლარი.

2.2. მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 1 დეკემბრის განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში გაასაჩივრა მცხეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გვანცა ტაბატაძემ, რომელმაც მოითხოვა მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 1 დეკემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანა სასჯელის დამძიმების კუთხით და ზ. ნ-ისთვის უფრო მკაცრი სასჯელის განსაზღვრა.

### **3. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება:**

3.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 13 თებერვლის განაჩენით, ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 1 დეკემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

3.2. 2026 წლის 10 მარტს, სახელმწიფო ბრალმდებელმა – მცხეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გვანცა ტაბატაძემ, საკასაციო საჩივრით მომართა საქართველოს უზენაეს სასამართლოს და მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 13 თებერვლის განაჩენში ცვლილება და ზ. ნ-ის მიმართ დანიშნული სასჯელის დამძიმება.

### **4. კასაციის არგუმენტები:**

4.1. ბრალდების მხარის პოზიციით, გასაჩივრებული განაჩენი უკანონოა, ვინაიდან გამოყენებულია სასჯელის ისეთი სახე და ზომა, რომელიც არ შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას, მის მიერ ჩადენილი ქმედებების ხასიათსა და სიმძიმეს. ამასთან, ბრალდების მხარეს სასჯელის დანიშვნისას გასათვალისწინებელ გარემოებად მიაჩნია დაზარალებულებულების პოზიცია. კერძოდ, ის ფაქტი, რომ ისინი არ შერიგებიან ზ. ნ-ს.

### **5. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:**

5.1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, შემდეგ გარემოებათა გამო:

5.2. სასამართლო ითვალისწინებს საქართველოს სსსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის მოთხოვნას, რომ „საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში“, აგრეთვე – საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას, რომ „შეჯიბრებითობის პრინციპი ... არცერთ შემთხვევაში არ ათავისუფლებს მოსამართლეს თავისთავადი ვალდებულებისგან, ითვალისწინებდეს და სწორად იყენებდეს სამართლის ფუნდამენტურ პრინციპებს იმისგან დამოუკი-

დებლად, მხარე რამდენად ჯეროვნად ახერხებს საკუთარი ინტერესების დაცვას და მიუთითებს თუ არა მოსამართლეს სამართლის სათანადო წესების და პრინციპების გამოყენების აუცილებლობაზე; „შესაძლოა არსებობდეს რიგი საკითხებისა, რომლებიც სისხლის სამართლის საქმის განმხილველმა სასამართლომ საკუთარი ინიციატივით და მხარეთა მოთხოვნის მიუხედავად უნდა შეამოწმოს“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 29 სექტემბრის №3/1/608,609 გადაწყვეტილება). მოცემულ შემთხვევაში, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ განსახილველ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებების ერთობლიობა, რაც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს ზ. ნ-ის მიერ მისთვის მსჯავრდებულობაზე დასაბუთებულობას, რის შესახებაც პალატა დამატებით აღარ იმსჯელებს, ვინაიდან სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს დასკვნებს, რასაც არც მხარეები მიიჩნევენ სადავოდ.

5.3. რაც შეეხება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მიერ ზ. ნ-ის მიმართ დანიშნულ სასჯელს – საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სისხლის სამართალწარმოების სამართლიანობა ვლინდება სამართლიანი სასჯელის დაკისრებაში, რა დროსაც სასამართლო შებოჭილია ვალდებულებით მის მიერ დანიშნული სასჯელი იყოს ეფექტური და პროპორციული. სასჯელის პროპორციულობა გულისხმობს მის გამოყენებას მნიშვნელოვნად ინდივიდუალიზებული სახით, რა დროსაც მხედველობაში მიიღება დანაშაულის სიმძიმე, დამნაშავის ბრალი და დანაშაულის შედეგად გამოწვეული ზიანი.

5.4. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 259-ე მუხლის თანახმად: სასამართლოს განაჩენი უნდა იყოს კანონიერი, დასაბუთებული და სამართლიანი. სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს.

5.5. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლის თანახმად კი, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია. სასჯელის მიზანი ხორციელდება მსჯავრდებულსა და სხვა პირზე ზემოქმედებით, რათა ისინი განიმსჭვალონ მართლწესრიგის დაცვისა და კანონის წინაშე პასუხისმგებლობის გრძნობით.

5.6. სასჯელის დანიშნისას პალატა ყურადღებას მიაქცევს სასჯელის მიზნების რეალურად შესრულებას, რაც უკავშირდება სამართლიანობის აღდგენას, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებასა და დანაშაულის ჩამდენი პირის რესოციალიზაციას. ასევე გასათვალისწინებელია ზოგადი და კერძო პრევენციის მიზნის შესრულების საჭიროება სასჯელის პროპორციული და ეფექტური ღონისძიების გამოყენების გზით.

5.7. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ სააპელაციო სასამართლომ სრულად შეაფასა სასჯელის დანიშვნისას გასათვალისწინებელი გარემოებები, ჩადენილი ქმედებების ხასიათი და სიმძიმე, პირის ინდივიდუალური მახასიათებლები, სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობანი და საქართველოს სსკ-ის 39-ე, 53-ე და 59-ე მუხლების მოთხოვნათა გათვალისწინებით, ზ. ნ-ს კანონიერი და სამართლიანი სასჯელები განუსაზღვრა, რომლებიც აკმაყოფილებენ პროპორციულობის მოთხოვნას, უზრუნველყოფენ სასჯელის მიზნების მიღწევას და არ ეწინააღმდეგებიან საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას.

5.8. ამასთან, საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონზე, რომლის თანახმად, ნარკოტიკული საქმიანობის ხელშემწყობ პირს, უნდა ჩამოერთვას ზემოხსენებული კანონით გათვალისწინებული უფლებები.

5.9. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 13 თებერვლის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლით და

### **და ა დ გ ი ნ ა:**

1. მცხეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გვანცა ტაბატაძის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2026 წლის 13 თებერვლის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ზ. ნ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (ორი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 265<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:

საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – ჯარიმა 9000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2025 წლის 15 მარტის ეპიზოდი) – ჯარიმა 9000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2025 წლის 13 ივლისის ეპიზოდი) – ჯარიმა 9000 ლარი;

საქართველოს სსკ-ის 265<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით – საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 365 საათით. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა 9000 ლარი.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, საქართველოს სსკ-ის 265<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქმოს სხვა სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ზ. ნ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 365 საათით რაც, პატიმრობაში ყოფნის პერიოდის (სამი დღე) გათვალისწინებით, შეუმცირდეს და განესაზღვროს საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა 350 საათით. მასვე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა 9000 ლარი;

4. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ ზ. ნ-ის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო – გაუქმებულია (მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 19 მარტის №10-დ/60-25 განჩინებით, აღკვეთის ღონისძიების სახით გამოყენებული გირაო 4000 ლარი, პატიმრობის უზრუნველყოფით, ასევე, მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 4 აგვისტოს №10-დ/206-25 განჩინებით, ზ. ნ-ის მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით გამოყენებული გირაო 5000 ლარი) და გირაოს თანხა, განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში, დაუბრუნდეს გირაოს შემტან პირებს.

5. ზ. ნ-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, 5 წლით ჩამოერთვას სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება, საადვოკატო საქმიანობის, პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებებში საქმიანობის, საჯარო სამსახურში საქმიანობის, პასიური საარჩევნო და იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვის და ტარების უფლებები, ხოლო 10 წლით – საექიმო და ფარმაცევტული საქმიანობის, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება.

6. ნივთიერი მტკიცებულებების ბედი გადაწყდეს შემდეგნაირად:

დისკები – შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმესთან ერთად, მისი შენახვის ვადით;

ამოღებული „ბენზოცელი“ – დაუბრუნდეს მის კანონიერ მფლობელს;

ნარკოტიკული საშუალება კანაფის შემცველი მცენარე, მომწვანო ფერის მცენარეული მასა – განადგურდეს;

7. განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის და აღსასრულებლად მიექცევა გამოტანისთანავე;

8. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

# **სისხლის სამართლის პროცესი**

## **პირმო ნაწილი**

### **კასაცია**

#### **საკასაციო განაჩენი**

**გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად  
გამამართლებელი განაჩენის დადგენა (საქართველოს სსკ-  
ის 126<sup>1</sup> მუხლის 1-ლი ნაწილი; 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის  
„დ“ ქვეპუნქტი; 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup> მუხლის 1-ლი ნაწილი)**

#### **განაჩენი**

#### **საქართველოს სახელმთ**

№ 1065აპ-25

31 მარტი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),**

**მ. ვასაძე,**

**ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ გ. კ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის ლ. ნ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 29 ოქტომბრის განაჩენზე.

#### **აღწერილობითი ნაწილი:**

**1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებით: გ. კ-ეს ბრალად  
ედებოდა:**

1.1. დამცავი ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნებისა და ვალდებულებების შეუსრულებლობა – დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსკ-ის) 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

გ. კ-ის მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2024 წლის 7 ოქტომბერს, გორის რაიონული სასამართლოს მიერ, გ. კ-ის მიმართ გამოიცა დამცავი ორდერი და მოძალადეს – გ. კ-ეს აეკრძალა დედასთან – გ. კ-ესთან მიახლოება, ყოველგვარი კომუნიკაცია და იმ სახლთან, ადგილთან მიახლოება სადაც მსხვერპლი ცხოვრობს ან/და იმყოფება.

აკრძალვის მიუხედავად, გ. კ-ემ დაარღვია დამცავი ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნები და ვალდებულებები. კერძოდ, 2025 წლის 2 იანვარს, ღამის საათებში მივიდა გ. სოფელ ს. მდებარე გ. კ-ის საცხოვრებელ სახლში, სადაც გ. კ-ეს მიაყენა სიტყვიერი და ფიზიკური

შეურაცხყოფა, ასევე, დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით.

1.2. ოჯახში ძალადობა ანუ ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სსკ-ის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, – დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

გ. კ-ის მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2025 წლის 2 იანვარს, ღამის საათებში, გ. სოფელ ს. მდებარე მისსავე საცხოვრებელ სახლში, შელაპარაკებისას, ალკოჰოლით მთვრალმა გ. კ-ემ, ფიზიკური შეურაცხყოფა მიაყენა დედას – გ. კ-ეს, კერძოდ, მხარზე დაარტყა ხელი და წააქცია სანოლზე. აღნიშნული ქმედებით გ. კ-ემ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

1.3. სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, ჩადენილი ოჯახის წევრის მიმართ, არაერთგზის, – დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით.

გ. კ-ის მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2025 წლის 2 იანვარს, ღამის საათებში, გ. სოფელ ს. მდებარე მისსავე საცხოვრებელ სახლში, შელაპარაკებისას, მუქარის ჩადენისთვის ნასამართლევი ალკოჰოლით მთვრალი გ. კ-ე, სიცოცხლის მოსპობით დაემუქრა დედას – გ. კ-ეს, კერძოდ, უთხრა, რომ მოკლავდა და არ აცოცხლებდა. აღნიშნულის შედეგად დაზარალებულს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

## **2. გორის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 9 ივნისის განაჩენით:**

2.1. გ. კ-ე საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

2.2. გამართლებულ გ. კ-ეს განემარტა, რომ მას, როგორც გამართლებულ პირს, უფლება აქვს აუნაზღაურდეს მიყენებული ზიანი.

3. გორის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 9 ივნისის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა გორის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ანნა ცაგურიამ. აპელანტმა მოითხოვა გ. კ-ის დამნაშავედ ცნობა ბრალდწარდგენილი ყველა ქმედების ჩადენაში და მკაცრი, თავისუფლების აღკვეთასთან დაკავშირებული, სასჯელის განსაზღვრა.

3.1. ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარზე შესაგებელი წარადგინა გამართლებულ გ. კ-ის ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა ლ. ნ-ემ და მოითხოვა გორის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 9 ივნისის განაჩენის უცვლელად დატოვება.

#### **4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 29 ოქტომბრის განაჩენით:**

4.1. გორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ანნა ცაგურიას სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ;

4.2. გორის რაიონული სასამართლოს 2025 წლის 9 ივნისის განაჩენი გაუქმდა;

4.3. გ. კ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით, საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

4.3.1. საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 150 საათი საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა;

4.3.2. საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით – 200 საათი საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა;

4.3.3. საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 240 საათი საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა;

4.4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და დანაშაულთა ერთობლიობით გ. კ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 240 საათი საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა, რაც საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, პატიმრობაში ყოფნის პერიოდის (2025 წლის 2 იანვრიდან 2025 წლის 21 მაისის ჩათვლით) გათვალისწინებით ჩაეთვალა მოხდილად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 29 ოქტომბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ. კასატორი ითხოვს გ. კ-ის უდანაშაულოდ ცნობას.

#### **სამოტივაციო ნაწილი:**

1. სასამართლო ითვალისწინებს „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-7<sup>1</sup> მუხლსა და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსსკ-ის) 275-ე მუხლს.

2. საქართველოს სსსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში.

2.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 29 ოქტომბრის განაჩენი გაასაჩივრა დაცვის მხარემ. კასატორი ითხოვს გ. კ-ის უდანაშაულოდ ცნობას. კასატორის მტკიცებით, სისხლის სამართლის საქმეში არ არის წარმოდგენილი არც ერთი პირდაპირი/ირიბი მტკიცებუ-

ლება, რაც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დაადასტურებდა გ. კ-ის მიერ მისთვის მსჯავრდშერაცხილი დანაშაულის ჩადენას, ეყრდნობა ვარაუდს და წინასასამართლო სხდომაზე დაუშვებლად ცნობილ მტკიცებულებებს – სამედიცინო დოკუმენტაციას და სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნას. კასატორი ასევე უთითებს, რომ დაზარალებულის შეტყობინება და მისი მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტი იმ პირობებში, როდესაც დაზარალებულმა ისარგებლა საქართველოს სსსკ-ის 49-ე მუხლით მინიჭებული უფლებით, არ არის საკმარისი გამამტყუნებელი განაჩენის დასადაგენად.

3. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და უნდა გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 29 ოქტომბრის განაჩენი, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4. გ. კ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით ბრალდწარდგენილი დანაშაულების სამტკიცებლად სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილია შემდეგი მტკიცებულებები: გ. კ-ის განცხადება, 2025 წლის 2 იანვრის საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი, შემაკავებელი ორდერი/ორდერის ოქმი, მოწმეთა: გ. ვ-სა და ნ. მ-ს გამოკითხვის ოქმები.

4.1. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ გასაჩივრებულ განაჩენში არასწორადაა მითითებული უდავოდ ცნობილი მტკიცებულებები (სასამართლო უთითებს, რომ გ. კ-ის სისხლის სამართლის საქმეზე, ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები: გ. კ-ის განცხადება, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი, 2025 წლის 2 იანვრის შემაკავებელი ორდერი და ორდერის ოქმი, 2025 წლის 2 იანვრის სამედიცინო დოკუმენტაცია, №... სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა, დაკავების ოქმი, გორის რაიონული სასამართლოს 2023 წლის 11 დეკემბრის დამცავი ორდერი, მოწმეთა: ნ. მ-სა და გ. ვ-ს გამოკითხვის ოქმები, მხარეთა შეთანხმების საფუძველზე გამოკვლევის გარეშე იქნა მიღებული და საქართველოს სსსკ-ის 73-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად მიენიჭა პრეიუდიციული მწიშვნელობა) პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის არსებითი განხილვისას მხარეთა მიერ უდავოდ იქნა ცნობილი სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები, გარდა წერილობითი მტკიცებულებებისა. კერძოდ, მხარეთა მიერ საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე გამოკვლეული იქნა: დაზარალებულ გ. კ-ის განცხადება, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი, დაკავების ოქმი, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი, შემაკავებელი ორდერი და შემაკავებელი ორდერის ოქმი, დამცავი ორდერი.

4.2. გ. კ-ის განცხადების თანახმად, 2025 წლის 2 იანვარს, ღამით,

დამცავი ორდერის არსებობის მიუხედავად, მის სახლში მივიდა ალ-კოჰოლით მთვრალი მისი შვილი – გ. კ-ე და მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა, კერძოდ, მარჯვენა მხარში ჩაარტყა მუშტი, რის შედეგადაც განიცადა ძლიერი ტკივილი, ასევე დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, რისიც ძალიან შეეშინდა, რადგან იგი ნასამართლევია არაერთხელ და შეიძლება მართლაც მოეკლა.

4.3. 2025 წლის 2 იანვრის საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის თანახმად, მოწმის ჩვენების ადგილზე შემოწმების მიზნით, დაზარალებულ გ. კ-ესთან ჩატარდა საგამოძიებო ექსპერიმენტი, რა დროსაც გ. კ-ემ თანამიმდევრულად აღწერა მის მიმართ განხორციელებული ფიზიკური ძალადობის დეტალები და გ. ....ს სოფელ ს. მდებარე თავის საცხოვრებელ სახლში მიუთითა ადგილზე, სადაც გ. კ-ემ მის მიმართ ჩაიდინა ფიზიკური ძალადობა და დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით.

4.4. 2025 წლის 2 იანვრის შემაკავებელი ორდერისა და ორდერის ოქმის თანახმად (ხელმოწერილია დაზარალებულ გ. კ-ის მიერ, გ. კ-ემ უარი თქვა ხელმოწერაზე), 2025 წლის 2 იანვარს, გ. ....ს სოფელ ს., დ. ....თა დასახლებაში, გ. კ-ემ მათსავე საცხოვრებელ სახლში, დედას გ. კ-ეს მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა. კერძოდ, მარცხენა მხარში ძლიერად დაარტყა მუშტი და ყელში ხელის ნაჭერით დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, რა დროსაც გ. კ-ემ განიცადა ძლიერი ფიზიკური ტკივილი და გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

4.5. მოწმე ნ. მ-ს გამოკითხვის ოქმის თანახმად, გ. კ-ის განცხადების საფუძველზე დაიწყო გამოძიება დამცავი ორდერით გათვალისწინებული ვალდებულებების შეუსრულებლობის, ფიზიკური ძალადობის და მუქარის განხორციელების ფაქტზე. დაზარალებულის მონაწილეობით ჩატარა საგამოძიებო ექსპერიმენტი. გამოკითხვისას დაზარალებულმა გ. კ-ემ დაუდასტურა შვილის, გ. კ-ის მხრიდან მის მიმართ ჩადენილი ფიზიკური ძალადობისა და მუქარის ფაქტები.

4.6. მოწმე გ. ვ-ს გამოკითხვის ოქმის თანახმად, 2025 წლის 2 იანვარს, გ. სოფელ ს... დევნითა დასახლებაში, გ. კ-ის მიმართ დამცავი ორდერით გათვალისწინებული ვალდებულებების შეუსრულებლობის, ფიზიკური ძალადობის და მუქარის ფაქტებზე დაწყებული გამოძიების ფარგლებში, გ. ჟ-თან და მ. თ-თან ერთად ბრალდებულის სახით დააკავა გ. კ-ე.

5. სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების მიუხედავად, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებული გ. კ-ის განცხადება, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი და შემაკავებელი ორდერი/შემაკავებელი ორდერის ოქმი არ იყო ცნობილი მხარეთა მიერ უდავოდ. იმავდროულად, ყველა აღნიშნული მტკიცებულების პირველწყაროს წარმოადგენს დაზარალებული. ამასთან, დაზარალებულმა გ. კ-ემ ისარგებლა საქართველოს სსსკ-ის 49-ე

მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული უფლებით და უარი განაცხადა ჩვენების მიცემაზე ახლო ნათესავის (შვილი) – გ. კ-ის წინააღმდეგ. შესაბამისად, დაზარალებულის დაკითხვის და მის მიერ მიწოდებული ინფორმაციის სარწმუნოების გამოკვლევის შესაძლებლობა არსებითი განხილვის ფარგლებში დაცვის მხარეს არ მიეცა (მაგალითისთვის, იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინებები: 2025 წლის 20 მარტის №1098აპ-24, 2025 წლის 24 მარტის №1099აპ-24).

6. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ დაზარალებულის განცხადება (გ. კ-ის მიერ გ. კ-ის მიმართ ჩადენილი ძალადობისა და მუქარის ნაწილში) ვერ ჩაანაცვლებს დაზარალებულის ჩვენებას, შეტყობინებაში/საგამოძიებო ექსპერიმენტის ფარგლებში მითითებული გარემოებების არსებობა უნდა გადამოწმდეს და დადასტურდეს საგამოძიებო და საპროცესო მოქმედებებით (იხ.: მაგ. *mutatis mutandis* საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შემდეგი განჩინებები: 2024 წლის 25 აპრილის №86აპ-24 და 2024 წლის 20 მარტის №1317აპ-23).

7. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საგამოძიებო ექსპერიმენტის ფარგლებში განხორციელდა დაზარალებულის მიერ გამოკითხვისას მიწოდებული ინფორმაციის ადგილზე შემოწმება. შესაბამისად, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი და, მოცემულ შემთხვევაში, დაზარალებულის ჩვენება ერთი წყაროდან მოპოვებული მტკიცებულებაა. ამდენად, ერთი მხრივ, მსჯავრდების მიზნებისთვის, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი არ უნდა იქნეს განხილული დამოუკიდებელ მტკიცებულებად (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შემდეგი განჩინებები: 2023 წლის 30 მაისის №158აპ-23 და 2023 წლის 2 ოქტომბრის №496აპ-23), იმავდროულად, ვინაიდან საგამოძიებო ექსპერიმენტის ფარგლებში განხორციელდა მხოლოდ დაზარალებულის ჩვენების ადგილზე შემოწმება და მოგვიანებით დაზარალებულმა უარი თქვა არსებით სასამართლო სხდომაზე ჩვენების მიცემაზე, – დაუშვებელია საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი საფუძვლად დაედოს გამამტყუნებელ განაჩენს.

8. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდებულს უნდა ჰქონდეს შესაძლებლობა/„შეეძლოს მოწმეთა მიერ მიცემული ჩვენებების ჭეშმარიტებისა და სანდოობის შემოწმება, მისი თანდასწრებით მათი ზეპირი გამოკითხვის გზით, მოწმის მიერ ჩვენების მიცემის დროს ან საქმის წარმოების რომელიმე შემდგომ ეტაპზე“ (*mutatis mutandis* Okropiridze v. Georgia, nos. 43627/16, 71667/16, par. 81 (iv), ECtHR, 7/09/2023).

9. მოწმეთა: ნ. მ-სა და გ. ვ-ს გამოკითხვის ოქმებში მითითებული ინფორმაცია გ. კ-ის მიერ გ. კ-ის მიმართ ჩადენილ მუქარისა და ძალადობის ფაქტებთან მიმართებით არის ირიბი, რადგან ისინი ინციდენტის/ების – გ. კ-ის მიერ გ. კ-ის მიმართ მუქარის/ძალადობის – შემსწრე-

ნი არ არიან, (ასეთის არსებობის შემთხვევაში), და მომხდარის შესახებ ინფორმაცია გადმოცემით იციან დაზარალებულისაგან. საკასაციო სასამართლო კი ამჯერადაც აღნიშნავს, რომ ირიბი ჩვენებების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისთვის „შეიძლება დასაშვები იყოს მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში, კანონით გათვალისწინებული მკაფიო წესისა და სათანადო კონსტიტუციური გარანტიების უზრუნველყოფის პირობებში და არა მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით განსაზღვრული ზოგადი წესით“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის № 1/1/548 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-52).

10. გასაჩივრებულ განაჩენში მითითებული და გ. კ-ის მსჯავრდებისათვის გამოყენებული 2025 წლის 2 იანვრის სამედიცინო დოკუმენტაცია და სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნა 2025 წლის 17 თებერვლის წინასასამართლო სხდომაზე, დაცვის მხარის შუამდგომლობის საფუძველზე, დაუშვებელ მტკიცებულებებად იქნა ცნობილი.

10.1. სასამართლო ეთანხმება კასატორს, რომ დაუშვებელია გამამტყუნებელი განაჩენის დასაბუთებისათვის წინასასამართლო სხდომაზე სასამართლოს მიერ დაუშვებლად ცნობილი მტკიცებულების გამოყენება. სასამართლო ითვალისწინებს საქართველოს სსსკ-ის 72-ე, 82-ე მუხლების, საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტისა და საქართველოს სსსკ-ის 259-ე მუხლის მე-2 ნაწილის დანაწესებს. შესაბამისად, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას, დაუშვებლად ცნობილი მტკიცებულებები გამოიყენოს გ. კ-ის მსჯავრდებისათვის.

11. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ვერ ადასტურებს გ. კ-ის მიერ საქართველოს სსსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენას.

12. საქართველოს სსსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში გ. კ-ის მსჯავრდება ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს: დაზარალებულ გ. კ-ის განცხადებას, გორის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 7 ოქტომბრის დამცავ ორდერს, 2025 წლის 2 იანვრის შემაკავებელ ორდერს და ორდერის ოქმს, მონმე გ. ვ-ს გამოკითხვის ოქმს, 2025 წლის 2 იანვრის გ. კ-ის დაკავების ოქმს, 2025 წლის 2 იანვრის შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმს.

12.1. გორის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 7 ოქტომბრის დამცავი ორდერის თანახმად, გ. კ-ეს აეკრძალა გ. კ-ესთან, მის სახლთან, სამსახურთან და იმ ადგილებთან მიახლოება, სადაც მსხვერპლი იმყოფება. აგრეთვე, აეკრძალა მასთან ნებისმიერი სახის კომუნიკაცია

ტელეფონის, სოციალური ქსელისა და სხვა ტექნიკური საშუალებების გამოყენებით, აგრეთვე მსხვერპლთან ნებისმიერი სახის კომუნიკაცია მესამე პირების მეშვეობით, გ. კ-ის თანხმობის გარეშე.

12.2. გ. კ-ის განცხადების თანახმად, 2025 წლის 2 იანვარს, ღამით, დამცავი ორდერის არსებობის მიუხედავად, მის სახლში მივიდა ალკოჰოლით მთვრალი მისი შვილი – გ. კ-ე და მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა, კერძოდ, მარჯვენა მხარში ჩაარტყა მუშტი, რის შედეგადაც განიცადა ძლიერი ტკივილი, ასევე დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, რისიც ძალიან შეეშინდა, რადგან იგი ნასამართლევა არაერთხელ და შეიძლებოდა მართლაც მოეკლა.

12.3. 2025 წლის 2 იანვარის შემაკავებელი ორდერისა და ორდერის ოქმის თანახმად, 2025 წლის 2 იანვარს, გ. ....ს სოფელ ს..., დ. ....თა დასახლებაში, გ. კ-ემ დაარღვია დამცავი ორდერის პირობები. მათსავე საცხოვრებელ სახლში, დედას გ. კ-ეს მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა და დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით.

12.4. 2025 წლის 2 იანვრის შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმის თანახმად, შემთხვევის ადგილია გ. სოფელ ს... დ. ....თა დასახლებაში მდებარე გ. კ-ის საცხოვრებელი სახლი.

12.5. 2025 წლის 2 იანვრის დაკავების ოქმის თანახმად, გ. კ-ე დააკავეს 2025 წლის 2 იანვარს 19:50 საათზე, გ... სოფელ ს..., დ. ....თა დასახლებასთან მისასვლელ საავტომობილო გზაზე.

12.6. გ. ვ-ს (დეტექტივი) განმარტებით, 2025 წლის 2 იანვარს გამოძიება დაიწყო დაზარალებულ გ. კ-ის განცხადების საფუძველზე. დაზარალებულმა მიუთითა, რომ მისმა შვილმა – გ. კ-ემ, რომლის მიმართაც გამოცემული იყო დამცავი ორდერი და აკრძალული ჰქონდა მასთან მიახლოება და კომუნიკაცია, მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა და დაემუქრა მოკვლით. თანამშრომელ გ. ჯ-თან და მ. ტ-თან ერთად წავიდა სოფელ ს... დ. ....თა დასახლებაში გ. კ-ის სანახავად. რა დროსაც, სოფელ ს... დ. ....თა დასახლებაში მისასვლელ საავტომობილო გზაზე შეხვდათ გ. კ-ე, რომელსაც განუმარტეს რომ უნდა დაეკავებინათ და დააკავეს ბრალდებულის სახით.

13. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებულმა გ. კ-ემ საგამოძიებო ორგანოს განცხადებით მიმართა 2025 წლის 2 იანვარს, რის შემდეგაც გამოიკითხა მონმის სახით (16:00-16:30 სთ); დაზარალებულ გ. კ-ის გამოკითხვის შემდეგ (18:35-19:00 საათის დროის შუალედში) ჩატარდა შემთხვევის ადგილის დათვალიერება და საგამოძიებო ექსპერიმენტი გ. კ-ის მონაწილეობით (19:05-19:30 სთ) და მხოლოდ აღნიშნულის შემდეგ – 19:50 საათზე დააკავეს გ. კ-ე დ. ....თა დასახლებასთან მისასვლელ საავტომობილო გზაზე.

14. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მოცემულ ეპიზოდში გ. კ-ის

მამხილებელ ერთადერთ პირდაპირ მტკიცებულებას წარმოადგენს დაზარალებულ გ. კ-ის მიერ მიწოდებული ინფორმაცია (დაზარალებულის განცხადება, მისი ჩვენების ადგილზე შემოწმების მიზნით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი და დაზარალებულის მიერ მიწოდებული ინფორმაციის საფუძველზე შედგენილი შემაკავებელი ორდერი/ოქმი), სხვა რაიმე მტკიცებულება (პირდაპირი/გარემოებით) რაც მიუთითებდა/დაადასტურებდა გ. კ-ის ყოფნას გ. კ-ის საცხოვრებელ სახლში ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი არ არის. ამასთან, გ. კ-ის დაკავებაც განხორციელდა გ. კ-ის საცხოვრებელი სახლიდან მოშორებით, საზოგადოებრივი სარგებლობის სივრცეში – სოფელ ს..., დ. ....თა დასახლებათან მისასვლელ საავტომობილო გზაზე.

15. შესაბამისად, იმ პირობებში, როდესაც დაზარალებულმა გ. კ-ემ ისარგებლა საქართველოს სსკ-ის 49-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული უფლებით და უარი განაცხადა ჩვენების მიცემაზე (შვილის წინააღმდეგ), გ. კ-ემ უარყო მისთვის ბრალდწარდგენილი დანაშაულის ჩადენა, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი ძირითადი მამხილებელი მტკიცებულებები (შემაკავებელი ორდერი/ორდერის ოქმი, დაზარალებულის გამოკითხვის ოქმი, დაზარალებულის განცხადება, ჩვენების ადგილზე შემოწმების მიზნით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი) მხარეების მიერ არ იყო უდავოდ ცნობილი, საგამოძიებო ორგანოს წარმომადგენლები არ შესწრებიან აღნიშნული დანაშაულის ჩადენას, გ. კ-ის დაკავება განხორციელდა სავარაუდო დანაშაულის ადგილიდან მოშორებით, საავტომობილო გზის მიმდებარედ, ბრალდების მხარის მიერ არ იქნა წარმოდგენილი რაიმე მტკიცებულება, რაც გამორიცხავდა აღნიშნულ ტერიტორიაზე გ. კ-ის ლეგიტიმურად ყოფნას, საქმის არსებითი განხილვის ეტაპზე განხილვის/კვლევის საგანს არ წარმოადგენდა გ..., სოფელ ს... დ. ....თა დასახლებაში ან/და დ. ....თა დასახლებასთან მისასვლელ საავტომობილო გზაზე გ. კ-ის ყოფნის მიზეზები, არ იქნა წარმოდგენილი მონმის ჩვენება, რაც მიუთითებდა სადავო დროს/დღეს გ. კ-ის ყოფნას დაზარალებულის სახლში/მიმდებარედ – არ არსებობს საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში გ. კ-ის გონივრულ ეჭვს მიღმა, დამნაშავედ ცნობის სამართლებრივი საფუძველი.

16. „ბრალდებულს არ უნდა შეერაცხოს დანაშაული მანამ, სანამ მტკიცებულებების საკმარისი და დამაჯერებელი ერთობლიობით არ დადასტურდება დანაშაულის თითოეული ელემენტის არსებობა მის ქმედებაში... დანაშაულებრივი ქმედება უნდა დადასტურდეს გონივრულ ეჭვს მიღმა, უნდა გამორიცხოს ყოველგვარი გონივრული ეჭვი პირის მიერ დანაშაულის ჩადენასთან დაკავშირებით“ (საქართველოს სა-

კონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-41-43). მტკიცებულებათა ერთობლიობა კი საქმეში უნდა არსებობდეს თითოეულ ეპიზოდთან მიმართებით.

17. სასამართლო, ითვალისწინებს, რომ მტკიცებულებების შეგროვება წარმოადგენს გამოწვევას საქმეებზე, სადაც ძალადობას ადგილი აქვს კერძო გარემოში, მოწმეების გარეშე და ზოგჯერ არ რჩება რაიმე ხელშესახები ნიშანი (Volodina v Russia, no.41261/170, par. 82, ECtHR, 9/07/2019), იმავდროულად, კვლავაც აღნიშნავს, რომ სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობა ადგენს ერთნაირ მტკიცებით სტანდარტს გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად, დანაშაულის კატეგორიის და საქართველოს სსკ-ით დაცული ობიექტის მიუხედავად და ბრალდების მხარეს ეკისრება გამოძიების სრულად წარმოების ვალდებულება.

18. შესაბამისად, საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტის იმპერატიულ დანაწესის, საქართველოს სსკ-ის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის, მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილისა და 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნების გათვალისწინებით, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 29 ოქტომბრის განაჩენი უნდა გაუქმდეს და გ. კ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

19. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ 2025 წლის 21 მაისის საოქმო განჩინებით გ. კ-ისათვის აღკვეთის ღონისძიების სახით განსაზღვრული გირაოს თანხა (1000 ლარი) არ არის გადახდილი (სისხლის სამართლის საქმეში არ არის წარმოდგენილი გირაოს გადახდის დამადასტურებელი დოკუმენტი).

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 307-ე მუხლით და

### **დ ა ა ღ ზ ი ნ ა:**

1. გ. კ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის ლ. ნ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 29 ოქტომბრის განაჩენი გაუქმდეს;

3. გ. კ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდება-

ში;

4. გ. კ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში;

5. გ. კ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 381<sup>1</sup>-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში;

6. საქართველოს სსკ-ის 92-ე მუხლის თანახმად, გამართლებულ გ. კ-ეს განემარტოს ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება;

7. გ. კ-ის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება გირაო გაუქმდეს;

8. საგამოძიებო ექსპერიმენტის ამსახველი ერთი ცალი ლაზერული დისკი შენახულ იქნეს საქმის შენახვის ვადით.

9. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად  
გამამართლებელი განაჩენის დადგენა  
(საქართველოს სსკ-ის 120 მუხლის მე-2 ნაწილი)**

**განაჩენი  
საქართველოს სახელით**

№1016აპ-25

13 მაისი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),**

**ლ. ფაფიაშვილი,**

**ლ. თევზაძე**

განიხილა მსჯავრდებულ დ. ს-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ე. მ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 2 ოქტომბრის განაჩენზე.

**აღწერილობითი ნაწილი:**

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, დ. ს-ს ბრალად ედება ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქი დაზიანება, რამაც მისი ხანმოკლე მოშლა გამოიწვია, ჩადენილი სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ზ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული

დამამძიმებელი გარემოებების არსებობისას, კერძოდ, დამნაშავისათვის, წინასწარი შეცნობით, არასრულწლოვნის მიმართ, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლის მე-2 ნაწილით.

დ. ს-ს მიმართ ბრალად წარდგენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგით: 2024 წლის 11 ნოემბერს, ღამის საათებში, .... მიმდებარედ, ურთიერთშელაპარაკების ნიადაგზე წარმოშობილი კონფლიქტისას, დ. ს-მ თანაქონი მჭრელი საგნის გამოყენებით, არასრულწლოვან ა. ხ-ს მიაყენა ორი ნაკვეთი ჭრილობა, კერძოდ: ერთი მარცხენა ბეჭის ძვლის ზედა მესამედში, ხოლო მეორე – მარცხენა მხრის სახსრის წინა ზედაპირზე, რამაც დაზარალებულის ჯანმრთელობის მსუბუქი დაზიანება გამოიწვია.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2025 წლის 30 ივნისის განაჩენით დ. ს. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 31 მაისის განაჩენით დანიშნული და 2025 წლის 10 თებერვლის განჩინებით შემცირებული პირობითი მსჯავრი.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქმა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 31 მაისის განაჩენით დანიშნული და 2025 წლის 10 თებერვლის განჩინებით შემცირებული ძირითადი სასჯელის მოუხდელი ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლის ვადით და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, დ. ს-ს სასჯელის სახედ და ზომად დაენიშნა თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით.

გაუქმდა დ. ს-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება - პატიმრობა.

დ. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან - 2024 წლის 18 ნოემბრიდან.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ დ. ს-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ე. მ-მ, რომელმაც ითხოვა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის შეცვლა და მსჯავრდებულ დ. ს-ს უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 2 ოქტომბრის განაჩენით თბილისის საქალა-

ქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2025 წლის 30 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 2 ოქტომბრის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ დ. ს-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ე. მ-მ. კასატორმა მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის შეცვლა და მსჯავრდებულ დ. ს-ს უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით შერაცხილ ბრალდებაში, შემდეგი ძირითადი მოტივებით: გასაჩივრებული განაჩენი უკანონო და დაუსაბუთებელია, ვინაიდან, კასატორის მოსაზრებით, საქმეში არ არსებობს ისეთ ურთიერთშეთანხმებულ და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით, დაადასტურებდა დ. ს-ს ბრალეულობას; ვიდეოჩანანერებში ასახულია მხოლოდ ოთხი პირის გადაადგილება, მასში არ ჩანს უშუალოდ დაჭრის მომენტი; სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა დაზიანებების სახესა და ხარისხს ადგენს, მაგრამ არა დამზიანებლის ვინაობას; ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმი და საგამოძიებო ექსპერიმენტი, ეფუძნება იმ მოწმეთა ჩვენებებს, რომლებმაც სასამართლოში არ დაადასტურეს გამოკითხვის ოქმებში მათ მიერ მიწოდებული ინფორმაცია. კერძოდ, მოწმე გ. ს-მ სასამართლოში განაცხადა, რომ თავად დაჭრის ფაქტს არ შესწრებია. ამასთან, დაზარალებულ ა. ხ-ს განმარტებით, მან გამომძიებელს გამოკითხვის ოქმში მითითებული ინფორმაცია, ნარკოზის ზემოქმედების ქვეშ მიაწოდდა, ხოლო მოწმე გ. ბ-მ სასამართლოში უარყო შემთხვევის უშუალო შესწრების ფაქტი.

6. საკასაციო სასამართლო სხდომაზე მსჯავრდებულმა დ. ს-მ და მისმა ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა, ე. მ-მ მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას და მოითხოვეს მისი დაკმაყოფილება, ხოლო ბრალდების მხარემ – გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვება.

### **სამოტივაციო ნაწილი:**

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა, გააანალიზა კასატორის საკვანძო არგუმენტები და მიაჩნია, რომ დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა გაუქმდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანია, ქმნის თუ არა საქმეში არსებული მტკიცებულებები ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა იმ ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა დაადასტურებდა დ. ს-ს მიერ ა. ხ-სთვის ჯან-

მრთელობის დაზიანების მიყენების ფაქტს. ამ თვალსაზრისით, სასამართლო შეაფასებს, როგორც დაზარალებულისა და მონმეების სასამართლოში მიცემულ ჩვენებებს, ისე – გამოძიების ეტაპზე ჩატარებულ საგამოძიებო მოქმედებებს, ვიდეოჩანაწერს, ნივთიერ მტკიცებულებებსა და ექსპერტიზის დასკვნას, მათი რელევანტურობის, დასაშვებობის, უტყუარობის, ურთიერთშეთანხმებულებისა და საკმარისობის თვალსაზრისით.

3. საქმის მასალებითა და პირველი ინსტანციის სასამართლოში გამოკვლეული მტკიცებულებებით დგინდება შემდეგი:

4. **დაზარალებულ ა. ხ-ს ჩვენებით**, 2024 წლის 11 ნოემბერს, დაახლოებით ღამის 01:00 საათზე, ... შეესწრო ჩხუბს. ვ-ში მეგობართან გ. ბ-თან ერთად იმყოფებოდა და სხვა მეგობრებს ელოდებოდნენ. იქ ადგილზე, დაახლოებით, 7-8 კაცი შეკრებილიყო და ერთმანეთში დაძაბულად საუბრობდნენ. დაზარალებულმა მოჩხუბრებს მოუწოდა „ბიჭებო პოლიციაში დარეკეს და დაიშალებო“. იმიტომ ჩაერია, რომ არ ეჩხუბათ და პოლიცია არ მისულიყო, რადგან უცნობი ქალბატონი რეკავდა პოლიციაში. ამიტომ უთხრა ბიჭებს, რომ არიდებოდნენ პოლიციას. იმ შვიდ-რვა ბიჭთანგან ორი გამოვიდა, შენ – ვინდა ხარო, – და მ-ს უკან გაიყვანეს სასაუბროდ. ამათგან ერთ-ერთმა დაჭრა. სულ ორი ჭრილობა ჰქონდა, მარცხენა მხარში, წინა და უკანა მხარეს. მარჯვენა ხელით დაარტყა, თავიდან ეგონა, რკინა ჩაარტყა, მის ხელში რაიმე იარაღი არ დაუნახავს. იქ შეკრებილი ბიჭებიდან, ვინმე სხვას მისთვის რაიმე დაზიანება არ მიუყენებია. გ-ი მის უკან ზურგით იდგა, სხვა პირები ესაუბრებოდნენ და მისი დაჭრის ფაქტი დაინახა თუ არა, არ იცის. გ. ბ-მ შემდეგ უთხრა, რომ დაჭრის შემდგომ ეძებდა, მაგრამ ადგილზე, რომ ვერ ნახა, ტაქსით სახლში წავიდა.

დაზარალებულმა პროკურორისა და ადვოკატის კითხვებზე, კატეგორიულად მიუთითა, რომ სასამართლო დარბაზში მყოფი ბრალდებული (დ. ს-ი) არ იყო ის პირი, რომელმაც დაჭრა, რადგან იმას ბევრად გრძელი, ყურამდე თმა ჰქონდა და მასზე დაბალი იყო. დაჭრამდე, მან და გ-მ მ-სთან ორი უცნობი პირი გაიცნეს, ერთმანეთს სახელები უთხრეს და რომელი უზნიდან იყვნენ, მაგრამ არ ახსოვს მათი სახელები.

დაზარალებულმა დაადასტურა გამოძიების ეტაპზე მიცემული ჩვენება, იმ დაზუსტებით, რომ ვ-ში უცხო ბიჭებს შორის დაძაბულობის დროს, პირველი თვითონ მივიდა მათთან და არა პირიქით. ბიჭებს უთხრა, რომ პოლიციაში დარეკა ვილაცამ და მორიდებოდნენ ჩხუბს. დაზარალებულმა ასევე განმარტა, რომ გამოძიების ეტაპზე, ოპერაციიდან მალევე გამოიკითხა, რის გამოც, ჯერ ისევ ნარკოზის ზემოქმედების ქვეშ იმყოფებოდა. ამიტომ ბევრი რამ რაც გამოკითხვის ოქმში ეწერა, არ ახსოვს. ამოცნობაზე თანხმობა კი განაცხადა, მაგრამ არ შეეძ-

ლო ვინმეს ამოცნობა, თუმცა იქვე განაცხადა, მისი დამჭერი რომ ერვენებინათ, შესაძლოა ამოეცნო კიდეც. მის გამოკითხვას მამა - დ. ხ. ესწრებოდა. საავადმყოფოში გამოკითხვის ოქმს გაეცნო და ხელი მოაწერა.

5. მონმე გ. ბ-ს ჩვენებით, არც ბრალდებულს და არც დაზარალებულს არ იცნობს, ა. ხ.- მომხდარი ფაქტის დღეს მ. სადგურ „...“ გაიცნო. მანამდე უბრალოდ შეხვედრილი იყო დაზარალებულს, ახლოს არ იცნობდა. 2024 წლის 11 ნოემბერს, საღამოს 21:00 საათზე ა. ხ.-მ თ-ში, ვ-ს მ-სთან ტელეფონზე დარეკვა სთხოვა და იმ დროს გაიცნო. შემდეგ დაემშვიდობა და სახლში წავიდა. შემთხვევა როგორ მოხდა, არ იცის, მომხდარ ფაქტს არ შესწრებია. გამოძიების ეტაპზე მისი მოწმის სახით გამოკითხვას ბაბუა ა. ზ. ესწრებოდა. ჩვენება მას არ დაუწერია და არც გასცნობია, უბრალოდ ხელი მოაწერა. გამოკითხვის ოქმი ბაბუამ წაიკითხა თუ არა, არ იცის. გამოკითხვის ოქმზე რაიმე შენიშვნა არ მიუთითებია. მოწმის სახით გამოკითხვისას მის მიმართ გამოძიებლის მხრიდან იძულებას ადგილი არ ჰქონია. გამოძიების ეტაპზე მიცემულ ჩვენებას არ ეთანხმება, ა. ხ. ვ-ში გაიცნო, მასთან ერთად ვ-ს მ-სთან, დაახლოებით, 20-25 წუთი გაჩერდა. ერთმანეთის გაცნობის შემდეგ, თვითონ სახლში წავიდა. ა. ხ. იქ დარჩა და მისი დაჭრის ფაქტს არ შესწრებია. ა-ს გარდა იქ სხვა ბიჭები საერთოდ არ უნახავს.

6. მონმე გ. ს-ს ჩვენებით, დ. ს. არის მისი მეგობარი, დაზარალებულს არ იცნობს. 2024 წლის 11 ნოემბერს დ. ს.-თან ერთად იმყოფებოდა ვ-ში, მ-სთან და აპირებდნენ დ-თან სახლში წასვლას. ამ დროს, შეესწრნენ უცხო პირებს შორის კონფლიქტს. მათი უბნელები არ იყვნენ, ვერავინ იცნეს. დაძაბულობა და განევ-გამოწვევა იყო. იქვე იმყოფებოდა ასაკოვანი ქალბატონი, რომელიც ყვიროდა: „დაიშალებო, თორემ პოლიციაში დავრეკავო“. ჩხუბში არ ჩარეულან და ის და დ. სახლებში წავიდნენ. გამოძიების ეტაპზე გამოკითხეს მოწმის სახით. მის მიერ მიცემული ჩვენება ზედაპირულად გადაიკითხა, ბოლომდე არ წაუკითხავს, ისე მოაწერა ხელი.

პროკურორის მიერ გამოძიების ეტაპზე მიცემული ჩვენების გამოქვეყნების შემდეგ, მონმემ განმარტა, რომ როდესაც ის და დ. ს. ვ-ს მ-სთან იდგნენ, მათთან მივიდა ორი ბიჭი და სიგარეტი სთხოვეს. უთხრეს, რომ სიგარეტი არ ჰქონდათ. მათ ერთმანეთი გაიცნეს. მხოლოდ სახელები და გვარები ჰკითხეს ერთმანეთს. უცნობმა ბიჭებმა უთხრეს, რომ ავჭაღლელები იყვნენ. აღნიშნული ბიჭები გამომწვევად და უხეშად საუბრობდნენ, რის გამოც, მათი საუბრის ტონი არ მოეწონათ და საუბარი დაეძაბათ. ვინაიდან მ-სთან ბევრი ხალხი მოძრაობდა, მან და დ-მ უთხრეს, რომ სასაუბროდ გვერდით გასულიყვნენ. ისინი ერთად ავიდნენ ვ-ს მ-ს უკან, მ-ს ქუჩაზე. ერთ-ერთ ბიჭს ხელი ზურგს უკან ჰქონდა

დამალული. ისე იქცეოდა, თითქოს დანა ეჭირა. აღნიშნული გახდა კონფლიქტის მიზეზი და ჰკითხა რამე ხომ არ ჰქონდა თან, თუმცა მან უარყო დანის ქონა. ამ დროს, იქვე ერთმანეთში დაძაბულად საუბრობდნენ სხვა, მათთვის უცნობი ბიჭები. უცნობებს შორის განევ-გამოწევა იყო, უცხო ქალიც ლაპარაკობდა. იმის გამო, რომ დ. ს. პირობით მსჯავრდებული იყო, გ. დ-ს უთხრა, შარში რომ არ გახვეულიყვნენ, იქაურობას გასცლოდნენ. ამ დროს დაემშვიდობნენ ამ ორ ბიჭს, რომლებიც მ-სთან გაიცნეს და სახლში წავიდნენ. მათ მიერ გაცნობილი ორი ბიჭი ადგილზე დარჩა თუ არა, არ იცის. არც ის იცის, შეემთხვათ თუ არა მათ რამე.

გ. ს-მ მხარეთა მიერ დასმულ კითხვებზე დამატებით განმარტა, რომ როდესაც ორ გაცნობილ ბიჭთან ერთად გ-ს მ-ს უკან ავიდნენ სასაუბროდ, დ. სახლში საერთოდ არ შესულა, არც უთქვამს, რომ შევიდოდა და მალევე გამოვიდოდა. დ-ს არავისთვის დანა არ დაურტყამს, მას ხელში დანა საერთოდ არ სჭერია და არც დაჭრილი დაუნახავს. დაზარალებულს დაზიანება ვინ მიაყენა არ იცის, რადგან მოწმე დ-თან ერთად წავიდა იქიდან. იქ ვილაცებებს შორის კონფლიქტი გრძელდებოდა, თუმცა მათი წასვლის მერე რა მოხდა, მისთვის უცნობია.

7. მოწმე ს. ბ-ს ჩვენებით, დაზარალებული ა. ხ. არის მისი შვილი, ბრალდებულს არ იცნობს. ა-მ 2024 წლის 11 ნოემბერს, დაახლოებით 01:00 საათზე დაჭრის ფაქტი შეატყობინა მის მეუღლეს დ. ჭ-ს, დამჭრეს და წამოიყვანეთო. დ. ჭ-სთან ერთად მივიდა გ-ში „...“ ბენზინგასამართ სადგურთან და ა. იქ ნახა. წამოიყვანეს სახლში. მხოლოდ სახლში მისვლის შემდგომ გაიგო, რომ ა. დაჭრილი იყო. როდესაც გახადეს ტანსაცმელი მარცხენა მხარეში მართლაც ჰქონდა ორი ჭრილობა უკნიდან და წინიდან. ა-მ უთხრა, რომ იმყოფებოდა „...“ მ-სთან, რა დროსაც შეესწრო უცნობებს შორის კამათს. უცნობ ბიჭებს უთხრა პოლიციაში დარეკეს და დაიშალეთო. ამის გამო სრულიად უცნობმა ადამიანმა მიაყენა ჭრილობა. ა-ს ჭრილობაზე პირსახოცი ჰქონდა შემოხვეული. სახლში ჭრილობა დაუმუშავეს და თავადვე ავტომანქანით გადაიყვანეს „...“. საავადმყოფოს თანამშრომლებმა პოლიცია გამოიძახეს. ა-ს დაზიანებები ვინ მიაყენა, არ იცის.

8. მოწმე ა. ზ-ს ჩვენებით, გ. ბ. არის მისი შვილიშვილი და მის გამოკითხვას ესწრებოდა. გამოკითხვა მშვიდ, წყნარ ვითარებაში კითხვა-პასუხის რეჟიმში მიმდინარეობდა. გამოკითხვის ოქმს თავად არ გასცნობია, რადგან სათვალეები არ ჰქონდა თან. ოქმი არც გ-ს წაუკითხავს, ისე მოაწერეს ხელი. გამომძიებელმა წაუკითხათ თუ არა, არ ახსოვს.

9. მოწმე მ. ლ-ს ჩვენებით, გ. ს. არის მისი შვილი და გამომძიებლის ეტაპზე მის გამოკითხვას ესწრებოდა როგორც კანონიერი წარმომადგენე-

ლი. გ-მ ჩვენება მისცა, ჩვენება გამომძიებელმა წაუკითხა და მოაწერეს ხელი. თავად ჩვენება არ წაუკითხავთ. მომხდარი ფაქტის შესახებ შვილის მონაყოლიდან იცის.

10. მოწმის სახით დაკითხვისას გამომძიებლებმა – ი. გ-მ და კ. გ-მ დაადასტურეს მათ მიერ ჩატარებული საგამომძიებო და საპროცესო მოქმედებების სისწორე. გამომძიებელმა კ. გ-მ დამატებით განმარტა, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეზე გამოძიება დაიწყო და აწარმოა მან, საქმის ძირითადი გამომძიებელი თავად იყო.

11. 2024 წლის 11 ნოემბრის ამოღების ოქმით, გამომძიებლის მიერ ... მდებარე ქირურგიის ეროვნული ცენტრიდან ე. გ-სგან ამოღებული იქნა ა. ხ-ს ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი, რომელსაც აღენიშნებოდა მონითალო ფერის, სისხლისმაგვარი ლაქები.

12. **შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმით**, 2024 წლის 11 ნოემბერს გამომძიებლის მიერ ექსპერტ-კრიმინალისტიკის მონაწილეობით დათვალიერებული იქნა .... მიმდებარე ტერიტორია, რომელიც წარმოადგენს მოასფალტებული გზის სავალ ნაწილს, საიდანაც ნანახი და ამოღებული იქნა მონითალო ფერის ლაქების ანაწმენდები. მიმდებარე ტერიტორიაზე განთავსებულია კერძო სახლი. შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას გადაღებული იქნა ფოტოსურათები, რომლებიც ერთვის ოქმს.

13. 2024 წლის 11 ნოემბრის ამოღების ოქმით, გამომძიებლის მიერ ს. ბ-სგან ამოღებული იქნა ერთი ცალი შავი ფერის გრძელსახელოებიანი კაპიუშონიანი ჰუდი წარწერით „UNDER ARMOUR“, რომელსაც მარცხენა წინა და უკანა ზედა მხარეს აღენიშნება დაზიანება, ასევე აღენიშნება მონითალო ფერის ლაქები.

14. 2024 წლის 11 ნოემბრის ამოღების ოქმით, გამომძიებლის მიერ ... მდებარე ქირურგიის ეროვნული ცენტრიდან ქ. ხ-გან ამოღებულ იქნა ერთი ცალი, თეთრი „აიფონის“ მარკის მობილური ტელეფონი, რომელიც მოთავსებული იყო შავი ფერის ბუდეში. მობილურ ტელეფონსა და მის ჩასადებ ბუდეს შორის ნანახი იქნა ა. ხ-ს სახელზე გაცემული ...“ პლასტიკური ბარათი და 1 ცალი ბანქოს ფურცელი.

15. **2024 წლის 11 ნოემბრის საცხოვრებელი სახლის ჩხრეკის ოქმით**, გამომძიებელმა მ. მ-მ ჩაატარა ... მდებარე დ. ს-ს საცხოვრებელი სახლის ჩხრეკა, რა დროსაც პირველ სართულზე ნანახი იქნა ყვითელი ყუთი წარწერით „...“, საიდანაც ამოიღეს შავი მაისური, რომელსაც მარცხენა მხრის წინა და უკანა მხარეს აღენიშნებოდა დაზიანება და სისხლისმაგვარი ლაქები. მ. მ-ს განმარტებით, აღნიშნული მაისური დაზიანებების მიღების შემდეგ, გაიხადა დაზარალებულმა ა. ხ-მ. ასევე, ამოღებულ იქნა შავ-თეთრი საწვინი ქურთუკი, თეთრი მაისური და შუაზე გახეული მწვანე მაისური, რომლებსაც ასევე აღენიშნებოდა

მონიტალო ფერის ლაქები.

16. დ. ს-ს პირადი ჩხრეკის ოქმით, 2024 წლის 14 ნოემბერს გამომძიებელმა .... ჩაატარა დ. ს-ს პირადი ჩხრეკა, რა დროსაც მისი შარვლის წელის მხრიდან, ამოღებულ იქნა წითელტარიანი დანა, წარწერით – „MAX BOSCH“.

17. 2024 წლის 14 ნოემბრის ამოღების ოქმით, გამომძიებელმა დ. ს-ს განამოიღო ერთი წყვილი შავი სპორტული ფეხსაცმელი, ერთი ცალი შავი სპორტული შარვალი და ერთი ცალი შავი სპორტული კაპიუშონიანი ზედა.

18. გ. ბ-ს 2024 წლის 14 ნოემბრის ხელწერილით, მან კანონიერი წარმომადგენლის – ა. ზ-ს მონაწილეობით თანხმობა განაცხადა ფოტოსურათით ამოცნობაში მონაწილეობის მიღებაზე.

19. 2024 წლის 14 ნოემბრის ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმის მიხედვით, გ. ბ-მა ამოიცნო №3 ფოტოსურათზე გამოსახული დ. ს. და განმარტა, რომ ის იყო ის პირი, რომელიც 2024 წლის 10 ნოემბერს ნახა .... მიმდებარე ტერიტორიაზე და რომელმაც 2024 წლის 11 ნოემბერს, დაახლოებით 00:30 საათზე, ..., ზ. მ-ის ქუჩაზე ურთიერთშელაპარაკების დროს მის მეგობარ ა. ხ-ს დანით მარცხენა მხრის და ბეჭის არეში მიაყენა დაზიანებები. ამოცნობის ოქმზე ამოცნობი პირის გ. ბ-ს მიერ მიწერილია შენიშვნა: „გავეცანი ოქმს, სწორია და ვაწერ ხელს“. ამოცნობის ოქმის სისწორე, ასევე დაადასტურა გ. ბ-ს კანონიერმა წარმომადგენელმა – ა. ზ-მ.

20. საგამომძიებო ექსპერიმენტის ოქმით, გამომძიებლის მიერ ვითარების აღდგენის მიზნით, გ. ს-თან, მისი კანონიერი წარმომადგენლის – მ. ლ-ს მონაწილეობით, ჩატარდა საგამომძიებო ექსპერიმენტი, რა დროსაც მან მიუთითა თბილისში, ვ-ს მ-ს მიმდებარე კვების ობიექტებზე და განმარტა, რომ 2024 წლის 11 ნოემბერს ის და დ. ს. იდგნენ აღნიშნულ ტერიტორიაზე. ამ დროს მათთან მივიდა ორი პირი, რომელთაც სიგარეტი სთხოვეს, შემდეგ ერთმანეთი გაიცნეს სახელებითა და გვარებით. საუბარში ურთიერთობა დაეძაბათ, რის შემდეგაც, სასაუბროდ ზ. მ-ს ქუჩაზე გადავიდნენ. მათ შორის ურთიერთობა უფრო დაიძაბა. შემდეგ დ. ს. სახლში ავიდა, აიღო დანა და უკან ჩამოვიდა. დ. ს-მ დანა დაარტყა პირს, რომელსაც ეცვა ლურჯი შარვალი. ადგილზე შეიკრიბა ხალხი. შემდეგ მან და დ. ს-მ დატოვეს მიმდებარე ტერიტორია. საგამომძიებო ექსპერიმენტის ოქმის სისწორე დადასტურებულია მასში მონაწილე პირების, მათ შორის – გ. ს-ს და მისი კანონიერი წარმომადგენლის ხელმოწერებით. საგამომძიებო ექსპერიმენტის ამსახველი ვიდეოჩანაწერები ოქმს დაერთო.

21. ბრალდებულის დაკავების ოქმით, გამომძიებელ კ. გ-მ დ. ს. ბრალდებულის სახით დააკავა – 2024 წლის 18 ნოემბერს, 14:40 საათ-

ზე, ქ. ...-ში, ზ. მ-ის ქუჩა ...-ში.

22. 2024 წლის 13 დეკემბრის ამოღების ოქმით, გამომძიებლის მიერ ქირურგიის ეროვნული ცენტრიდან ბ. ა-სგან ამოღებულ იქნა ა. ხ-ს სამედიცინო ისტორია.

23. ინფორმაციის გამოთხოვის ოქმით, 2024 წლის 5 დეკემბერს გამომძიებლის მიერ ... მდებარე ინდ. მენარმე ნ-სგან გამოთხოვილ იქნა მისი კუთვნილი აფთიაქის „...“ გარე პერიმეტრის სამეთვალყურეო კამერების ჩანაწერები.

24. მონმე გ. ს-ს 2024 წლის 23 დეკემბრის ხელწერილით, მან თანხმობა განაცხადა მონაწილეობა მიეღო ვიდეოკამერების ჩანაწერების დათვალიერებაში.

25. ნივთიერი მტკიცებულების გახსნისა და დათვალიერების ოქმით, ასევე ვიდეოჩანაწერით, რომელიც გამომძიებლის მიერ ჩატარებულია მონმე გ. ს-ს და კანონიერ წარმომადგენელ მ. ლ-ს მონაწილეობით, დათვალიერებული იქნა ... მდებარე ინდ. მენარმე ნ-სგან გამოთხოვილი აფთიაქის – „...“ გარე პერიმეტრის სამეთვალყურეო კამერების ჩანაწერები. კადრებში ასახულია: ... მდებარე აფთიაქის „...“-ს მიმდებარე ტერიტორია. ჩანაწერის დროით 00:30:15 საათზე, კადრში ჩნდება ოთხი ახალგაზრდა მამაკაცი. რომლებიც გადაადგილდებიან ... მხრიდან ზემოხსენებული აფთიაქის მიმართულებით. აღნიშნული პირები აფთიაქთან მისვლის დროს ჩაივლიან აფთიაქისა და მის წინ მდგარ მოლურჯო ფერის მიკროავტობუსს შორის. მონმე გ. ს-ს განმარტებით მარცხნიდან პირველი მამაკაცი არის თავად - საშუალო სიმაღლის, სრული აღნაგობის, გრძელი მუქი ხვეული თმით. აცვია შავი შარვალი, მუქი ჟაკეტი, რომელზეც მოცმული აქვს შავი ჟილეტი. ფეხზე აცვია შავი ფეხსაცმელი თეთრი თასმებით. მეორე პირი არის – დ. ს., საშუალო სიმაღლის და აღნაგობის. აქვს მუქი, გრძელი თმა. აცვია შავი შარვალი და შავი ზედა. ფეხზე აცვია შავი ფეხსაცმელი, გვერდებზე თეთრი წარწერით. მესამე პირი არის ა. . საშუალო სიმაღლის, გამხდარი. აცვია ლურჯი ჯინსის შარვალი. შავი კაპიუშონიანი სპორტული ზედა, რომლის კაპიუშონიც თავზე აქვს გადაფარებული, ხოლო ფეხზე აცვია ღია ფერის, სპორტული ფეხსაცმელი. მეოთხე პირი – არის ა. ხ-ს თანმხლები პირი, რომელიც შეესწრო მისი დაჭრის ფაქტს – საშუალო სიმაღლის, გამხდარი, აცვია მუქი ჯინსის შარვალი, დუტის, შავი კაპიუშონიანი ქურთუკი, რომლის კაპიუშონიც გადაფარებული აქვს თავზე, ასევე თავზე ახურავს შავი ქუდი და აცვია ამავე ფერის სპორტული ფეხსაცმელი, რომლის წინა მხარეც არის თეთრი. აღნიშნული პირები კადრიდან გადიან ჩანაწერის დროით 00:30:27 საათზე. ჩანაწერის დროით 00:36:02 საათზე, ზ. მ-ს ქუჩიდან აფთიაქთან მიდის ა. ხ., რომელიც ხელს იკიდებს მარცხენა მხრის მიდამოში და ჩანაწერის დროით 00:36:07 სა-

ათზე კვლავ ადის ამ ქუჩის მიმართულებით. ჩანანერის დროით 00:36:45 საათზე ზ. მ-ს ქუჩიდან ჩამორბის ა. ხ. თანმხლები პირი, რომელიც გარბის „ვ-ს“ მ-ს მიმართულებით. გახსნა-დათვალიერებაში მონაწილე გ. ს-ს განმარტებით, 2024 წლის 11 ნოემბერს, .... ქუჩის 3-ს მიმდებარე ტერიტორიაზე, დ. ს-მ ა. ხ-ს დანის მეშვეობით მიაყენა ჭრილობა მარცხენა მხრისა და მარცხენა ბეჭის არეში, რა დროსაც ადგილზე იმყოფებოდა თავად და ა. ხ-ს თანმხლები პირი.

26. სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2025 წლის 16 იანვრის სამედიცინო ექსპერტიზის №. დასკვნით, ს-ს სახელობის ექსპერიმენტული და კლინიკური ქირურგიის ეროვნული ცენტრის ბეჭდით დამონმებული, №... სტაციონარული პაციენტის სამედიცინო ბარათის ჩანაწერების თანახმად, მოქ. ა. ხ. აღნიშნულ კლინიკაში მოთავსდა 2024 წლის 11 ნოემბერს 04:05 სთ-ზე (გაენერა – 2024 წლის 12 ნოემბერს, 13:10სთ-ზე). მას დაუდგინდა მარცხენა მხრის ძვლის თავის ლატერალური კიდის (დიდი ბორცვის) მოტეხილობა მხრის სარტყლის კუნთებისა და ზედაპირული ვენების დაზიანებით. ჩანაწერებში ასევე აღნიშნულია სისხლმდენი ჭრილობები (ორი ჭრილობა) მარცხენა მხრის სარტყლის მიდამოში მხრის სახსრის მიმდებარედ ვენტრალურ (წინა) მიდამოში მცირედ მარჯვნივ და გულმკერდის უკანა ზედაპირზე ბეჭის საპროექციოდ (ერთი ჩანაწერის თანახმად, ნაკვეთი ჭრილობები, ანგიოლოგის ჩანაწერის თანახმად, ნახეთქი ჭრილობები). აღნიშნულია ასევე სახის მიდამოში მარცხენა მხარეს ექსკორიაციები. წარდგენილი CD დისკის შესწავლის შედეგად, დადასტურდა მარცხნივ მხრის ძვლის თავის ლატერალური კიდის მოტეხილობა უმნიშვნელო ცდომით. ჭრილობების შესახებ ურთიერთგამომრიცხავი ჩანაწერების (ნაკვეთი/ნახეთქი) არსებობის გამო, დაზუსტდა ასევე ჭრილობების ლოკალიზაცია და ხასიათი – აღინიშნება კანის დეფექტი არასწორი (დაჟეჟილი) კიდეებით, მარცხნივ მხრის მიდამოში და კანის დეფექტი სწორი კიდეებით მარცხნივ ბეჭის ხაზზე გულმკერდის მე-2 მალის დონეზე. მარცხენა მხრის ძვლის ბორცვის (თავის ლატერალური კიდის) მოტეხილობა დაჟეჟილ ჭრილობასთან ერთად. ამავე მხრის სახსრის მიდამოში დაზიანება განვითარებულია რაიმე მკვრივი-ბლავი საგნის მოქმედებით, ერთობლიობაში მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა ნაკლებად მძიმე ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანგრძლივი მოშლის გამო. ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგება დადგენილებაში მითითებულ თარიღს – 11.11.24 წელს. სწორკიდეებიანი (ნაკვეთი) ჭრილობა მარცხნივ ბეჭის მიდამოში განვითარებულია რაიმე მჭრელი თვისების მქონე საგნის მოქმედებით, იზოლირებულად აღებული მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით. ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგება დადგენილებაში მითითებულ თარიღს – 11.11.24 წელს.

სახის მიდამოში მარცხნივ აღნიშნული ექსკორიაციები განვითარებულია რაიმე მკვრივი-ბლაგვი საგნის მოქმედებით, იზოლირებულად აღებული, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად და მათი ხანდაზმულობის განსაზღვრა შეუძლებელია, წარმოდგენილ სამედიცინო დოკუმენტაციაში აღნიშნული ექსკორიაციების მორფოლოგიური აღწერილობის არ არსებობის გამო.

27. პირველი ინსტანციის სასამართლოში ბრალდების მხარის მტკიცებულებების ნაწილი, კერძოდ, მოწმეთა: ქ. ხ., ე. გ-ს, თ. მ-ს, ლ. კ-ს, მ. ქ-ს, გ. ს-ს, ნ. ო-ს, მ. ს-ს, ნ. ხ-ს, ლ. ჩ-ს, გ. კ-ს, გ. ქ-ს, დ. ქ-ს, ე. თ-ს, ნ. ხ-ს, ნ. ვ-ს, ა. მ-ს, ვ. დ-ს, ბ. მ-ს, გ. გ-ს, კ. ჯ-ს, ი. რ-ს, ლ. ო-ს, ქ. მ-ს, გ. მ-ს, გ. ბ-ს, გ. ლ-ს, თ. ნ-ს, ნ-ს, მ. მ-ს, დ. ხ-ს და ნ. ჯ-ს გამოკითხვის ოქმები, გ. ს-თან ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ამსახველი ვიდეოჩანაწერი და ნ-სგან გამოთხოვილი ვიდეოჩანაწერი, მხარეებმა მიიჩნიეს უდავოდ.

28. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს სააპელაციო პალატის დასკვნას, რომ მოწმე გ. ბ-ს მონაწილეობით ჩატარებული ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმი, დაზარალებულ ა. ხ-სა და მოწმე გ. ს-ს სასამართლოში მიცემული ჩვენებების ნაწილი, გ. ს-ს მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტი, ვიდეოჩანაწერი და მის დათვალიერების ოქმში მოწმე გ. ს-ს მიერ მითითებული განმარტებები, ნივთიერ მტკიცებულებებსა და სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნასთან ერთობლივად, გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს დ. ს-ს მიერ ა. ხ-სთვის ჯანმრთელობის დაზიანების მიყენებას. საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, აღნიშნული მტკიცებულებები ადგენს დაზარალებულისთვის დაზიანების მიყენების ფაქტს და შემთხვევის ზოგად გარემოებებს, თუმცა არ ქმნის ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა იმ ერთობლიობას, რომელიც დ. ს-ს მიმართ ინკრიმინირებულ ქმედებას, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დაადასტურებდა, შემდეგ გარემოებათა გამო:

29. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-6 პუნქტის თანახმად, არავინ არის ვალდებული ამტკიცოს თავისი უდანაშაულობა. ბრალდების მტკიცების მოვალეობა ეკისრება ბრალმდებელს. ამავე მუხლის მე-7 პუნქტის თანახმად, დადგენილება ბრალდებულის სახით პირის პასუხისგებაში მიცემის შესახებ უნდა ემყარებოდეს დასაბუთებულ ვარაუდს, ხოლო გამამტყუნებელი განაჩენი – უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ; საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-3 მუხლის მე-13 ნაწილის თანახ-

მად, „გონივრულ ეჭვს მიღმა“ გულისხმობს სასამართლოს მიერ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისათვის საჭირო მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც ობიექტურ პირს დაარწმუნებდა პირის ბრალეულობაში. ამავე კოდექსის მე-13 მუხლის პირველი ნაწილისა და 82-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მიხედვით, მტკიცებულებას წინასწარ დადგენილი ძალა არ აქვს, ხოლო მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილისა და 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი შეიძლება დაეფუძნოს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას. ამასთან, საქართველოს სსსკ-ის 82-ე მუხლის პირველი ნაწილი სასამართლოს ავალდებულებს, მტკიცებულება შეაფასოს მისი რელევანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის თვალსაზრისით. ამავე კოდექსის 259-ე მუხლის პირველი და მე-3 ნაწილების მიხედვით, განაჩენი უნდა იყოს კანონიერი, დასაბუთებული და სამართლიანი, ხოლო განაჩენი დასაბუთებულია მხოლოდ მაშინ, თუ იგი ემყარება სასამართლო განხილვის დროს გამოკვლეულ, გონივრული ეჭვის გამომრიცხავ მტკიცებულებათა ერთობლიობას. საქართველოს სსსკ-ის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილი კი, ადგენს, რომ გამამტყუნებელ განაჩენს საფუძვლად ვერ დაედება ვარაუდი.

30. საკასაციო სასამართლო განსაკუთრებულ ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ ბრალდებისათვის გადამწყვეტი მნიშვნელობის მქონე სამი პირის – დაზარალებულ ა. ხ-ს, მოწმეების - გ. ბ-სა და გ. ს-ს – სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვის შედეგად, არ დადასტურდა ბრალდების შესახებ დადგენილებაში მითითებული ძირითადი ფაქტობრივი გარემოება – დ. ს-ს მიერ ა. ხ-ს დაჭრის ფაქტი; მართალია, დაზარალებულმა, საქმის ფაქტობრივი გარემოებების ძირითადი ნაწილი დაადასტურა, მაგრამ უარყო, რომ იგი დ. ს-მ დაჭრა; თავის მხრივ, გამოძიებაში მიცემული ჩვენებებისგან განსხვავებით, მოწმე გ. ბ-მ საერთოდ უარყო შემთხვევის შესწრების, ხოლო – მოწმე გ. ს-მ ასევე არ დაადასტურა დ. ს-ს მიერ დაზარალებულის დაჭრის ფაქტი.

31. მოწმეთა ჩვენებების შეფასებისას საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-3 მუხლის 24-ე ნაწილის თანახმად, მოწმის ჩვენება არის მოწმის მიერ სასამართლოში მიცემული ინფორმაცია სისხლის სამართლის საქმის გარემოებათა შესახებ. პირის გამოკითხვის ოქმი თავისთავად ვერ ჩაანაცვლებს მოწმის სასამართლოში მიცემულ ჩვენებას და ვერ იქნება გამოყენებული გამამტყუნებელი განაჩენის საფუძვლად, თუ შესაბამისი ინფორმაცია არ იქნა შემოწმებული საქმის არსებითი განხილვისას, მოწმის უშუალო და ზეპირი დაკითხვით. ამასთან,

სსსკ-ის 75-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის თანახმად, მონმის ჩვენების სანდოობის შეფასებისას, სხვა გარემოებებთან ერთად, გაითვალისწინება მისი უნარი, სწორად აღიქვას, დაიმახსოვროს და აღიდგინოს საქმისთვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებები.

32. საკასაციო სასამართლო პირველ რიგში ყურადღებას ამახვილებს, პირველი ინსტანციის სასამართლოში მონმის სახით დაკითხული დაზარალებულის ა. ხ-ს ჩვენებაზე, რომლითაც დგინდება შემდეგი: დაზარალებულმა დაადასტურა უცნობ პირთან კონფლიქტისას მისთვის დაზიანების მიყენების ფაქტი და აღწერა შემთხვევის ზოგადი ვითარება, თუმცა მისი ჩვენებით ვერ დადასტურდა ბრალდებისათვის გადამწყვეტი გარემოება, რომ დაზიანების მიმყენებელი პირი, სწორედ – დ. ს. იყო. დაზარალებულმა განმარტა, რომ ვ-ს მ-სთან თავდაპირველად, ორ ბიჭთან ჰქონდა კომუნიკაცია, ერთმანეთი თავიანთი საცხოვრებელი უბნების დასახელებით გაიცნეს, თუმცა მათი სახელები და გვარები არ იცის, რადგან ან მათ არ უხსენებიათ, არც თვითონ არ ახსოვს. დაზარალებულის გადმოცემით, ვ-ში, მ-სთან, დაახლოებით, 7-8 მისთვის უცნობი პირი იყო შეკრებილი, რომელთა შორის დაძაბული საუბარი და განევ-გამოწევა იყო; იგი ჩაერია მათ საუბარში, კერძოდ, უთხრა, რომ ვილაც პოლიციაში რეკავდა და აერიდებინათ ჩხუბი. ამ პირებიდან ორი გამოეყო ჯგუფს, რომელთაგან ერთ-ერთმა მიაყენა დაზიანებები. დაზარალებულის ჩვენებით არ დადასტურდა, რომ ეს პირი იყო დ. ს.. პროკურორისა და შემდგომში ადვოკატის კითხვაზე, დაზარალებულმა კატეგორიულად და ცალსახად უპასუხა, რომ სასამართლო დარბაზში მყოფი ბრალდებული (დ. ს.) არ იყო ის პირი, რომელმაც დაჭრა, რადგან იმას ბევრად გრძელი, ყურამდე თმა ჰქონდა და მასზე დაბალი იყო.

33. ამავე დროს, დაზარალებულის ჩვენების შეფასებისას, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზეც, რომ დაზარალებულ ახ-ს დ. ს-ს იდენტიფიკაცია არც გამოძიების ეტაპზე მოუხდენია. შესაბამისად, დაზარალებულის მონაწილეობით არ ჩატარებულა დ. ს-ს ამოცნობაც, ვინაიდან მისი განმარტებით, თავდამსხმელის ამოცნობას ვერ შეძლებდა. ამავე დროს დაზარალებულმა სასამართლოს განუმარტა, რომ ამოცნობაზე გამოძიების ეტაპზეც ზოგადად არ უთქვამს უარი, უბრალოდ აფექტის მდგომარეობაში, ემოციურ ფონზე ბევრი რამ არ ახსოვდა და ვინმეს სანდოდ ამოცნობის შესაძლებლობასთან დაკავშირებით, მისი პოზიცია მყარი არ იქნებოდა. ამდენად, დაზარალებულმა როგორც გამოძიების ეტაპზე, ისე სასამართლოში მიუთითა მხოლოდ დაზიანების მიმყენებელი პირის ზოგადი ვიზუალური ნიშნებზე, მაგრამ კონკრეტულად დ. ს.ი დანაშაულის ჩამდენ პირად არათუ არ დაუსახელებია, არამედ – სასამართლოში აღნიშნული

საერთოდ გამორიცხა. შესაბამისად, ბრალდებულის იდენტიფიკაციის ნაწილით, უშუალოდ დაზარალებულისგან მიღებული პირდაპირი ინფორმაცია საქმეში არ არსებობს.

34. დაზარალებულმა სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას დააზუსტა გამოკითხვის ოქმში მითითებული ინფორმაციის ის ნაწილი, რომლის მიხედვით, მასზე თავდამსხმელი პირი მასთან მივიდა და შესთავაზა სასაუბროდ გვერდით გასვლა. დაზარალებულმა განმარტა, რომ ვ-ში თავად მივიდა იქ შეკრებილ ბიჭებთან და არა – პირიქით, რადგან მათ შორის დაძაბულობა იყო და სიტუაციის განმუხტვა სურდა. ამასთან, ა. ხ-მ სასამართლოში დაადასტურა გამოკითხვის ოქმის სისწორეც და მასზე ხელის მოწერის ნამდვილობა, თუმცა გამოძიებელმა ოპერაციიდან მალევე გამოკითხა, ჯერ სრულად არც იყო ნარკოზის ზემოქმედების ყოფნის მდგომარეობიდან გამოსული, რის გამოც, ზუსტად არ იცის და არ ახსოვს, გამოძიებას რა სახის ინფორმაცია მიაწოდა.

35. შესაბამისად, დაზარალებულის ჩვენება ადასტურებს მისთვის დაზიანების მიყენების ფაქტს, დროს, ადგილსა და შემთხვევის ზოგად ვითარებას, თუმცა არ ადგენს ბრალდებისათვის საკვანძო გარემოებას - იმას რომ აღნიშნული დაზიანება მას დ. ს-მა მიაყენა. პირიქით, დაზარალებულმა სასამართლოში პირდაპირ გამორიცხა, რომ დ. ს. ის პირი, რომელმაც დაზიანება მიაყენა.

36. ამდენად, დაზარალებულის ჩვენებას არ შეიძლება მიენიჭოს ბრალდებულის მამხილებელი მტკიცებულებითი მნიშვნელობა, ვინაიდან იგი გადმოსცემს დაზიანების ფაქტისა და შემთხვევის ზოგადი კონტექსტის შესახებ ინფორმაციას, თუმცა დანაშაულის ჩამდენ პირად დ. ს-ს იდენტიფიკაციის ნაწილით, ქმნის არა დამადასტურებელ, არამედ პირიქით, გამომრიცხავ საფუძველს.

37. დაზარალებულის ჩვენების ამგვარი შინაარსის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლომ შემდგომ უნდა შეაფასოს, ქმნის თუ არა საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებები, მათ შორის მოწმეთა ჩვენებები, ვიდეოჩანაწერი, საგამოძიებო მოქმედებების ოქმები, ექსპერტიზის დასკვნა და სხვა, დ. ს-ს იდენტიფიკაციისთვის საკმარის მტკიცებულებით სტანდარტს, მიუხედავად იმისა, რომ უშუალოდ დაზარალებულმა სასამართლოში ჩვენების მიცემისას, იგი დაზიანების მიმყენებელ პირად არ დაასახელა.

38. აღნიშნული საკითხის შეფასებისას, საკასაციო სასამართლო, უპირველეს ყოვლისა, ამოწმებს იმ მტკიცებულებებს, რომლებსაც სააპელაციო სასამართლო დ. ს-ს იდენტიფიკაციის ძირითად საფუძველად უთითებს. ამ თვალსაზრისით განსაკუთრებული მნიშვნელობა ენიჭება მოწმეების გ. ბ-სა და გ. ს-ს ჩვენებებს, აგრეთვე, მათი მონაწილეობით ჩატარებულ საგამოძიებო მოქმედებებს. კერძოდ, გ. ბ-ს

შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლო ეყრდნობა მისი მონაწილეობით გამოძიების ეტაპზე ჩატარებულ ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმს, ხოლო გ. ს-ს შემთხვევაში ნაწილობრივ მის ჩვენებას, საგამოძიებო ექსპერიმენტსა და ვიდეოჩანაწერის დათვალიერების ოქმზე მის მიერ გაკეთებულ განმარტებებს.

39. სწორედ ამ მტკიცებულებითი კონტექსტის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო თავდაპირველად შეაფასებს მოწმე გ. ბ-ს სასამართლოში მიცემულ ჩვენებასა და მისი მონაწილეობით გამოძიების ეტაპზე ჩატარებული ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმის მნიშვნელობას.

40. პირველი ინსტანციის სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას გ. ბ-მ განმარტა, რომ იგი არც ბრალდებულ დ. ს-ს იცნობს და არც დაზარალებულ ა. ხ-ს იცნობდა ახლოს. მისი ჩვენებით, ა. ხ. შემთხვევის დღეს, ვ-ს მ-სთან გაიცნო, მასთან დაახლოებით 20-25 წუთი გაჩერდა. შემდეგ ა. ხ-ს დაემშვიდობა, ა. წავიდა ჩიხისკენ, ხოლო სხვა პირები მას არ დაუახლოვდა. მან ასევე აღნიშნა, რომ იმ ბიჭებს, რომლებზეც თავისი გამოკითხვის ოქმშია საუბარი, საერთოდ არ შეხვედრია და მხოლოდ ა. ხ-სთან შეხვედრის ფაქტი დაადასტურა. მოწმის განმარტებით, იგი ა. ხ-სთვის დაზიანების მიყენების ფაქტსაც არ შესწრებია, საერთოდ არ იცის, რა მოხდა და მისი წასვლის შემდეგ, როგორ განვითარდა მოვლენები.

41. მოწმე გ. ბ-ს ჩვენების შეფასებისას საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ მისი პირველი ინსტანციის სასამართლოში მოწმის სახით მიცემული ჩვენებით, ბრალდებისათვის მნიშვნელოვანი ფაქტობრივი გარემოებები არ დადასტურდა. გ. ბ-მ სასამართლოში არ დაადასტურა არც შემთხვევის ადგილზე სხვა პირების ყოფნა, არც კონფლიქტის განვითარება, არც დაზარალებულისთვის დაზიანების მიყენების ფაქტის ხილვა და არც დ. ს-ზე მიუთითა, როგორც დაზიანების მიმყენებელ პირზე.

42. ამავე დროს, ვინაიდან სააპელაციო სასამართლომ ბრალდებულის იდენტიფიკაციისათვის მნიშვნელობა მიანიჭა გ. ბ-ს მონაწილეობით გამოძიების ეტაპზე ჩატარებულ ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმს, საკასაციო სასამართლო ცალკე აფასებს აღნიშნულ საგამოძიებო მოქმედებას, სახელდობრ:

43. გ. ბ-ს მონაწილეობით ჩატარებული ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმის მიხედვით, დადგენილია, რომ მან ამოიცნო დ. ს. როგორც ა. ხ-ზე თავდამსხმელი პირი, რაც ქვედა ინსტანციის სასამართლობმა გამოიყენეს დ. ს-ს ბრალეულობის მადასტურებელ ერთ-ერთ მთავარ მტკიცებულებად, გ. ბ-ს ჩვენებისგან განცალკევებით და დამოუკიდებლად.

44. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ამოცნობის ოქმი, რო-

გორც სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით გათვალისწინებული საგამოძიებო მოქმედების ამსახველი საპროცესო დოკუმენტი, შეიძლება შეფასდეს დამოუკიდებელ მტკიცებულებად, თუ დაცულია მისი შედგენისა და მტკიცებულებად დამაგრების შესაბამისი საპროცესო წესები, ცნობილია მისი წარმომავლობა და არ არსებობს მისი ავთენტურობის ან დასაშვებობის გამომრიცხავი გარემოება. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან, პროცესუალური კუთხით სრულად დაცულია ფოტოსურათით ამოცნობის ჩატარებისა და მისი მტკიცებულებად დამაგრების კანონით დადგენილი ყველა წესი, საკასაციო სასამართლო მხოლოდ იმ საფუძველით, რომ ამომცნობმა პირმა სასამართლოში სრულად არ დაადასტურა გამოკითხვის ოქმში მითითებული ინფორმაცია, არ გამორიცხავს გ. ბ-ს მონაწილეობით შედგენილ ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმს, საქმეზე შესაფასებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობისგან. თუმცა, იმ ფაქტის გათვალისწინებით, რომ გ. ბ-მ სასამართლოში არ დაადასტურა, შემთხვევის დანახვის, შესწრების, დაზიანების მიყენების მომენტი და მისი მიმყენებელი პირი დ. ს., მისი მონაწილეობით შედგენილი ამოცნობის ოქმის მტკიცებულებითი ნონა, არსებითად, მცირდება, ხოლო ამოცნობის ოქმს ვერ მიენიჭება თვითკმარი და გადამწყვეტი მნიშვნელობა. ასეთ შემთხვევაში, მითითებული ოქმი, შეიძლება გამოყენებულ იქნეს მტკიცებულებად მხოლოდ სხვა პირდაპირ, სანდო, ურთიერთშეთანხმებულ და დამაჯერებელ მტკიცებულებებთან ერთობლივად. ამასთან, ვინაიდან საქმეში ასევე შესაფასებელია საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის მტკიცებულებითი მნიშვნელობა, საკასაციო სასამართლო აქვე განმარტავს, რომ ფოტოსურათით ამოცნობა თავისი შინაარსითა და პროცესუალური დანიშნულებით, განსხვავდება საგამოძიებო ექსპერიმენტისაგან. ამოცნობის, როგორც საგამოძიებო მოქმედების, უშუალო მიზანი არის ამომცნობი პირის მიერ კონკრეტული პირის ან საგნის იდენტიფიცირება, ხოლო მისი შედეგი – სწორედ ამოცნობის ფაქტში გამოიხატება. აღნიშნულისგან განსხვავებით, საგამოძიებო ექსპერიმენტს დამოუკიდებელი მტკიცებულებითი მნიშვნელობა ენიჭება მხოლოდ იმ ფარგლებში, რა ფარგლებშიც მისი ჩატარების შედეგად, ვლინდება მოწმის განმარტებისაგან დამოუკიდებელი ახალი, ობიექტური მონაცემი.

45. საკასაციო სასამართლო გადადის ბრალდების მხარის შემდეგი მნიშვნელოვანი მტკიცებულების – მოწმე გ. ს-ს ჩვენებისა და მისი მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო მოქმედებების შეფასებაზე. ქვედა ინსტანციის სასამართლოები ბრალდების მადასტურებელ მტკიცებულებად დამატებით ეყრდნობა გ. ს-ს ჩვენების ნაწილს, მისი მონაწილეობით ჩატარებულ საგამოძიებო ექსპერიმენტსა და ვიდეოჩანაწერის დათვალიერების ოქმს.

46. გ. ს-მ პირველი ინსტანციის სასამართლოში მოწმის სახით დაკითხვისას ნაწილობრივ დაადასტურა გამოკითხვის ოქმში მიწოდებული ინფორმაცია, კერძოდ, გ. ს-ს მიერ სასამართლოს წინაშე მიცემული ჩვენებით დგინდება, რომ იგი იმყოფებოდა ვ-ს მ-სთან დ. ს-თან ერთად; იქ უცხო პირებს შორის იყო დაძაბულობა, ჩოჩქოლი, განევ-გამონევა; უცნობი ქალი ყვიროდა, დაწყნარდითო; ამის შემდეგ ის და დ. ს. გაეცალნენ დაძაბულობას და წავიდნენ. მისი ჩვენებით, მან გამოძიებელსაც უთხრა მხოლოდ ის, რომ დ-სთან ერთად მ-სთან იმყოფებოდა, სადაც უცნობ პირებს შორის ჩოჩქოლი იყო. გ. ს-მ სასამართლოში ასევე დაადასტურა, რომ მათთან ორი ბიჭი მივიდა, რომელთაც სიგარეტი სთხოვეს, ერთმანეთს თავიანთი სახელები და საცხოვრებელი უბნები უთხრეს. მანვე განმარტა, რომ ამ ბიჭების საუბრის ტონი არ მოეწონათ, რადგან უხეშად საუბრობდნენ. ვინაიდან ადგილზე ისედაც დაძაბულობა იყო, ამიტომ მან და დ. ს-მ გადაწყვიტეს იქაურობის დატოვება. მოწმემ ასევე აღნიშნა, რომ დ. ს-ს პირობითი სასჯელი ჰქონდა მისჯილი და არ უნდოდათ რაიმე შარში გახვეულიყვნენ.

47. ამავე დროს, გ. ს-მ სასამართლოში არ დაადასტურა დ. ს-ს სახლში შესვლის, იქიდან დანის აღების, უკან დაბრუნებისა და დანის გამოყენებით ა. ხ-სთვის დაზიანების მიყენების ფაქტი. მოწმემ განმარტა, რომ მას არც ვინმეს დაჭრის ფაქტი და არც დაჭრილი არ დაუნახავს, არც ის იცის, დაზარალებულს დაზიანება ვინ მიაყენა. მისი გადმოცემით, ის და დ. წავიდნენ იქიდან, ადგილზე კი სხვა პირებს შორის კონფლიქტი გრძელდებოდა, ხოლო შემდეგ რა მოხდა, მისთვის უცნობია. გ. ს-მ ასევე განმარტა, რომ გამოკითხვის ოქმში ბოლომდე არ წაუკითხავს და სასამართლოში იმ გარემოებებზე ისაუბრა, რაც მისი აღქმით ახსოვს.

48. ამდენად, გ. ს-ს სასამართლოში მიცემული ჩვენებით დასტურდება მხოლოდ ის ზოგადი გარემოებები, რომ იგი დ. ს-თან ერთად იმყოფებოდა ვ-ს მ-ს მიმდებარედ, სადაც უცხო პირებს შორის დაძაბული ვითარება იყო, ასევე ის, რომ მათთან კომუნიკაცია ჰქონდა ორ უცნობ პირს. თუმცა, მისი ჩვენებით, აგრეთვე არ დასტურდება ბრალდებისათვის გადამწყვეტი ფაქტობრივი გარემოებები – დ. ს-ს სახლში შესვლა, იქიდან დანის აღება, შემთხვევის ადგილზე დაბრუნება და ა. ხ-სთვის დაზიანების მიყენება. შესაბამისად, გ. ს-ს სასამართლოში მიცემული ჩვენებაც, დამოუკიდებლად აღებული, არ წარმოადგენს დ. ს-ს მამხილებელ მტკიცებულებას.

49. სააპელაციო პალატამ გ. ს-ს სასამართლოში მიცემულ ჩვენებასთან ერთად, არსებითი მნიშვნელობა მიანიჭა მისი მონაწილეობით გამოძიების ეტაპზე ჩატარებულ საგამოძიებო ექსპერიმენტს, რომლის მიხედვით, მან მიუთითა ადგილი, სადაც, ორ ახალ გაცნობილ პირთან

ურთიერთობის დაძაბვის შემდეგ სასაუბროდ გადაინაცვლეს, კერძოდ, ზ. მ-ს ქუჩა №... წინ, სადაც, მათ შორის, ურთიერთობა უფრო დაიძაბა, რის შემდგომაც, დ. ს. სახლში ავიდა, დანა აიღო და უკან ჩამოვიდა. შემდეგ დ. ს-მ დანა დაარტყა პირს, რომელსაც ეცვა ლურჯი შარვალი. ამდენად, აღნიშნული ოქმი შეიცავს როგორც დანაშაულის ადგილის მითითებას, ისე მოწმის განმარტებას დ. ს-ს მოქმედების მექანიზმის შესახებ.

50. საკასაციო სასამართლო ცალკე აფასებს აღნიშნული საგამოძიებო მოქმედების ოქმის მნიშვნელობას, რაც განსაკუთრებით საყურადღებოა, იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმში ასახული ინფორმაცია – დ. ს-ის სახლში შესვლის, დანის ალებისა და დაზარალებულისთვის დაზიანების მიყენების შესახებ სასამართლოში გ. ს-მ არ დაადასტურა.

51. საკასაციო სასამართლო უპირველეს ყოვლისა, საკასაციო პალატის მიერ დადგენილი პრაქტიკის შესაბამისად (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება №561აპ-15 საქმეზე), ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ საგამოძიებო ექსპერიმენტის შედეგად, არ არის მოპოვებული ისეთი ახალი, ობიექტური მტკიცებულება, რომელიც მოწმის განმარტებისაგან დამოუკიდებლად, მიუთითებდა დ. ს-ს მიერ ა. ხ-სთვის დაზიანების მიყენების შესახებ, კერძოდ, აღნიშნული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად, არ ამოღებულა დანაშაულის იარაღი, ბრალდებულთან დაკავშირებული ნივთი, ბიოლოგიური (გენეტიკური) კვალი, ასევე არ არის მოპოვებული სხვა ისეთი მონაცემი, რომელიც გ. ს-ს მიერ ოქმში აღწერილი განმარტების მიღმა, მიუთითებდა დ. ს-ს ბრალეულობაზე. შესაბამისად, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის ის ნაწილი, რომელშიც გ. ს. დ. ს-ს დაზიანების მიმყენებელ პირად ასახელებს, დამოუკიდებელ მტკიცებულებით წყაროდ ვერ შეფასდება, ვინაიდან იგი არ ეფუძნება აღნიშნული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად გამოვლენილ ახალ, ობიექტურ მონაცემს და თავისი შინაარსით მხოლოდ გამოძიების ეტაპზე მოწმის მიერ მიწოდებული ინფორმაციის ადგილზე შემონიშნებას წარმოადგენს. რაც შეეხება საგამოძიებო ექსპერიმენტის იმ ნაწილს, რომელშიც გ. ს. შემთხვევის ადგილზე მიუთითებს, აღნიშნული შეიძლება შეფასდეს მხოლოდ შემთხვევის ადგილის იდენტიფიცირების კუთხით, მაგრამ დანაშაულის ჩადენის ადგილი დადასტურებულადაც რომ იქნეს მიჩნეული, ეს გარემოება დამოუკიდებლად ვერ ადგენს, რომ დაზარალებულს დაზიანება სწორედ დ. ს-ა მიაყენა. ამდენად, შემთხვევის ადგილის ცოდნა ან მასზე მითითება, არ წარმოადგენს ისეთ მტკიცებულებას, რომელიც მოწმის სასამართლოში მიცემული ჩვენებისგან დამოუკიდებლად, ახდენს დ. ს-ს დანაშაულის ჩამდენ პირად იდენტი-

ფიციერებას.

52. სწორედ ამიტომ, მოცემულ კონკრეტულ შემთხვევაში, საგამოძიებო ექსპერიმენტის მტკიცებულებითი მნიშვნელობის განსაზღვრისას, მის შედეგად დამოუკიდებლად დადგენილად შეიძლება ჩაითვალოს მხოლოდ შემთხვევის ადგილი, მაგრამ საგამოძიებო მოქმედებისას, არ გამოვლენილა ისეთი ახალი, ობიექტური მონაცემი, რომელიც დაადასტურებდა დ. ს-ს მიერ ა. ხ-სთვის დაზიანების მიყენებას ან მოახდენდა მის დანაშაულის ჩამდენ პირად იდენტიფიცირებას.

53. საკასაციო სასამართლოს შემდგომი შეფასების საგანია საქმეში წარმოდგენილი ვიდეოჩანაწერი და მისი დათვალიერების ოქმი, რომელშიც გ. ს. მონაწილეობდა და კადრებში ასახული პირების იდენტიფიცირებას ახდენდა. აღნიშნული მტკიცებულების შეფასება აუცილებელია იმის დასადგენად, ასახავს თუ არა ვიდეოჩანაწერი ისეთ ობიექტურ გარემოებებს, რომლებიც გ. ს-ს მიერ სასამართლოში დაუდასტურებელ განმარტებებს, დამოუკიდებლად დაადგენდა და მიუთითებდა დ. ს-ს მიერ დაზარალებულისთვის დაზიანების მიყენებაზე.

54. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საქმეში წარმოდგენილ ვიდეოჩანაწერს სააპელაციო სასამართლომ მიანიჭა ისეთი მნიშვნელობა, რომელიც მისი რეალური შინაარსიდან არ გამომდინარეობს. კერძოდ, ვიდეოჩანაწერთა და მითითებული ვიდეოჩანაწერის დათვალიერების ოქმით, რომელშიც გ. ს. მონაწილეობდა, დგინდება მხოლოდ შემთხვევამდე დ. ს-ს, გ. ს-ს, ა. ხ-სა და გ. ბ-ს ერთად, ხოლო რამდენიმე წუთში, ჯერ ა. ხ-ს, შემდეგ მისი თანმხლები პირის გადაადგილების ფაქტი, თუმცა ჩანაწერში არ ჩანს დ. ს-სა და ა. ხ-ს შორის დაპირისპირების ფაქტი, დაზარალებულისთვის დარტყმის მიყენების მომენტი, მჭრელი საგნის გამოყენება, დანაშაულის შემდგომ განვითარებული მოვლენები, ისევე როგორც არ ჩანს სხვა პირთა შორის დაძაბულობისა და განევგამონევის ფაქტი, რომელზეც მიუთითებდნენ მონმეები – როგორც ა. ხ., ისე – გ. ს.

55. ამდენად, ვიდეოჩანაწერთაც არ დგინდება ის გადამწყვეტი ფაქტობრივი გარემოებანი, რომლებიც უშუალოდ დაადასტურებდა ბრალდების საგანს. ვიდეოჩანაწერი შეიძლება შეფასდეს, როგორც გარკვეული პირების გადაადგილების ქრონოლოგიის დამადასტურებელი მტკიცებულება, თუმცა იგი არ ადგენს კონფლიქტის მხარეებს, დაზიანების მიყენების მექანიზმს და დანაშაულის ჩამდენი პირის ვინაობას. ამავე დროს, ვიდეოჩანაწერის დათვალიერებაში მონაწილე პირის – გ. ს-ს სასამართლოში მიცემული ჩვენებითაც არ დადასტურდა დ. ს-ს მიერ დანის გამოყენებისა და დაზარალებულისთვის დაზიანების მიყენების ფაქტი.

56. ამგვარად, არც გ. ს-ს მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო

ექსპერიმენტი და არც ვიდეოჩანანერი, ცალკე აღებული, ან ერთობლივად, ვერ ადასტურებს იმ გარემოებას, რომ ა. ხ-ს დაზიანება დ. ს-მ მიაყენა. საგამოძიებო ექსპერიმენტი ეფუძნება გ. ს-ს გამოძიების ეტაპზე დაფიქსირებულ განმარტებას, რომელიც სასამართლოში არ დადასტურდა, ხოლო ვიდეოჩანანერი ასახავს მხოლოდ პირთა გადაადგილებას და არა დაზიანების მიყენების მომენტს ან დანაშაულის ჩამდენი პირის მოქმედებას.

57. ამავე მტკიცებულებითი კონტექსტის თვალსაზრისით, საკასაციო სასამართლო აფასებს მოწმეების – გ. ბ-სა და გ. ს-ს მონაწილეობით ჩატარებულ საგამოძიებო მოქმედებებზე დამსწრე პირთა, შესაბამისად, გ. ბ-ს ბაბუის – ა. ზ-სა და გ. ს-ს დედის – მ. ლ-ს ჩვენებებს. თავდაპირველად უნდა აღინიშნოს, რომ საგამოძიებო მოქმედებებზე დამსწრე პირთა ჩვენებები, არსებითად ეხება გამოკითხვის ჩატარების პროცესს, სხვადასხვა ოქმზე ხელმოწერასა და საგამოძიებო მოქმედებებში მათ მონაწილეობას. ისინი არ არიან შემთხვევის თვითმხილველები; მათ არ დაუნახავთ ა. ხ-სთვის დაზიანების მიყენების ფაქტი; მათ დამოუკიდებლად არ გააჩნიათ ინფორმაცია დ. ს-ს მიერ დანის გამოყენების ან დაზარალებულის დაჭრის შესახებ. შესაბამისად, მათი ჩვენებები დანაშაულის ჩამდენი პირის დასადგენად, პირდაპირ მტკიცებით მნიშვნელობას ვერ იძენს. რაც შეეხება მათ მიერ საგამოძიებო მოქმედებების ოქმებზე ხელმოწერას, ხელმოწერა ადასტურებს შესაბამის საგამოძიებო მოქმედებაში მონაწილეობას და ოქმის ფორმალურ გაფორმებას, მაგრამ თავისთავად არ ადგენს ოქმებში ასახული ფაქტობრივი გარემოებების სანდოობისა და მტკიცებითი წონის საკითხს. ამდენად, ა. ზ-სა და მ. ლ-ს ჩვენებები ვერ აბათილებს გ. ბ-სა და გ. ს-ს სასამართლოში მიცემულ ჩვენებებს იმ ნაწილით, რომელშიც ბრალდებისათვის გადამწყვეტი გარემოებები საკმარისი სიცხადით არ დადასტურდა. ამდენად, მათი ჩვენებები შეიძლება გამოყენებულ იქნეს საგამოძიებო მოქმედებების კანონიერებისა და შესაბამისი პროცესუალური მხარის შესაფასებლად, მაგრამ არა იმ დასკვნის გამოსატანად, რომ ა. ხ-ს დაზიანება დ. ს-მ მიაყენა.

58. აღნიშნულის შემდეგ, საკასაციო სასამართლო გადადის საქმეში არსებული ნივთიერი მტკიცებულებებისა და საექსპერტო კვლევის შედეგების შეფასებაზე.

59. საქმის მასალების მიხედვით, სხვადასხვა საგამოძიებო მოქმედებების - ჩხრეკებისა და ამოღებისას, ამოღებულია: დაზარალებულის ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი, რომელსაც აღენიშნებოდა მონითალო ფერის, სისხლისმაგვარი ლაქები; შემთხვევის ადგილიდან მონითალო ფერის ლაქების ანაწმენდები; ს. ბ-სგან (დაზარალებულის დედა) ა. ხ-ს კუთვნილი შავი ფერის ჰუდი დაზიანებებითა და სისხლისმაგვარი ლა-

ქებით; დ. ს-ს სხვადასხვა ტანსაცმელი; დ. ს-ს კუთვნილი ნითელტარიანი დანაწარწერით - „MAX BOSCH“.

60. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს: მიუხედავად იმისა, რომ ამოღებულია არაერთი მტკიცებულება, საქმეში არ მოიპოვება ობიექტური კვლევით – ექსპერტიზის შესაბამისი დასკვნით დადასტურებული გარემოება, რომელიც ამოღებულ რომელიმე ნივთს მათ შორის, დ. ს-სგან ამოღებულ დანას, მის ტანსაცმელს, ფეხსაცმელს, დაზარალებულის ტანსაცმელს ან შემთხვევის ადგილიდან ამოღებულ კვალს – ბრალდების საგანთან დააკავშირებდა. კერძოდ, საქმეში წარმოდგენილი არ არის დასკვნა, რომ დანაზე აღმოჩნდა დაზარალებულის სისხლი, თითის ანაბეჭდი, ბიოლოგიური ან სხვა იდენტიფიცირებადი კვალი; საგულისხმოა ის გარემოებაც, რომ დ. ს-სგან დანა ამოიღეს 2024 წლის 14 ნოემბერს, ანუ შემთხვევიდან რამდენიმე დღის შემდეგ. შესაბამისად, დ. ს-სგან დანის ამოღება, ექსპერტიზის დასკვნის ან სხვა რაიმე პირდაპირი მტკიცებულების გარეშე, თავისთავად არ ადასტურებს, რომ იგი გამოყენებულ იქნა 2024 წლის 11 ნოემბრის ინციდენტში, რის გამოც, მითითებული დანა ვერ იქნება მიჩნეული დანაშაულის იარაღად. ამასთან, საქმის მასალებით არც ისაა დადგენილი, რომ აღნიშნული დანა ცივ იარაღთა კატეგორიას ეკუთვნის და, ამასთანავე, დ. ს-ს ბრალად არ ედება ცივი იარაღის ტარება. აღნიშნულიდან გამომდინარე, იგი უნდა დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელს; გარდა ამისა, როგორც აღინიშნა, ასევე არ არის წარმოდგენილი საექსპერტო დასკვნა, რომელიც დაადასტურებდა დ. ს-ს ტანსაცმელზე ან ფეხსაცმელზე დაზარალებულთან, შემთხვევის ადგილთან ან დანაშაულის მექანიზმთან დაკავშირებული კვალის არსებობას; ანალოგიურად, არ წარმოდგენილა დასკვნა, რომელიც დაზარალებულის ტანსაცმელზე არსებულ დაზიანებებს, ამოღებულ დანას ან დ. ს-ს ქმედებას დაუკავშირებდა. აქედან გამომდინარე, საქმის ვერცერთი ნივთმტკიცება ვერ ადასტურებს დ. ს-ს კავშირს 2024 წლის 11 ნოემბრის ინციდენტთან.

61. რაც შეეხება დაზარალებულის სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნას, იგი ადგენს ა. ხ-ს სხეულზე დაზიანებების არსებობას, მათ ხასიათს, ხარისხს და დროის შესაბამისობას 2024 წლის 11 ნოემბერთან, თუმცა აღნიშნული დასკვნა არ შეიცავს არანაირ მონაცემს და ვერ ადგენს დაზიანების მიმყენებელი პირის ვინაობას.

62. ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების ურთიერთშეჯერებისა და გაანალიზების შედეგად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მოცემულ საქმეში არ არსებობს ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც, გონივრულ ეჭვს მიღმა, დაადასტურებდა დ. ს-ს ბრალეულობას, კერძოდ: დაზა-

რალეზულმა სასამართლოში დ. ს. მისთვის დაზიანების მიმყენებელ პირად არათუ დაასახელა, პირიქით – გამორიცხა; მონმე გ. ბ-მ სასამართლოში არ დაადასტურა შემთხვევის შესწრებისა და დ. ს-ს მიერ დაზარალეზულის დაჭრის ფაქტი, ხოლო მისი მონანლეობით შედგენილი ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმი, ვერ იძენს თვითკმარი და გადამწყვეტი მტკიცებულების მნიშვნელობას; მონმე გ. ს-მ სასამართლოში არ დაადასტურა დ. ს-ს სახლში შესვლის, დანის ალების, დაბრუნებისა და დაზარალეზულისთვის დაზიანების მიყენების ფაქტი; საგამოძიებო ექსპერიმენტით დამოუკიდებლად დგინდება მხოლოდ შემთხვევასთან დაკავშირებული ადგილი, ვიდეოჩანანერი კი, პირთა ქუჩაში გადაადგილების გარდა, არ ადასტურებს სხვა მნიშვნელოვან გარემოებას – არ ასახავს კონფლიქტს, დარტყმის მომენტს ან მჭრელი საგნის გამოყენებას; საგამოძიებო მოქმედებებზე დამსწრე პირთა ჩვენებები კი, უკავშირდება მარტოოდენ პროცესუალურ მხარეს, ხოლო ნივთიერი მტკიცებულებები და დაზარალეზულის სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა არ ადგენს დ. ს-ს კავშირს დაზარალეზულის დაზიანებასთან, შემთხვევის ადგილზე არსებულ კვალთან ან მისგან ამოღებულ დანასთან. მტკიცებულებათა ამგვარი ერთობლიობის პირობებში, გამამტყუნებელი განაჩენი არ ემყარება გონივრულ ეჭვს მიღმა დადგენილ სტანდარტს, რაც საყოველთაოდ აღიარებული პრინციპის – „In dubio pro reo-ს“ გათვალისწინებით, უნდა გადანყდეს მსჯავრდებულის სასარგებლოდ, ვინაიდან პირის ბრალდება არ შეიძლება ეფუძნებოდეს ეჭვებსა და ვარაუდებს, იგი უნდა გამომდინარეობდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა, დამაჯერებელ და საკმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობისგან.

ნ3. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მსჯავრდებულ დ. ს-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ე. მ-ს საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 2 ოქტომბრის განაჩენი გაუქმდეს.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და

### **და ა დ გ ი ნ ა:**

1. მსჯავრდებულ დ. ს-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ე. მ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-

მეთა პალატის 2025 წლის 2 ოქტომბრის განაჩენი გაუქმდეს;

3. დ. ს. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის;

4. დ. ს. დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს სასამართლო სხდომის დარბაზიდან;

5. გაუქმდეს დ. ს-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება - პატიმრობა;

6. დ. ს-ს მიმართ თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 31 მაისის განაჩენით დანიშნული და 2025 წლის 10 თებერვლის განჩინებით შემცირებული პირობითი მსჯავრი, დარჩეს ძალაში.

7. გამართლდეს დ. ს-ს განემარტოს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლის თანახმად, უფლება აქვს, მოითხოვოს მიყენებული ზიანის ანაზღაურება.

8. ნივთმტკიცებები:

კომპიუტერული დისკები, რომელიც ერთვის საქმეს, შენახულ იქნეს საქმესთან ერთად სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით;

მოწითალო ფერის ლაქის ანაწმენდები, ბამბა და ხელსახოცები მოწითალო ლაქებით, ნერწყვის ნიმუში – განადგურდეს;

ა. ხ-ს ტანსაცმელი და მობილური ტელეფონი, დ. ს-ს სახლის ჩხრეკისას ამოღებული მაისურები და ქურთუკი, ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი, დ. ს-ს პირადი ჩხრეკისას ამოღებული დანა, დაუბრუნდეს მათ მე-საკუთრეს ან მათი ნდობით აღჭურვილ პირს.

9. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**განაჩენი ცვლილების შეტანა (მსჯავრდებული  
უდანაშაულოდ იქნა ცნობილი და გამართლდა  
საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup> მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“  
ქვეპუნქტით წარდგენილ პრაქტიკაში)**

**განაჩენი  
საქართველოს სახელით**

№ 1158 აპ-25

ქ. თბილისი 28 მაისი, 2026 წ.,

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),  
ნ. სანდოძე,  
მ. გაბინაშვილი**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ მ. ჩ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ნ. თ-ას საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 18 ნოემბრის განაჩენზე.

**აღწერილობითი ნაწილი:**

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2025 წლის 11 სექტემბრის განაჩენით:

მ. ჩ-ე, დაბადებული ... წლის .. ოქტომბერს, ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 8 თვით;

მ. ჩ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, მ. ჩ-ეს დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რომელიც აეთვალა დაკავებიდან – 2025 წლის 23 იანვრიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ მ. ჩ-ემ ჩაიდინა:

2.1. ოჯახის წევრის მიმართ სიცოცხლის მოსპობისა და ქონების გა-

ნადგურების მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, ჩადენილი დამნაშავისათვის წინასწარი შეცნობით არასრულწლოვნის მიმართ;

2.2. ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით, მისივე ოჯახის წევრის მიმართ.

3. ზემოაღწერილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგით:

3.1. 2025 წლის 23 იანვარს, სალამოს, თ-ი, დ-ის ... მიკრორაიონის, ... კორპუსში, ბინა №...-ში, მ. ჩ-ე, ყოველგვარი მიზეზის გარეშე, სიცოცხლის მოსპობითა და ქონების განადგურებით დაემუქრა მისივე არასრულწლოვან შვილს, 2009 წელს დაბადებულ ნ. ჩ-ესა და მეუღლეს მ. გ-ს, კერძოდ, განუცხადა, რომ მოკლავდა და სახლს გადაწვავდა. მ. ჩ-ის ქმედებები არასრულწლოვანმა ნ. ჩ-ემ და მ. გ-მ აღიქვეს რეალურად და გაუჩნდათ მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში;

3.2. 2025 წლის 23 იანვარს, სალამოს, თ-ი, დ-ის ... მიკრორაიონის, ...-კორპუსში, ბინა №...-ში, მ. ჩ-ემ, ყოველგვარი მიზეზის გარეშე, მისივე არასრულწლოვანი შვილის, 2009 წელს დაბადებული ნ. ჩ-ის თანდასწრებით, იძალადა მეუღლე მ. გ-ზე, კერძოდ, ზურგის არეში დაარტყა ხელი, რის შედეგადაც მ. გ-მ ფეხი მიარტყა დივნის კუთხეს. მ. ჩ-ის ქმედების შედეგად მ. გ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 18 ნოემბრის განაჩენით:

4.1. მსჯავრდებულ მ. ჩ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ნ. თ-ას სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2025 წლის 11 სექტემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორი – მსჯავრდებულ მ. ჩ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატი – ნ. თ-ა ითხოვს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის გაუქმებას, მ. ჩ-ის სრულად უდანაშაულოდ ცნობასა და მის გამართლებას.

5.1. საკასაციო საჩივრის მიხედვით, დაზარალებულს ჩვენება სასამართლოში არ მიუცია და შესაბამისად, ვერ დადგინდა, ნამდვილად განიცადა თუ არა მან ფიზიკური ტკივილი. შემაკავებელი ორდერის წყარო თავად დაზარალებულია, რომელმაც, როგორც უკვე აღინიშნა, სასამართლოში ჩვენება არ მისცა. წარმოდგენილ საქმეში არ არსებობს მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც მ. ჩ-ის ბრალდებებს გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცების სტანდარტით დაადასტურებდა.

6. დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარზე ბრალდების მხარეს შესაგებელი არ წარმოუდგენია.

### სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები და მიაჩნია, რომ იგი ნაწილობრივ უნდა დაკმაყოფილდეს და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 18 ნოემბრის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება.

2. საქმის მასალების მიხედვით, მ. ჩ-ეს ბრალად დაედო საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებითა და სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ ქმედებათა ჩადენა. ქვედა ინსტანციის სასამართლოებმა მ. ჩ-ე ზემოაღნიშნულ, ორივე ბრალდებაში დამნაშავედ ცნეს. დაცვის მხარე ითხოვს მ. ჩ-ის სრულად გამართლებას. საკასაციო სასამართლოს, წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან გამომდინარე, მიაჩნია, რომ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენა უტყუარად დადგენილია, ხოლო ამავე საქმის მასალებით საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ქმედების მ. ჩ-ის მიერ ჩადენა გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცების სტანდარტით დადასტურებული არ არის.

3. საკასაციო სასამართლო მიმოიხილავს იმ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელსაც დაეფუძნა მ. ჩ-ის ბრალდებები და ამასთან, მიუთითებს, თუ რომელ ნაწილშია ისინი საკმარისი პირის დამნაშავედ ცნობისათვის, კერძოდ:

4. მოწმე მ. მ-ს ჩვენების მიხედვით, დაზარალებული მ. გ. არის მისი დედა, ხოლო ნ. ჩ-ე – არასრულწლოვანი ძმა. მ. ჩ-ე არის დედის მეუღლე. 2025 წლის 23 იანვარს ტელეფონზე ესაუბრებოდა დედას. მან მოისმინა მ. ჩ-ის აგრესიული მიმართვები, აგრეთვე კამათი მ. გ-სა და ნ. ჩ-ის მიმართ; კერძოდ, მ. მ-ს ტელეფონში ესმოდა მ. ჩ-ის ხმა: „რა ხდება აქ?“ მოწმის განმარტებით, იგი, მ. ჩ-ესთან ერთად, წლების განმავლობაში ცხოვრობდა და არაფხიზელ მდგომარეობაში მყოფ მ-ს ახასიათებს, როგორც კონფლიქტურსა და აგრესიულს. ტელეფონში მოსმენილით მიხვდა, რომ მ. ჩ-ე იყო ნასვამი. ამ დროს მ. გ. იყო შეუძლოდ, ჰქონდა წნევა და იწვა დივანზე. მ. ჩ-ემ მ. გ-ს უთხრა: „აეთრიე მანდედან, თორემ აგათრევო“. მ. ჩ-ეს არ სჯეროდა მ. გ-ს ცუდად ყოფნის და შეედავა ნ. ჩ-ეს, თუ რატომ სჯეროდა დედის სპექტაკლის. მ. მ-ს განმარტებით, აღნიშნული ფაქტის გამო, იგი დაიძაბა, ვინაიდან მისი ძმა იყო არასრულწლოვანი, დედაც იყო ანერვიულებული, ასევე, შეშინდა ნასვამ ბრალდებულს დედისთვის რაიმე არ დაეშავებინა. ამიტომ ტელეფონი გათიშა, დარეკა „112-ში“ და ითხოვა დახმარება. მოწმის განმარტებით, ტელეფონში დედასთან საუბრისას მოისმინა, მ. ჩ-ე როგორ აყენებდა

სიტყვიერ შეურაცხყოფას ნ. ჩ-ეს, მიმართავდა, შენ ხომ კაცი არ ხარო, გამოიძახეთ პოლიცია, გადაგწავთ, ამოგბუგავთო. მ. მ-მა დაადასტურა გამოკითხვის ოქმში ასახული ინფორმაცია, მეორედ დარეკვისას, რომ მოისმინა, მ. ჩ-ე როგორ ეუბნებოდა დედა-შვილს, რომ გადანვავდა და მოკლავდა, ხოლო 16 წლის ნ-ი ცდილობდა გაენეიტრალეზინა სიტუაცია.

4.1. მოწმის ჩვენებით, მეორე დღეს ნახა დედა, რომელსაც ფეხი ჰქონდა დალურჯებული და დაზიანებული მ-თან კონფლიქტის გამო.

5. მოწმე მ. მ-ს ჩვენება გამყარებულია სსიპ საზოგადოებრივი უსაფრთხოების მართვის ცენტრ „112“-დან გამოთხოვილი აუდიოჩანაწერის დათვალიერების ოქმით; შეტყობინების ინიციატორი, მ. მ. განმარტავს, რომ თვითონ არ იმყოფება შემთხვევის ადგილზე, მაგრამ დაურეკა დედამ, რომლის მეუღლე არის ძალიან მთვრალი და სახლშია მისი არასრულწლოვანი ძმაც, ითხოვა დახმარება. იგი მიუთითებს სიტყვიერ კონფლიქტზე.

6. განსახილველ საქმეზე, ასევე, დაკითხულნი არიან შემთხვევის ადგილზე მყისიერად მისული პატრულ-ინსპექტორები, რომლებმაც დაზარალებულები ნახეს შემთხვევის შემდეგ მცირე დროში და აღწერეს მათი ფსიქოემოციური მდგომარეობა, კერძოდ:

7. მოწმე ბ. რ-ს ჩვენების მიხედვით, „112-ში“ შესული შეტყობინების საფუძველზე მენეჯილესთან, გ. კ-სთან ერთად გამოცხადდა შემთხვევის ადგილზე ოჯახურ კონფლიქტთან დაკავშირებით. მათ დახვდათ ქალბატონი, რომელიც იყო აღელვებული და აცხადებდა, რომ მას და მის არასრულწლოვან შვილს ემუქრება მეუღლე მოკვლითა და სახლის გადანვით. ქალბატონმა ეს ყველაფერი აღიქვა რეალურად. მათი მისვლისთანავე ბრალდებული სახლის კარებს მოშორებული იყო, ფაქტობრივად იქვე იმყოფებოდა და იყო ნასვამი, რაც ალკოტესტით დადასტურდა. მსხვერპლი და მოძალადე განაცალკევეს სხვადასხვა ოთახში და ცალ-ცალკე გაესაუბრნენ. მ. გ-მ მიანოდა ინფორმაცია, რომ მეუღლე დაემუქრა. არასრულწლოვან ბავშვსაც გაესაუბრნენ, რომელიც ასევე იყო აღელვებული და მანაც დაადასტურა, რომ მ. ჩ-ე დაემუქრა მოკვლითა და სახლის დანვით. მათი მისვლის დროს ბრალდებული დანყნარდა, მაგრამ პერიოდულად იძაბებოდა სიტუაცია. ბრალდებულის მხრიდან იყო ხმამაღალი უსიამოვნო შეძახილები დაზარალებულების მიმართ, რომ არ მიეცათ ჩვენება და ა.შ.. მსხვერპლმა განუცხადა, რომ ფეხი დაუზიანა მ. ჩ-ემ. კერძოდ: ხელი „უჯიკა“, რის შედეგადაც, მიარტყა ფეხი სანოლს. დაზარალებულს დაზიანება ჰქონდა მიღებული მარჯვენა ფეხზე, კერძოდ, აღენიშნებოდა სინითლე.

8. მოწმე გ. კ-ს ჩვენებით, 2025 წლის 23 იანვარს, სალამოს, მენეჯილე ბ. რ-თან ერთად, მივიდა შემთხვევის ადგილზე. სანამ კარებთან

მივიდოდნენ, სახლიდან გამოვიდა ბრალდებული, რომელიც კიბის საფეხურთან შეაჩერეს. ამასობაში, სახლიდან გამოვიდა ქალბატონი, რომელიც იყო აფორიაქებული და შეშინებული. მან განაცხადა, რომ კონფლიქტი მოუვიდა მის მეუღლესთან, მ. ჩ-სთან, რომელმაც იძალადა მასზე. ბრალდებული და დაზარალებული განაცალკევეს ერთმანეთისგან. პირველ რიგში, გაესაუბრნენ დაზარალებულს, რომელმაც უამბო, რომ მისი მეუღლე მივიდა სახლში ნასვამი, მას და არასრულწლოვან შვილს მიაყენა სიტყვიერი შეურაცხყოფა, დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობითა და სახლის გადანვით. აღნიშნულის გამო მათი შვილი იყო შეშინებული.

9. მონმე ბ. კ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ 2025 წლის 24 იანვარს იგი ნ. ჩ-ეს გაესაუბრა. არასრულწლოვანმა განმარტა, რომ წინა დღეს, ღამით, მამამ ფსიქოლოგიურად იძალადა მასზე, მიაყენა სიტყვიერი შეურაცხყოფა და დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობითა და ქონების დაზიანებით. მონმის განმარტებით, ნ. ჩ-ემ მოითხოვა გამოცემულიყო შემაკავებელი ორდერი. გასაუბრების დროს ნ. ჩ-ე ჩანდა შეშინებული და ანერვიულებული.

10. 2025 წლის 23 იანვრის ალკოტესტით შემონმების შესახებ ოქმით დასტურდება, რომ მ. ჩ-ეს, ალკოტესტმა გამოკვეთა 0,790 პრომილე; ე. ი. მას დაუდგინდა ალკოჰოლური თრობა.

11. №... შემაკავებელი ორდერის ოქმით დასტურდება, რომ იგი გამოიცა მ. გ-ზე ძალადობის გამო. მსხვერპლის განცხადებით, მეუღლე მას დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობითა და ქონების დაზიანებით, კერძოდ, სახლის გადანვით. შესაბამის გრაფებში, ასევე, აღნიშნულია, რომ ძალადობდა არასრულწლოვნის, ნ. ჩ-ის თანდასწრებით. მეუღლეს – მსხვერპლს ხელი „უჯიკა“, რის შემდეგაც ფეხი დაარტყა დივანს და მიიღო დაზიანება; №... შემაკავებელი ორდერის ოქმის მიხედვით, 2025 წლის 23 იანვარს მ. ჩ-ემ სიტყვიერი შეურაცხყოფა მიაყენა და დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, ასევე, დაემუქრა ქონების განადგურებით მის არასრულწლოვან შვილს, ნ. ჩ-ეს.

12. სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნით, პირადი შემონმებით, 24/01/2025წ-ს მ. გ-ს, სხეულზე გარეგნულად ტანსაცმლით დაუფარავ მიდამოებზე, აღენიშნება დაზიანებები სისხლნაჟღენთისა და ნაჭდევების სახით – განვითარებულია რაიმე მკვრივი-ბლაგვი საგნის მოქმედებით; როგორც ცალ-ცალკე, ასევე – ერთობლივად, მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად. სისხლნაჟღენთი ხანდაზმულობით არ ენიშნა აღმდეგება დადგენილებაში მითითებულ (23/01/2025 წელი) თარიღს, ხოლო ნაჭდევები, დაახლოებით, 5-9 დღის ხანდაზმულობისაა.

13. საკასაციო სასამართლო უთითებს, რომ ბრალდების მხარეს

მუქარისა და ფიზიკური ძალადობის ნაწილში წარმოდგენილი აქვს ზემოაღნიშნული მტკიცებულებები, თუმცა მათი შინაარსი უტყუარი ფორმით ადასტურებს არა ფიზიკური ძალადობის, არამედ მხოლოდ მუქარის სუბიექტურ და ობიექტურ შემადგენლობას, კერძოდ:

დაზარალებულებმა, ნ. ჩ-მ და მ. გ-მ არ მისცეს სასამართლოს ჩვენება თავიანთი ახლო ნათესავის წინააღმდეგ;

მონმე მ. მ. ფიზიკურად შემთხვევის ადგილზე არ იმყოფებოდა, თუმცა, იგი დაზარალებულ მ. გ-ს ესაუბრებოდა ტელეფონით და თითქმის სრულყოფილად ესმოდა: მ. ჩ-ის მიმართვები მ. გ-სა და ნ. ჩ-ის მიმართ, მათთვის დამუქრების ფაქტი (სიცოცხლის მოსპობისა და ქონების განადგურების კუთხით) და ნ. ჩ-ის მცდელობები გაენეიტრალებინა ვითარება;

მ. მ-მა მიმართა „112“-ის სამსახურს დასახმარებლად, ჩათვალა რა, რომ მ. ჩ-ის ქმედებებით ვითარება იყო დაძაბული; მანვე მიუთითა სიტყვიერ კონფლიქტზე;

ადგილზე მისული პოლიციელები უშუალო და პირდაპირი მოწმეები არიან დაზარალებულების ფსიქო-ემოციური მდგომარეობის; დანარჩენ ნაწილში პოლიციელთა ჩვენებები ეფუძნება უშუალოდ დაზარალებულთა ნაამბობს;

პოლიციელ მოწმეთა ჩვენებები დამატებით მიუთითებს ნორმის (საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის) დისპოზიციის იმ ნაწილზე, რომელიც დაზარალებულის მიერ მუქარის აღსრულების საფუძვლიანი შიშის არსებობას მოითხოვს. დაცვის მხარის საპასუხოდ, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სასამართლო, თავის მხრივ, არ არის შეზღუდული ისეთი წინასწარდადგენილი წესით, რომელიც ჩვენების მიცემაზე უარის თქმის შემთხვევაში, უპირობოდ გამოორიცხავდა დაზარალებულის სუბიექტური აღქმის სხვა ფორმით შეფასების შესაძლებლობას (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს №1323აპ-22 გადაწყვეტილება);

გამოძიების დაწყების დღეს შედგენილ პატაკში (23.01.2025) მითითებულია კონფლიქტისა და მუქარაზე;

მაშასადამე, მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს დაზარალებულ მოწმეთა ჩვენებები მ. ჩ-ის მიერ ფიზიკური ძალადობის ბრალდების ნაწილში. საქმეში გამოკვეთილი არ არის სხვა პირიც, რომელიც უშუალოდ შეესწრო მ. გ-ზე ფიზიკურად ძალადობას. სხვა მტკიცებულება, რომელიც პირდაპირი (და არა ირიბი ფორმით), მიუთითებდა მსჯავრდებულის მიერ მუქარასთან ერთად, ფიზიკურ ძალადობაზე (საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი), ბრალდების მხარეს არ წარმოუდგენია; ამ მოცემულობაში, მ. გ-ს სხეულზე არსებული დაზიანების მ. ჩ-ის მიერ მიყენება, წარმოადგენს მხო-

ლოდ ეჭვს, რაც საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 ნაწილის თანახმად, ბრალდებულის სასარგებლოდ უნდა გადაწყდეს (ე.წ. „In dubio pro reo“ პრინციპი).

მუქარასთან მიმართებით, ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას ქმნის ერთი მხრივ, მოწმე მ. მ-ს ჩვენება, რომელმაც ტელეფონით უშუალოდ მოისმინა მ. ჩ-ის მიერ გამოთქმული მუქარა და დარეკა „112“-ში, მეორე მხრივ, პოლიციელ მოწმეთა ჩვენებები, რომლებმაც უშუალოდ, ფაქტიდან მცირე დროში საკუთარი თვალით იხილეს დაზარალებულთა მიძიმე ემოციური მდგომარეობა. ამ შემთხვევაში, დაზარალებულთა მიერ ჩვენების მიცემაზე უარის თქმის პირობებშიც, საქმეში წარმოდგენილმა ზემოხსენებულმა მტკიცებულებებმა შექმნეს გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცების პროცესუალური სტანდარტი, რომლის საწინააღმდეგო დასაბუთებული არგუმენტები დაცვის მხარეს საკასაციო საჩივარში არ წარმოუდგენია.

14. რაც შეეხება მ. ჩ-ისათვის დანიშნულ სასჯელს, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შინაარსიდან გამომდინარე, სასჯელის დანიშვნის სტადიაზე მოსამართლე თანაბრად აფასებს, როგორც პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ, ისე – შემამსუბუქებელ გარემოებებს. ამასთან, მნიშვნელოვანია, რომ საბოლოოდ დანიშნული სასჯელი პასუხობდეს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით დადგენილ მიზნებს.

15. საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით სასჯელის სახედ და ზომად ითავისწინებს ჯარიმას ან საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომას ვადით ას სამოცდაათიდან ორას საათამდე ან გამასწორებელ სამუშაოს ვადით ორ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთას ვადით სამ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ.

16. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ოჯახური ძალადობის საქმეებზე უმნიშვნელოვანესია, ზედმინევნით შეფასდეს ძალადობის ხარისხი, კერძოდ: 1) რა ფორმით ჩაიდინა პირმა ძალადობა (ფიზიკური, ფსიქოლოგიური), 2) რამდენ ეპიზოდად და დროის რა შუალედით, 3) რა ხერხის გამოყენებით (მაგალითად, ემუქრებოდა არამხოლოდ სიტყვიერად, არამედ დანის დემონსტრირებით), 4) დაზარალებულისათვის მიყენებული დაზიანება, მისი ლოკალიზაცია და ა.შ..

17. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაზეც, რომელთა მიხედვითაც: „აუცილებელია, სასჯელი ადეკვატურად შეესატყვისებოდეს საზოგადოებრივი საშიშროების შემცველი ქმედების სიმძიმეს. იმ პირობებში, როდესაც სასჯელის სიმკაცრე აშკარად აჭარბებს ჩადენილი ქმედების

საზოგადოებრივი საშიშროების ხარისხს, ეჭვქვეშ დგება დაწესებული სასჯელისა და მისი ლეგიტიმური მიზნების პროპორციული დამოკიდებულება“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2019 წლის 2 აგვისტოს გადაწყვეტილება № 1/6/770 საქმეზე: „საქართველოს სახალხო დამცველი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ,“ II-13).

18. განსახილველ შემთხვევაში, მ.ჩ-ეს მსჯავრად შეერაცხა ოჯახის ორი წევრის მიმართ სიცოცხლის მოსპობისა და ქონების განადგურების მუქარა (ერთი ეპიზოდი). მაშასადამე, მოცემულ საქმეში მუქარის ხარისხის გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული თავისუფლების აღკვეთა – რვა თვით, არის სამართლიანი და არ არსებობს მისი არასაპატიმრო სასჯელით შეცვლის სამართლებრივი საფუძველი.

19. ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ვინაიდან, მ.ჩ-ეს სასჯელის მოხდა დაენყო დაკავებიდან – 2025 წლის 23 იანვრიდან, შესაბამისად, დღეისათვის მოცემული საპატიმრო ვადა არის გასული.

20. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადვოკატის საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და მ.ჩ-ე უნდა გამართლდეს მხოლოდ საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით გამოტანილი გამამტყუნებელი განაჩენი და ამ ქმედების ჩადენისათვის სააპელაციო სასამართლოს მიერ დანიშნული სასჯელი – უნდა დარჩეს უცვლელად.

21. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება სხვა ნაწილში, აგრეთვე უნდა დარჩეს უცვლელად.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 301-ე მუხლით და

### **დ ა ა ღ ზ ი ნ ა :**

1. მსჯავრდებულ მ.ჩ-ის ინტერესების დამცველის ადვოკატ – ნ. თას საკასაციო საჩივარი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2025 წლის 18 ნოემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

2.1. მ.ჩ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 126<sup>1</sup>-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათ-

ვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის;

2.2. მ. ჩ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11<sup>1</sup>, 151-ე მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ და „დ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა – 8 თვით;

3. მ. ჩ-ეს სასჯელის მოხდა აეთვალოს დაკავების დღიდან – 2025 წლის 23 იანვარიდან, რაც დღეის მდგომარეობით არის მოხდილი.

4. ნივთიერი მტკიცებულება – აუდიოჩანაწერი, მოთავსებული ერთ კომპიუტერულ დისკზე დალუქული სახით, შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით.

5. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**განაჩენი ცვლილების შეტანა (მსჯავრდებულის  
უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის  
მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და 181-ე მუხლის ერთ  
პარაგრაფში გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში;  
ქმედების გადაკვალიფიცირება საქართველოს სსკ-ის 143-ე  
მუხლიდან სსკ-ის 150-ე მუხლზე)**

**განაჩენი  
საქართველოს სახალმით**

№781აპ-25

12 თებერვალი, 2026 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის  
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),**

**მ. გაბინაშვილი,**

**ლ. თევზაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა გორის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ია მეფარიშვილისა და მსჯავრდებულ მ. ს-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების ტ. კ-ისა და ნ. გ-ს საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 8 ივლისის განაჩენზე.

**აღწერილობითი ნაწილი:**

**1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებით:** მ. ს-ს, – პირადი ნომერი ....., – ბრალად ედებოდა:

1.1. გამოძალვა, ესე იგი სხვისი ნივთის და ქონებრივი უფლების გა-

დაცემის მოთხოვნა, რასაც ერთვის დაზარალებულის მიმართ სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურების მუქარა, რომელმაც შეიძლება არსებითად დააზიანოს მისი უფლებები, – **დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის** (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) **181-ე მუხლის პირველი ნაწილით.**

მ. ს-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2021 წელს, მ. ს-მა, რომელიც იყო თ-ის რაიონის სოფელ ყ. მ-ს მომლოცველი, გადანყვიტა აღნიშნული მ-ს სულიერი წინამძღოლის – ი-ს პერსონალური ვლოგის (ვიდეო დღიურის) ხელშესაწყობად განკუთვნილი აპარატურა და ვიდეოპორტალის ადმინისტრირების მომსახურება გამოეძალა მისი ნათესავისთვის – დ. მ-სთვის, რომელიც ეწეოდა წარმატებულ კომერციულ საქმიანობას. 2021 წლის აპრილში, იგი დაუკავშირდა დ. მ-ს, რომელსაც დაემუქრა სოციალურ ქსელებსა და მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციებში შექმნილ ჯგუფებში სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურებით იმ შემთხვევაში, თუ არ შეიძენდა ვიდეო აპარატურას და არ გადაიხდიდა ვიდეოპორტალ „...“-ის ადმინისტრირების მომსახურების ღირებულებას. ვინაიდან ამგვარი ცნობების გახმაურება არსებითად აზიანებდა დ. მ-ს ღირსებას, იგი იძულებული გახდა ა-ის რ... დაკავშირებოდა მედია სერვისის მენეჯერს – შ. ი-ას და შეეთანხმდა ვიდეოპორტალ „...“-ზე ხსენებული ი-ს ვლოგის ადმინისტრირების მომსახურებაზე. აღნიშნული შეთანხმებისამებრ, 2021 წლის 09 აპრილს, სამი თვის ვადით, შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის გაფორმდა ციფრულ მედიასთან ურთიერთობის ხელშეკრულება, რომლის ღირებულება – 400 აშშ დოლარი (1368 ლარი), დ. მ-მ გადაიხადა. ამავდროულად, დ. მ- იძულებული გახდა მ. ს-სათვის შეეძინა 400 ლარად ღირებული „Sony“-ს ფირმის ციფრული ფოტოაპარატი. ჯამურად დ. მ-სთვის მიყენებულმა ქონებრივმა ზიანმა შეადგინა 1768 ლარი.

1.2. გამოძალვა, ესე იგი სხვისი ნივთის გადაცემის მოთხოვნა, რასაც ერთვის დაზარალებულის ახლო ნათესავის მიმართ ძალადობის გამოყენებისა და მისთვის სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურების მუქარა, რომელმაც შეიძლება არსებითად დააზიანოს მისი უფლებები, – **დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით.**

მ. ს-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2021 წლის 3 აგვისტოს, მ. ს. დაუკავშირდა მის ნათესავს – დ. მ-ს და მოსთხოვა 2000 ლარი, წინააღმდეგ შემთხვევაში დაემუქრა მას სოციალურ ქსელებსა და მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციებში შექმნილ ჯგუფებში სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურებითა და მისი მეუღლის – რ. უ-ის მიმართ ძალადობით. ვინაიდან ამგვარი ცნო-

ბის გახმაურება არსებითად აზიანებდა დ. მ-ს ღირსებას, ამასთან, გაუჩნდა ქმრის მიმართ გამოთქმული მუქარის რეალურად განხორციელების შიში, იგი იძულებული გახდა იმავე დღეს მ. ს-სთვის თ-ის რაიონში გადაეცა 2000 ლარი.

1.3. გამოსაკითხი პირის იძულება ინფორმაციის მიწოდებაზე უარის თქმისათვის, რასაც ერთვის მისი და მისი ახლო ნათესავების მოკვლისა და ძალადობის მუქარა, – დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილით.

მ. ს-ს მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2021 წლის განმავლობაში, მ. ს. უკანონოდ უთვალთვალებდა დ. მ-სა და მისი ოჯახის წევრებს. ამასთან, იგი სისტემატურად არასასურველ კომუნიკაციას ამყარებდა დ. მ-სთან, რომლისთვისაც ამგვარი კომუნიკაცია იწვევდა მისი და მისი ოჯახის წევრების მიმართ ძალადობის გამოყენების საფუძვლიან შიშს. 2021 წლის 22 სექტემბერს, მ. ს. თ. შეხვდა დ. მ-ს, სადაც უკანონოდ აღუკვეთა თავისუფლება, რის შემდეგაც, მისი და შვილების სიცოცხლის მოსპობის მუქარით, მან აიძულა დ. მ. მასთან ერთად ჩასულიყო ქ. გ., სადაც მიიყვანა სასტუმროში და 2 დღე არ აძლევდა თავისუფლად გადაადგილების შესაძლებლობას. გათავისუფლების შემდეგ მ. ს. კვლავ აგრძელებდა დ. მ-სთან არასასურველ კომუნიკაციას, რა დროსაც მუდმივი მუქარით გამოწვეული შიშის შედეგად იგი იძულებული გახდა მნიშვნელოვნად შეეცვალა ცხოვრების წესი და განიცადა ფსიქოლოგიური ტანჯვა. მ. ს-ს მხრიდან ჩადენილ დანაშაულებრივ ფაქტებთან დაკავშირებით დ. მ-მ მიმართა სამართალდამცავ ორგანოებს. აღნიშნულის შესახებ ცნობილი გახდა მ. ს-სთვის, რომელმაც გადაწყვიტა მუქარით დ. მ-ს იძულება, რათა უარი ეთქვა სამართალდამცავი ორგანოსთვის მისი დანაშაულში მამხილებელი ინფორმაციის მიწოდებაზე. აღნიშნული მიზნით, 2022 წლის 18 ივნისს, 2022 წლის 9 ივლისს და 2023 წლის 6 მაისს, იგი დაუკავშირდა დ. მ-ს და უთხრა, რომ მისთვის ცნობილი იყო სამართალდამცავი ორგანოსთვის მის მიერ განცხადებით მიმართვის შესახებ და თუ იგი უარს არ იტყოდა საჩივარზე და საგამოძიებო ორგანოს მიაწვდიდა დანაშაულში მის მამხილებელ ინფორმაციას, მოკლავდა მას და მის შვილებს.

1.4. პირადად და მესამე პირის მეშვეობით პირის, მისი ოჯახის წევრის უკანონო თვალთვალი, არასასურველი კომუნიკაციის დამყარება ტელეფონის, ელექტრონული და სხვა საშუალებით, ნებისმიერი სხვა განზრახი ქმედება, რომელიც სისტემატურად ხორციელდება და იწვევს პირის ფსიქიკურ ტანჯვას და პირის, მისი ოჯახის წევრის მიმართ ძალადობის გამოყენების და ქონების განადგურების საფუძვლიან შიშს, რაც პირს ცხოვრების წესის მნიშვნელოვნად შეცვლას აიძულებს და შეცვლის რეალურ საჭიროებას უქმნის, ჩადენილი ჯგუფურად –

დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და თავისუფლების უკანონო აღკვეთა, – დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

მ. ს-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

მ. ს-სათვის ცნობილი იყო, რომ მისი ნათესავი დ. მ. ეწეოდა წარმატებულ კომერციულ საქმიანობას. 2021 წლის იანვარში, თ-ის რაიონის სოფელ ყ-ში, მ. ს. შეხვდა დ. მ-ს, რომელსაც სთხოვა თ-დან ს. მის ტვირთთან ერთად შემოეტანა ორი ყუთი, რომელშიც მ. ს-ს განმარტებით, მოთავსებული იქნებოდა რელიგიური წიგნები. მ. ს-ს საეჭვო რეპუტაციის გამო დ. მ-მ უარი განუცხადა მას ტვირთის ს-ში შემოტანაზე. აღნიშნულის გამო, შურისძიების მოტივით მ. ს-მა, გამოძიებით დაუდგენელ პირთან ერთად, დაიწყო დ. მ-სა და მისი ოჯახის წევრების უკანონო თვალთვალი საცხოვრებელ სახლთან და სამუშაო ადგილზე, ასევე, სიცოცხლის მოსპობის მუქარა – კერძოდ, იგი სისტემატიურად არასასურველ კომუნიკაციას ამყარებდა და უკავშირდებოდა დ. მ-ს ტელეფონისა და ინტერნეტის საშუალებით სოციალურ ქსელებში, სთხოვდა შეხვედრებს ქალაქ თ. და თ-ის რაიონის სხვადასხვა ადგილებში, წინააღმდეგ შემთხვევაში ემუქრებოდა სოციალურ ქსელებსა და მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციებში შექმნილ ჯგუფებში სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურებით, ოჯახის წევრების სიცოცხლის მოსპობითა და ქონების განადგურებით. იმისათვის, რომ მ. ს-ს დ. მ. დაეშინებინა და დაერწმუნებინა მის მიერ ოჯახის წევრებისა და საქმიანობის კონტროლში, იგი პერიოდულად უგზავნიდა მისი მეუღლისა და მამამთილის საზოგადოებრივ სივრცეში ფარულად გადაღებულ ფოტოსურათებს, ასევე, მისი კუთვნილი საწარმოს სატვირთო ავტომანქანების ფოტოსურათებს. პარალელურად მ. ს-მა დ. მ. გააწევრიანა მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციაში შექმნილ ე.წ „მ...“ ჯგუფში, სადაც მის წევრებს ამზადებდნენ ს. ლ. წასაყვანად, თითქოსდა ობოლი ბავშვების დასახმარებლად. აღნიშნული ჯგუფიდან დ. მ. პერიოდულად ლებულობდა სხვადასხვა დავალებებს, რაც მიმართული იყო მისი დამორჩილებისაკენ, სთხოვდნენ ჰ-ს ტარებასა და „ზ-ის წყლის“ მიღებას. 2021 წლის სექტემბერში, დ. მ-მ ამავე ჯგუფიდან მიიღო დავალება, რომ იგი სამუდამოდ უნდა წასულიყო ს. რ., წინააღმდეგ შემთხვევაში დაუხოცავდნენ შვილებს, ხოლო ს. – ...ს სახელმწიფო საზღვართან მას დახვდებოდნენ სხვა ქალებიც, ვისთან ერთადაც იგი წავიდოდა ს. რ., საიდანაც ველარ დაბრუნდებოდა და ვერც ოჯახის წევრებთან ექნებოდა ურთიერთობა, რაზეც დ. მ-მ განაცხადა უარი.

ვინაიდან დ. მ. უარს აცხადებდა ს. რ. სამუდამოდ გამგზავრებაზე, მისი დამორჩილების მიზნით მ. ს-მა გადაწყვიტა მისთვის თავისუფლე-

ბის უკანონოდ აღკვეთა, კერძოდ: 2021 წლის 22 სექტემბერს, მ. ს. და-უკავშირდა დ. მ-ს და მოსთხოვა შეხვედრა, რაზეც იგი დათანხმდა მის მიმართ ჩამოყალიბებული შიშის გამო. იმავე დღეს, თ-ში დ. ა-ის ხ-ში შეხვედრის შემდეგ მ. ს-მა უკანონოდ აღუკვეთა თავისუფლება დ. მ-ს, გაათიშინა მობილური ტელეფონი და ფსიქოლოგიურად აიძულა მისი ნების საწინააღმდეგოდ წასულიყო დ-ის მიმართულებით. მ. ს-მა უკანონოდ თავისუფლება აღკვეთილი დ. მ. მიიყვანა ქ. გ-ში, ი. ს-ში მდებარე სასტუმრო „ლ....“, სადაც იმყოფებოდა ორი დღის განმავლობაში – 2021 წლის 24 სექტემბრის ჩათვლით, დ. მ-ს უკანონოდ არ აძლევდა თავისუფალი გადაადგილების შესაძლებლობას, კერძოდ, არ აძლევდა სახლში დაბრუნებისა და სასტუმროს დატოვების უფლებას. მას შემდეგ, რაც მან დ. მ-სგან მიიღო მორჩილებისა და მომხდარზე დუმილის შენარჩუნების პირობა, იგი დააბრუნა ქ. თ-ში და გაათავისუფლა. გათავისუფლების შემდეგ, მ. ს. კვლავ აგრძელებდა დ. მ-სთან სხვადასხვა მობილური ტელეფონის აპლიკაციებით არასასურველ კომუნიკაციას. ამასთან, 2023 წლის აპრილში, მ. ს. პირადად მივიდა დ. მ-ს სამუშაო ადგილზე თ..., ი.....-.... ქ. №.. მდებარე რესტორან „გ.....-.....“, სადაც დ. მ. ადგილზე არ დახვდა, თუმცა დაუტოვა სიცოცხლის მოსპობის მუქარის შემცველი შეტყობინება. მუდმივი მუქარით გამოწვეული შიშის შედეგად დ. მ-მ რამდენჯერმე შეიცვალა მობილური ტელეფონის სააბონენტო ნომერი, სატრანსპორტო საშუალება, სატრანსპორტო საშუალების სახელმწიფო სარეგისტრაციო ნომერი, საცხოვრებელი და სამუშაო ადგილი, მას მუდმივად ეშინოდა მისი შვილების ქუჩაში გადაადგილება, რითაც განიცადა ფსიქოლოგიური ტანჯვა.

## **2. გორის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 14 აგვისტოს განაჩენით:**

2.1. მ. ს. საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში (2021 წლის 3 აგვისტოს ეპიზოდი) ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

2.2. მ. ს. საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა;

2.3. მ. ს. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

2.4. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 10 000 ლარი;

2.5. მ. ს. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის

ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

2.6. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 52<sup>1</sup>-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვა – იარაღის დამზადების, შეძენისა და იარაღის (მათ შორის – სამსახურებრივ-საშტატო იარაღის) შენახვის, ტარებისა და გამოყენების შეზღუდვა და აკრძალვა – 5 წლით;

2.7. მ. ს. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

2.8. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ამ განაჩენით დანიშნულმა მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, მ. ს-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

2.9. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-8 ნაწილის თანახმად, მასვე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვა – იარაღის დამზადების, შეძენისა და იარაღის (მათ შორის – სამსახურებრივ-საშტატო იარაღის) შენახვის, ტარებისა და გამოყენების შეზღუდვა და აკრძალვა – 5 წლით, რომლის მოხდის ვადა აეთვალა პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლების მომენტიდან და ჯარიმა 10 000 ლარის ოდენობით;

2.10. მ. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა ფაქტობრივი დაკავებიდან – 2023 წლის 4 დეკემბრიდან.

### **3. სასამართლომ დაადგინა:**

3.1. მ. ს-სათვის ცნობილი იყო, რომ მისი ნათესავი დ. მ. ეწეოდა წარმატებულ კომერციულ საქმიანობას. 2021 წლის იანვარში, თ-ის რაიონის სოფელ ყ-ში, მ. ს. შეხვდა დ. მ-ს, რომელსაც სთხოვა თ-დან ს. მის ტვირთთან ერთად შემოეტანა ორი ყუთი, რომელშიც მ. ს-ს განმარტებით, მოთავსებული იქნებოდა რელიგიური წიგნები. მ. ს-ს საექვო რეპუტაციის გამო დ. მ-მ უარი განუცხადა მას ტვირთის ს. შემოტანაზე. აღნიშნულის გამო, შურისძიების მოტივით მ. ს-მა, გამოძიებით დაუდგენელ პირთან ერთად, დაიწყო დ. მ-სა და მისი ოჯახის წევრების უკანონო თვალთვალი საცხოვრებელ სახლთან და სამუშაო ადგილზე, ასევე, სიცოცხლის მოსპობის მუქარა – კერძოდ, იგი სისტემატიურად არასასურველ კომუნიკაციას ამყარებდა და უკავშირდებოდა დ. მ-ს ტელეფონისა და ინტერნეტის საშუალებით სოციალურ ქსელებში, სთხოვდა შეხვედრებს ქალაქ თ-სა და თ-ს რაიონის სხვადასხვა ადგილებში, წინააღმდეგ შემთხვევაში ემუქრებოდა სოციალურ ქსელებსა და მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციებში შექმნილ

ჯგუფებში სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურებით, ოჯახის წევრების სიცოცხლის მოსპობითა და ქონების განადგურებით. იმისათვის, რომ მ. ს-ს დ. მ. დაეშინებინა და დაერწმუნებინა მის მიერ ოჯახის წევრებისა და საქმიანობის კონტროლში, იგი პერიოდულად უგზავნიდა მისი მეუღლისა და მამამთილის საზოგადოებრივ სივრცეში ფარულად გადაღებულ ფოტოსურათებს, ასევე, მისი კუთვნილი საწარმოს სატვირთო ავტომანქანების ფოტოსურათებს. პარალელურად მ. ს-მა დ. მ. გააწევრიანა მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციაში შექმნილ ე.წ „მ.... ....“ ჯგუფში, სადაც მის წევრებს ამზადებდნენ ს. რ. წასაყვანად, თითქოსდა ობოლი ბავშვების დასახმარებლად. აღნიშნული ჯგუფიდან დ. მ. პერიოდულად ლებულობდა სხვადასხვა დავალებებს, რაც მიმართული იყო მისი დამორჩილებისაკენ, სთხოვდნენ ჰ-ს ტარებასა და „ზ-ის წყლის» მიღებას.

2021 წლის სექტემბერში, დ. მ-მ ამავე ჯგუფიდან მიიღო დავალება, რომ იგი სამუდამოდ უნდა წასულიყო ს. რ., წინააღმდეგ შემთხვევაში დაუხოცავდნენ შვილებს, ხოლო ს.... – ...ს სახელმწიფო საზღვართან მას დახვდებოდნენ სხვა ქალებიც, ვისთან ერთადაც იგი წავიდოდა ს. რ., საიდანაც ველარ დაბრუნდებოდა და ვერც ოჯახის წევრებთან ექნებოდა ურთიერთობა, რაზეც დ. მ-მ განაცხადა უარი. ვინაიდან დ. მ. უარს აცხადებდა ს. რ. სამუდამოდ გამგზავრებაზე, მისი დამორჩილების მიზნით, მ. ს-მა გადაწყვიტა მისთვის თავისუფლების უკანონოდ აღკვეთა, კერძოდ: 2021 წლის 22 სექტემბერს, მ. ს. დაუკავშირდა დ. მ-ს და მოსთხოვა შეხვედრა, რაზეც იგი დათანხმდა მის მიმართ ჩამოყალიბებული შიშის გამო. იმავე დღეს, თ..., დ... ა... ..ის ხ....- შეხვედრის შემდეგ მ. ს-მა უკანონოდ აღუკვეთა თავისუფლება დ. მ-ს, გაათიშინა მობილური ტელეფონი და ფსიქოლოგიურად აიძულა მისი ნების საწინააღმდეგოდ წასულიყო დ... – ... მიმართულებით. მ. ს-მა უკანონოდ თავისუფლება აღკვეთილი დ. მ. მიიყვანა ქ. გ..., ი....- ს.....-ში მდებარე სასტუმრო „ლ....“, სადაც იმყოფებოდა ორი დღის განმავლობაში – 2021 წლის 24 სექტემბრის ჩათვლით, დ. მ-ს უკანონოდ არ აძლევდა თავისუფალი გადაადგილების შესაძლებლობას, კერძოდ, არ აძლევდა სახლში დაბრუნებისა და სასტუმროს დატოვების უფლებას. მას შემდეგ, რაც მან დ. მ-სგან მიიღო მორჩილებისა და მომხდარზე დუმილის შენარჩუნების პირობა, იგი დააბრუნა ქ. თ... და გაათავისუფლა. გაათავისუფლების შემდეგ, მ. ს. კვლავ აგრძელებდა დ. მ-სთან სხვადასხვა მობილური ტელეფონის აპლიკაციებით არასასურველ კომუნიკაციას. ამასთან, 2023 წლის აპრილში, მ. ს. პირადად მივიდა დ. მ-ს სამუშაო ადგილზე თ..., ი....-.... ქ. №.. მდებარე რესტორან „გ-....-....“, სადაც დ. მ. ადგილზე არ დახვდა, თუმცა დაუტოვა სიცოცხლის მოსპობის მუქარის შემცველი შეტყობინება. მუდმივი მუქარით გამოწვეული შიშის შედე-

გად, დ. მ-მ რამდენჯერმე შეიცვალა მობილური ტელეფონის სააბონენტო ნომერი, სატრანსპორტო საშუალება, სატრანსპორტო საშუალების სახელმწიფო სარეგისტრაციო ნომერი, საცხოვრებელი და სამუშაო ადგილი, მას მუდმივად ეშინოდა მისი შვილების ქუჩაში გადაადგილება, რითაც განიცადა ფსიქოლოგიური ტანჯვა.

3.2. 2021 წელს, მ. ს-მა, რომელიც იყო თ-ს რაიონის სოფელ ყ. მ-ს მომლოცველი, გადაწყვიტა აღნიშნული მ-ს სულიერი წინამძღოლის – ი....ს პერსონალური ვლოგის (ვიდეო დღიურის) ხელშესაწყობად განკუთვნილი აპარატურა და ვიდეოპორტალის ადმინისტრირების მომსახურება გამოეძალა მისი ნათესავისთვის – დ. მ-სთვის, რომელიც ეწეოდა წარმატებულ კომერციულ საქმიანობას. 2021 წლის აპრილში, იგი დაუკავშირდა დ. მ-ს, რომელსაც დაემუქრა სოციალურ ქსელებსა და მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციებში შექმნილ ჯგუფებში სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურებით იმ შემთხვევაში, თუ არ შეიძენდა ვიდეო აპარატურას და არ გადაიხდიდა ვიდეოპორტალ „...“-ის ადმინისტრირების მომსახურების ღირებულებას. ვინაიდან ამგვარი ცნობების გახმაურება არსებითად აზიანებდა დ. მ-ს ღირსებას, იგი იძულებული გახდა ა-ის რ... დაკავშირებოდა მედია სერვისის მენეჯერს – შ-ა ი-ას და შეუთანხმდა ვიდეოპორტალ „...“-ზე ხსენებული ი....ს ვლოგის ადმინისტრირების მომსახურებაზე. აღნიშნული შეთანხმებისამებრ, 2021 წლის 9 აპრილს, სამი თვის ვადით, შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის გაფორმდა ციფრულ მედიასთან ურთიერთობის ხელშეკრულება, რომლის ღირებულება – 400 აშშ დოლარი (1368 ლარი), დ. მ-მ გადაიხადა. ამავდროულად, დ. მ. იძულებული გახდა მ. ს-სათვის შეეძინა 400 ლარად ღირებული „Sony“-ს ფირმის ციფრული ფოტოაპარატი. ჯამურად დ. მ-სთვის მიყენებულმა ქონებრივმა ზიანმა შეადგინა 1768 ლარი.

#### **4. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა:**

4.1. გორის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ია მეფარიშვილი ითხოვდა ცვლილებას გორის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 14 აგვისტოს ნაწილობრივ გამამართლებელ განაჩენში – მ. ს-ს დამნაშავედ ცნობას ყველა წარდგენილ ბრალდებაში და მისთვის შესაბამისი სასჯელის განსაზღვრას;

4.2. მ. ს-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატები ტ. კ-ე და ნ. გ. ითხოვდნენ მ. ს-ს სრულად უდანაშაულოდ ცნობას და გამართლებას.

#### **5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 8 ივლისის განაჩენით:**

5.1. გორის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 14 აგვისტოს განაჩენში მ. ს-ს მიმართ, შევიდა ცვლილება:

5.2. მ. ს. ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2021 წლის 3 აგვისტოს ეპიზოდი) წარდგენილ ბრალდებაში;

5.3. მ. ს. ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში;

5.4. მ. ს. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად დაენიშნა:

5.4.1. საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად დაენიშნა ჯარიმა – 10 000 ლარი;

5.4.2. საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 52<sup>1</sup>-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად დაენიშნა იარაღის დამზადების, შეძენისა და იარაღის (მათ შორის – სამსახურებრივ-საშტატო იარაღის) შენახვის, ტარებისა და გამოყენების შეზღუდვა და აკრძალვა – 5 წლით;

5.4.3. საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

5.5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით დანიშნულმა ძირითადმა სასჯელმა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთამ, შთანთქმა დანარჩენი თანაბარი ძირითადი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, მ. ს-ს სასჯელის სახედ და ზომად დაენიშნა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. ასევე საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-8 ნაწილით, მ. ს-ს დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად დაენიშნა ჯარიმა – 10 000 ლარი და იარაღის დამზადების, შეძენისა და იარაღის (მათ შორის – სამსახურებრივ-საშტატო იარაღის) შენახვის, ტარებისა და გამოყენების შეზღუდვა და აკრძალვა – 5 წლით;

5.6. მ. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა ფაქტობრივი დაკავებიდან – 2023 წლის 4 დეკემბრიდან.

## **6. აღნიშნული განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა:**

6.1. გორის რაიონული პროკურორის პროკურორი ია მეფარიშვილი ითხოვს მ. ს-ს დამნაშავედ ცნობას წარდგენილი ბრალდების ყველა ეპიზოდში და შესაბამისი სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას.

6.2. მსჯავრდებულ მ. ს-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატები ტ.

კ-ე და ნ. გ. ითხოვენ მ. ს-ს სრულად უდანაშაულოდ ცნობას და გამართლებას.

7. 2026 წლის 5 თებერვალს დაცვის მხარეს ეცნობა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის გამოყენების მიზნით მ. ს-ს მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის გამოყენებაზე დაზარალებულის თანხმობის საჭიროება. განაჩენის გამოტანის მომენტისათვის, დაზარალებულის თანხმობა მ. ს-ს მიმართ ამნისტიის გამოყენებაზე, არ არის წარმოდგენილი.

### **სამოტივაციო ნაწილი:**

1. სასამართლო ითვალისწინებს „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-7<sup>1</sup> მუხლსა და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსსკ-ის) 273-ე მუხლს; ასევე – ზედა ინსტანციის სასამართლოების უფლებას, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ. Hirvisaari v. Finland, no. 49684/99, par. 30, ECtHR, 25/12/2001). დასაბუთებული გადანყვეტილების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. Fomin v. Moldova, no. 36755/06, par. 31, ECtHR, 11/11/2011). ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება არ არღვევს დასაბუთებული გადანყვეტილების უფლებას (იხ. Gorou v. Greece (No.2) no. 12686/03, paras. 37, 41, ECtHR, 20/03/2009).

2. საქართველოს სსსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა. ბრალდების მხარე ითხოვს – მ. ს-ს დამნაშავედ ცნობას ბრალდწარდგენილ ყველა ეპიზოდში, ხოლო დაცვის მხარე – მ. ს-ს სრულად უდანაშაულოდ ცნობას.

2.1. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ კასატორი დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარში არსებული გრამატიკული შეცდომების სიმრავლის გამო, ხშირ შემთხვევაში, რთულია იმის გაგება თუ რისი თქმა სურს კასატორს. ამასთან, საკასაციო საჩივარში რიგ შემთხვევაში არასწორადაა მითითებული საქართველოს სსსკ-ის მუხლი (მაგალითად, დაცვის მხარე საქართველოს სსსკ-ის 84-ე მუხლზე მითითებით ითხოვს მტკიცებულებათა შეფასებას, იმ პირობებში, როდესაც საქართველოს სსსკ-ის მოქმედი რედაქციით საქართველოს სსსკ-ის 84-ე მუხლი ძალადაკარგულია).

3. „ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს შიდა-

სახელმწიფოებრივ სასამართლოებს საკმარისი სიზუსტით აჩვენონ თავიანთი გადაწყვეტილებების მიზეზები (იხ. *Taxquet v. Belgium* [GC], no. 926/05, par. 91, ECtHR, 16/11/2010, *Nikolay Genov v. Bulgaria*, no. 7202/09, par. 27, ECtHR, 13/07/2017). გადაწყვეტილების დასაბუთების ვალდებულება არ მოითხოვს მომჩივნების მიერ წარმოდგენილ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. *Fomin v. Moldova*, no. 36755/06, par. 31, ECtHR, 11/11/2011), არამედ გულისხმობს, რომ „სამართალწარმოების მხარეები უნდა ელოდნენ კონკრეტულ და მკაფიო პასუხებს იმ არგუმენტებზე, რომლებიც გადამწყვეტია სამართალწარმოების შედეგებისთვის“ (იხ. *Tchankotadze v. Georgia*, no. 15256/05, par. 103, ECtHR, 21/06/2016; *Deryan v. Turkey*, no. 41721/04, par. 33, ECtHR, 21/07/2015). ამასთანავე „იმის განსაზღვრისას, საჭიროებდნენ თუ არა მომჩივნების არგუმენტები აშკარა პასუხს.... სასამართლომ უნდა გაითვალისწინოს თუ რამდენად დასაბუთებული იყო მომჩივნების პოზიცია იმისათვის, რომ ექვევქვე დაეყენებინა ... ეროვნული სასამართლოების დასკვნები და საქმის მასალებში არსებული მტკიცებულებები“ (*Lobzhanidze and Peradze v. Georgia*, no 21447/11, no. 35839/11, par. 69, ECtHR, 27/02/2020).

4. საქართველოს სსსკ-ით გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისთვის განსაზღვრული გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტი გულისხმობს მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც ობიექტურ პირს დაარწმუნებს პირის ბრალეულობაში, რაც არ გულისხმობს მტკიცებულებათა მხოლოდ რაოდენობრივ მახასიათებელს (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 27 ოქტომბრის №400აპ-21 განჩინება). მოქმედი საპროცესო კანონმდებლობა არ განსაზღვრავს, რომელი სახის და რა რაოდენობის მტკიცებულებების არსებობის შემთხვევაში დაიშვება გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენა, მით უფრო არ ადგენს, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ პირდაპირი სახის გამამტყუნებელ მტკიცებულებებს (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 21 ივლისის №594აპ-22 განჩინება). საკითხი იმის შესახებ, თუ რა სახის და რა რაოდენობის მამხილებელი მტკიცებულებების ერთობლიობაა საკმარისი გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად, წყდება ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში საქმის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალისწინებით (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2024 წლის 16 აგვისტოს №225აპ-24 განჩინება).

5. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 8 ივლისის განაჩენში შე-

ვიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

6. საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული – გამოძალვა – დამთავრებულია ნივთის ან ქონებრივი უფლების გადაცემის ან ქონებრივი სარგებლობის მოთხოვნის მომენტიდან, რასაც ერთვის დაზარალებულის ან მისი ახლო ნათესავის მიმართ ძალადობის გამოყენების ან მათი ნივთის განადგურების ან დაზიანების ანდა მათთვის სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურების ან სხვა ისეთი ცნობის გავრცელების მუქარა, რომელმაც შეიძლება არსებითად დააზიანოს მათი უფლებები (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 19 აპრილის №549აპ-21 განაჩენი). ობიექტური მხრივ, გამოძალვა გამოიხატება დამნაშავის მიერ ქონების მესაკუთრის/მფლობელის მიმართ მოთხოვნაში გადასცეს მას/მის მიერ განსაზღვრულ პირს ნივთი/მასზე უფლება. ამასთან, მოთხოვნას თან ერთვის დაზარალებულის/მისი ახლო ნათესავის მიმართ მუქარა. შესაბამისად, ობიექტური მხრივ, გამოძალვა მოიცავს ორ ურთიერთდაკავშირებულ ქმედებას: მოთხოვნას და მუქარას. ამასთან, მუქარა უნდა იყოს მიმართული მომავლისკენ (და არა იმწუთიერი ძალადობის მუქარა) და შეიძლება შეეხებოდეს სახელის გამტეხი ან/და ასეთი ინფორმაციის (გამოგონილი ან/და სინამდვილე) – მათ შორის, პირადი ცხოვრება, ჯანმრთელობა, ჩადენილი სამართალდარღვევა, საქმიანობა და სხვა ინფორმაცია – გახმაურებას, რომელმაც შეიძლება არსებითად დააზიანოს აღნიშნული პირის/პირების უფლებები. მუქარა შეიძლება ხორციელდებოდეს პირდაპირი ან/და შენიღბული ფორმით.

6.1. დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ ყველაფერი ჯგუფში მისი ფოტოს გავრცელებით დაიწყო, რომელსაც ჰქონდა შეურაცხყოფელი კომენტარი. გაარკვია, რომ ჯგუფებში ეს ფოტო გაავრცელა მისმა ნათესავმა – ლ. ვ-....მა, თუმცა ლ. აღნიშნულს უარჰყოფდა და სიმართლის დამტკიცებას მ-ი ყურანზე დაფიცებით აპირებდა. სწორედ აქედან დაიწყო მ. ს-ს და მისი (დ. მ-ს) ურთიერთობა, კერძოდ, დ-ს მამამ შ...– ნ. ო-მ დააკავშირა თავისი ოჯახის ნათესავი მ. ს., რათა დახმარებოდა საქმის მოგვარებაში. მოწმის განმარტებით, მ...-მ მოაგვარა საქმე და არც ლ.ს დააფიცებინა ყურანზე. მ...-ს ტელეფონი „ბიძათი“ ჰქონდა ჩანერილი. მ...- შაბათობით უგზავნიდა რელიგიური ხასიათის შეტყობინებებს, ლოცვებს. რამდენიმე დღის შემდეგ მ...-მ დაურეკა და შეხვედრა სთხოვა. სოფელში ჩასვლის შემდეგ გადანყვიტა მ-თან შეხვედრა, რის შესახებაც მეუღლე გააფრთხილა, თუმცა ამ უკანასკნელმა უთხრა, რომ მას არ სურდა მ-თან საქმის დაჭერა, რადგან თვლიდა, რომ საშიში პიროვნება იყო და თავად მისულიყო და გაერკვია რა უნდოდა. მარტო, საკუთარი მანქანით მივიდა იმ მისამართზე რაც მ-მ უთხრა, მეზობელს ჰკითხა ზუსტად რომელი იყო მათი სახლის კარი,

სახლში დახვდნენ მ-ს ოჯახის წევრები, დედა, მეუღლე და შვილები. მისმა ცოლმა გაამზადა ჩაი და დასხდნენ მაგიდასთან. მ-მ უთხრა, რომ მას ჰქონდა ლ.ს ფოტოები და შეეძლო დასამშვიდებლად თვითონაც გაევერცელებინა. ამის შემდეგ გავიდა ოთახიდან და მისმა მეუღლემ აჩვენა ფოტოები. მან უარი უთხრა აღნიშნულზე და წამოვიდა სახლიდან. რამდენიმე ხნის შემდეგ დაუკავშირდა მ-ს დედა, რომ მ-ს ქალიშვილი იყო ცუდად და სჭირდებოდა ექიმთან მისვლა, მასთან იყვნენ მ-ს და ი-ს შვილები, რომ მიეყვანა ექიმთან. მისი მეუღლე სახლში აღარ მოდიოდა სტუმრების რელიგიიდან გამომდინარე. დაახლოებით 10 დღე იყვნენ მათთან სახლში. მ-ს ქალიშვილი სარგებლობდა მისი ტელეფონით და მუდმივ კომუნიკაციაში იყო დედასთან და მამასთან. მოწმე იხსენებს, რომ მას სტუმრებმა ასწავლეს, თუ როგორ ელოცა, რა დროსაც მათ ტანსაცმელს იცვამდა. გარკვეული პერიოდის შემდეგ, მას (დ-ს) მ-მ შეხვედრა სთხოვა, რადგან მნიშვნელოვანი საქმე ჰქონდა, ისინი ერთმანეთს გზად შეხვდნენ, რა დროსაც მ-მ უთხრა, რომ შეიტყო მისი სასიყვარულო ურთიერთობის შესახებ ლ-ზე მომუშავე ვ-თან, რაც მან უარყო და წამოვიდა. თ... დაბრუნებისას დ-მ მეუღლეს ყველაფერი უამბო, რაზეც მან უთხრა, რომ ხალხს უბრალოდ შურდა მისი და ამიტომ აბრალებდნენ ასეთ რამეს. ამის შემდეგ, დ-ს მხოლოდ ა-სთან ჰქონდა კავშირი (მ-ს შვილი), მ...-ს აღარ სცემდა შეტყობინებებზე პასუხს. ა-ც მისი დედის ტელეფონით ეკონტაქტებოდა. მოგვიანებით მ...-მ კვლავ სთხოვა შეხვედრა, რაც დ-მ ისევ უთხრა თავის მეუღლეს რაზეც მან უთხრა, რომ მ. კვლავ რაიმე სისულელეს მოიგონებდა. დ. მ-ს „ი.... -ს“ ტერიტორიაზე შეხვდა, რა დროსაც მ-მ უთხრა, რომ მას (დაზარალებულს) ჰქონდა სასიყვარულო ურთიერთობა მისი შვილის ნათლიასთან, შემდეგ კი, მისი და თ-ს ფოტოშოპით დამუშავებული ფოტო აჩვენა. რეალურად ეს ფოტო ქორწილში იყო გადაღებული და ფოტოს ორიგინალ ვერსიაზე იყვნენ როგორც მისი მეუღლე, ასევე ნათლიის მეუღლეც. დ. ანერვიულდა და უთხრა, რომ ეს ფოტო იყო ფოტოშოპი და ამას მარტივად დაამტკიცებდა. მ-მ უპასუხა, რომ სოფელს ამას ვერ დაუმტკიცებდა.

6.1.1. სასამართლო ითვალისწინებს, მხარეთა მიერ უდავოდ ცნობილ თ. ა-ის გამოკითხვის ოქმში მითითებული ინფორმაციას (მოწმემ განმარტა, რომ არასდროს უნახავს ფოტო, სადაც მხოლოდ დ. მ-სთან ერთადაა გამოსახული, რადგან ფოტოებს ყოველთვის ოჯახის წევრებთან ერთად იღებდნენ. მ. ს-ს და ვ. ო-ს იცნობს სოფლიდან და აღნიშნავს, რომ ორივე არის ვ.).

6.1.2. დაზარალებულის ჩვენების თანახმად, მ. ს-მა ჯერ თ-დან ყუთების ჩამოტანა სთხოვა, რაზეც დაზარალებული არ დასთანხმდა, შემდგომ კი ზემოთხსენებული ფოტოს სანაცვლოდ მ. ს-მა მოსთხოვა ვ. ო-

ის არხის რეკლამისთვის გაეფორმებინა ხელშეკრულება კომპანიასთან „...“ არხის ადმინისტრირების შესახებ. როცა ამ რეკლამიდან შემოსავალი ექნებოდათ თავს დაანებებდნენ. აღნიშნულ ხელშეკრულებასთან დაკავშირებით ვ. ო-საც შეხვდა, ოთახში იყვნენ მ. და ვ-ი, რომელმაც უთხრა, რომ ისე უნდა ემოქმედება, როგორც მ. იტყოდა. ვ-მა უთხრა აეხსნა „...“ არხის რეკლამა რამდენად იმოქმედებდა მათ ავტორიტეტზე და რამდენად კარგი იქნებოდა. ვ-ს აუხსნა „...“ არხის დეტალები, რომ რაც უფრო მეტი ნახვა ექნებოდა ვიდეომიმართვებს, მათაც მეტი თანხა ჩაერიცხებოდათ. მას აქვს ასევე შეხვედრის ამსახველი ფოტოსურათი, რომელსაც აწერია დროც, ეს ფოტოსურათი გამოუგზავნა მ. ს-მა, თუმცა მისთვის უცნობია რატომ გადაიღო (ჩვენების მიცემისას წარადგინა ფოტოსურათი), თავიდან ამ ხელშეკრულების საფასური იყო 400 ლარი და შემდეგ 200 ლარი, დაახლოებით 170 დოლ–დე (რასაც იხდიდა ის (დ.)). სარეკლამო კომპანიის მენეჯერმა, ა-მა უთხრა, რომ ვიდეომიმართვები ვიდეოკამერით უნდა გადაედო, რაზეც თვითონ მ-მ მისწერა „მიდი რა ეს ვიდეოკამერაც იყიდე“. ჩავიდა, 400 ლარად იყიდა ვიდეოკამერა და მიიწვია მათ. ის ამ ყველაფერს აკეთებდა იმისთვის, რომ მ-ს თავი დაენებებინა და ფოტოშოპით შექმნილი ფოტოსურათი გადაეცა. ხელშეკრულებას ხელი მ-მ მოაწერა. დაზარალებულის განმარტებით, ზემოთ ხსენებული ხელშეკრულების შემდეგ, ვ. ო-ის ვიდეოების ნახვები საგრძნობლად გაიზარდა. ყველა გადასახადს თავად იხდიდა. დაუკავშირდა მ. ს-ს და უთხრა, რომ ყველაფერი შეასრულა რაც დაავალა და ახლა მისთვის ფოტო გადაეცა, მ-ც დასთანხმდა. თავის ქალიშვილთან ერთად შუამთის გზაზე შეხვდა მ-ს, რა დროსაც ამ უკანასკნელმა ფლემ მესხიერების ბარათი მისცა და უთხრა, რომ სხვაგან ყველაფერი წაშალა. რადგან სოფელში ლეპტოპი არ ჰქონდა, ვერ ნახა ფლემ მესხიერების ბარათზე იყო თუ არა ფოტო, თ... ჩამოსულმა კი აღმოაჩინა, რომ ფლემ მესხიერების ბარათი ცარიელი იყო. დაუკავშირდა მ-ს და ჰკითხა რატომ ატყუებდა, ადამიანის ცხოვრებით ასე რატომ თამაშობდა. მ. დაჰპირდა, რომ დაეხმარებოდა ამ ამბიდან მარტივად გამოსვლაში, თითქოს ამას თვითონ არ აკეთებდა.

6.2. 2024 წლის 13 იანვრის ვ. ო-ის ოფიციალური „...“ გვერდის (მისამართი [http: ...](http://...)) დათვალიერების ოქმის თანახმად, ხელშეკრულების დადების შემდეგ მნიშვნელოვნად გაიზარდა აღნიშნული ვიდეომიმართვების ნახვების რაოდენობა (ხელშეკრულების დადებამდე მაგ.: 2021 წლის 11 მარტს აქვს 3579 ნახვა, ხოლო ხელშეკრულების დადების შემდეგ, 2021 წლის 27 აპრილს – 61480 ნახვა).

6.2.1. მოწმე შ-ა ი-ას ჩვენებით დგინდება, რომ ხელშეკრულების პერიოდში ვ-ის ვიდეოებს მოემატა რეიტინგები, ყოველთვე ვ. ო-ს თურქულ ანგარიშის ნომერზე ერიცხებოდა 40 დოლარი, სულ ხელშეკრუ-

ლების პერიოდში დაერიცხა 480 დოლარი.

6.3. მხარეთა მიერ უდავოდ ცნობილი ვ. ო-ის 2023 წლის 3 აგვისტოს გამოკითხვის ოქმით დგინდება, რომ მ. ს. არის სოფელ ყ-ს მაცხოვრებელი და იმ მ-ს მსახური სადაც თავად არის მ-ს ი.

6.4. შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის ციფრულ მედიასთან ურთიერთობის შესახებ ხელშეკრულების გაფორმებასა და ამ ხელშეკრულებით გათვალისწინებული მომსახურების ღირებულების დაზარალებულ დ. მ-ს მიერ გადახდას ადასტურებს მოწმე შ...ა ი...ა. მონმის ჩვენებით, დ-მ სთხოვა, ვ. ო-ის ვიდეოების რეკლამირების მიზნით, ხელშეკრულების გაფორმება. 2021 წელს გაფორმდა ხელშეკრულება, რომლის ყოველთვიურ გადასახადს – 100 დოლარს იხდიდა დ. „...“-ის და „G-ის“ რეკლამებზე დ. იხდიდა გადასახადს. ხელშეკრულების ვადა იყო სამი თვე, რომელიც სამი თვით კიდევ გაგრძელდა. ხელშეკრულების მეორე მხარე იყო მ. ს.. ხელშეკრულების ერთი ასლი გადაეგზავნა მ-ს, ხოლო ერთი პირი დარჩა მას (შ-ა ი-ას). ხელშეკრულების დადების დროს იყო ბ., დ. ჩავიდა მასთან და იქ შეხვდნენ. შემდგომ დ-მ დაურეკა და უთხრა, რომ ის ვ-თან აღარ მუშაობდა და აღარც მას გაეგრძელებინა ხელშეკრულება, ვინაიდან ისინი საშიში პიროვნებები იყვნენ. მისთვის უცნობია, რა იგულისხმა ამაში დ-მ.

6.4.1. აღნიშნულის დასადასტურებლად, 2024 წლის 11 თებერვალს, შ-ა ი-ას მიერ წარმოდგენილ იქნა (განცხადებით) ხელშეკრულება შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის (რომელზეც არ ფიქსირდება მხარეთა ხელმოწერები).

6.5. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ აღნიშნული ხელშეკრულების მოპოვება და სისხლის სამართლის საქმეზე დართვა განხორციელდა საქართველოს სსსკ-ით დადგენილი წესების არსებითი დარღვევით. კერძოდ, მიუხედავად იმისა, რომ საქართველოს სსსკ-ის 119-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, „საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე საგანი, დოკუმენტი, ნივთიერება ან ინფორმაციის შემცველი სხვა ობიექტი შეიძლება ამოღებულ იქნეს, თუ არსებობს დასაბუთებული ვარაუდი, რომ ის ინახება გარკვეულ ადგილზე, გარკვეულ პირთან და მისი ძებნა საჭირო არ არის“ (თუ არ არსებობს საქართველოს სსსკ-ის 136-ე მუხლით გათვალისწინებული შემთხვევა), – ბრალდების მხარის მიერ არ მოხდა შ-ა ი-ასგან მის მიერ ნებაყოფლობით წარმოდგენილი სისხლის სამართლის საქმისათვის მნიშვნელოვანი ზემოაღნიშნული ხელშეკრულების ამოღება.

6.5.1. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მოქმედი საქართველოს სსსკ-ი არ ითვალისწინებს დოკუმენტის წარმოდგენას, როგორც საგამოძიებო/საპროცესო მოქმედებას/მტკიცებულების დამაგრების ხერხს/საშუალებას. შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის გაფორმებუ-

ლი ხელშეკრულების სისხლის სამართლის საქმეზე დამაგრება უნდა განხორციელებულიყო საქართველოს სსსკ-ის 120-ე მუხლით დადგენილი წესით, შ-ა ი-ასგან მისი ამოღების გზით. შესაბამისად, განსახილველ შემთხვევაში ბრალდების მხარემ უგულვებლყო მტკიცებულების (მოცემულ შემთხვევაში – ხელშეკრულების) მოპოვების საქართველოს სსსკ-ით დადგენილი წესი.

6.5.2. „საქართველოს სსსკ-ით მკაცრად რეგლამენტირებული მტკიცებულებათა მოპოვების წესი. საქართველოს სსსკ-ის 72-ე მუხლის თანახმად, დაუშვებელია და იურიდიული ძალა არ აქვს, მათ შორის, საქართველოს სსსკ-ის არსებითი დარღვევით მოპოვებულ მტკიცებულებას. საქართველოს სსსკ-ის 82-ე მუხლის თანახმად, მტკიცებულება უნდა შეფასდეს, მათ შორის მისი დასაშვებობის თვალსაზრისითაც“ (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2025 წლის 6 ოქტომბრის №364აპ-25 განჩინება), – რის გამოც სასამართლო მოკლებულია აღნიშნული ხელშეკრულების შინაარსის გაზიარების შესაძლებლობას (მაგალითისთვის, იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2022 წლის 3 ნოემბრის განჩინება №845აპ-22 და *mutatis mutandis* საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 28 ივნისის №80აპ-21 განჩინება).

6.5.3. მონმე შ-ა ი-ას ჩვენებით დგინდება, რომ ხელშეკრულების დასადებად არ იყო ჩასული მ. ს., ხოლო დ. მ., რომლის ჩასვლაზეც უთითებს მონმე, მოცემული ხელშეკრულების მხარე არ არის. ამასთან, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება დ. მ-ს მიერ ხელშეკრულების დადებისას (2021 წლის 9 აპრილი) ან/და ხელშეკრულების დადებამდე პერიოდში საქართველოს საზღვრის გადაკვეთის ფაქტი ბ. მიმართულებით. საქართველოს სსსკ-ის 78-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, „მხარის მოთხოვნის შემთხვევაში, დოკუმენტს მტკიცებულებითი ძალა აქვს, თუ ცნობილია მისი წარმომავლობა და ის ავთენტიკურია“. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ როგორც შ-ა ი-ას, ასევე დ. მ-ს მიერ განცხადების საფუძველზე წარმოდგენილი შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის გაფორმებული ხელშეკრულება მხარეთა მიერ არ არის ხელმოწერილი.

6.5.4. ზემოაღნიშნულთან ერთად, სასამართლო ითვალისწინებს მ. ს-ს განმარტებას (რომ დახმარების სურვილი თავად დ-მ გამოთქვა, ნახულობდა ვ-ის ვიდეო გაკვეთილებს და ამიტომ შესთავაზა, რომ რეკლამას გაუკეთებდნენ ამ გაკვეთილებს) და დაცვის მხარის პოზიციას, რომელსაც ხელშეკრულების დადება და ხელშეკრულებით გათვალისწინებული საფასურის დაზარალებულის მიერ გადახდა სადავოდ არ გაუხდია. შესაბამისად, მხარეთა შორის დავის საგანს არ წარმოადგენს, რომ აღნიშნული ხელშეკრულების დადება და ხელშეკრულებით

გათვალისწინებული თანხის გადახდა მოხდა სწორედ დაზარალებულ დ. მ-ს მიერ.

6.6. სასამართლო არ იზიარებს დაცვის მხარის შეფასებებს, რომ დაზარალებული დ. მ. თავისი ნებით დაუკავშირდა მეგობარს – შ-ა ი-ას, საკუთარი სურვილით გააფორმა „ციფრულ მედიასთან ურთიერთობის შესახებ ხელშეკრულება“ და საკუთარი სურვილითვე იხდიდა ყოველთვიურ გადასახადს.

6.6.1. სასამართლო ითვალისწინებს მოვლენებს, რაც უსწრებდა აღნიშნული ხელშეკრულების დადებას და განვითარდა ხელშეკრულების დადების შემდეგ. დ. მ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ აღნიშნული განპირობებული იყო მ. ს-ს მხრიდან დაზარალებულისთვის სახელის გამტეხი ინფორმაციის (მისი და ოჯახის ნათლიის ფოტოსურათის) გავრცელების მუქარით. სწორედ აღნიშნული ხელშეკრულების გაფორმების შემდეგ დასთანხმდა მ. ს. დ. მ-ს ფლემ მესხიერების ბარათის გადაცემაზე. აღნიშნული ფლემ მესხიერების ბარათის გადასაცემად შეხვედრაზე დ. მ. მივიდა ქალიშვილთან – ლ. ...ასთან ერთად, რაც ასევე დასტურდება ლ...-ას ჩვენებით (ლ. ...ამ განმარტა, რომ სოფელში წავიდა ძმასთან, მამასთან და დედასთან ერთად, რადროსაც მისი ძმა დედამ ბებოსთან დატოვა, ხოლო თვითონ (ლ. ...ა) თან წაიყვანა შუამთისკენ, სადაც თეთრი მანქანა დახვდათ. ამ მანქანიდან მ. ს. გადაჯდა მათ მანქანაში და ფლემ მესხიერების ბარათი მიანოდა დ-ს. ლ.– დედას ჰკითხა თუ ვინ იყო ეს კაცი, რადგან მას საშიში გარეგნობა ჰქონდა და შეეშინდა, რაზეც მ...-მ უთხრა, რომ ის კაციჭამია არ იყო. მოწმის განმარტებით დედას ეშინოდა ამ კაცის და სულ აფრთხილებდა, თუ დაინახავდა გაქცეულიყო. ჩვენების მიცემისას მოწმემ ასევე მიუთითა, რომ ეშინია მ. ს-ს და როგორც მოწმის ინტერესების დამცველი ადვოკატის, ასევე ბრალდების მხარის შუამდგომლობის საფუძველზე მოსამართლის გადანყვეტილებით მოწმე დაიკითხა მ. ს-ს სხდომის დარბაზში არ ყოფნის პირობებში.

6.6.2. სასამართლო ითვალისწინებს, დაზარალებულის ჩვენების იმ ნაწილს, სადაც მოწმე თანმიმდევრულად და დამაჯერებლად ხსნის იმ მიზეზებს, თუ რატომ ვერ ეუბნებოდა ვერავის მის მიმართ განხორციელებულ ქმედებებზე და რატომ ცდილობდა საკითხის დამოუკიდებლად მოგვარებას. დაზარალებულის განმარტებით, ცდილობდა, რომ ფოტო რომლითაც მ. აშანტაჟებდა არ გახმაურებულიყო, რადგან სჯეროდა, რომ მისი ოჯახის წევრები მის ნაცვლად ფოტოსურათს დაუჯერებდნენ, ამიტომ ძალიან შეშინებული იყო.

6.6.3. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ დაზარალებულმა საქართველოს დატოვების შემდეგ, როდესაც იმყოფებოდა ყ-სი მშობლებთან და გაუჩნდა დახმარების იმედი, დაურეკა შ-ა ი-ას და უთ-

ხრა, რომ ხელშეკრულება არ გაეგრძელებინა, რადგან მ. და ვ. საშუალო ადამიანები იყვნენ.

6.7. შესაბამისად, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დგინდება მ. ს-ს მიერ გამოძალვის – ესე იგი სხვისი ნივთის და ქონებრივი უფლების გადაცემის მოთხოვნა, რასაც ერთვის დაზარალებულის მიმართ სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურების მუქარა, რომელმაც შეიძლება არსებითად დააზიანოს მისი უფლებები – ჩადენა შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის ციფრულ მედიასთან ურთიერთობის ხელშეკრულების გაფორმების ნაწილში.

6.8. ხელშეკრულებით გათვალისწინებული მომსახურებისათვის დ. მ-ს მიერ გადახდილი თანხის ოდენობასთან დაკავშირებით, სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულ დ. მ-სა და მონმე შ-ა ი-ას ჩვენებებს შორის არსებულ განსხვავებებს (დ. მ-ს განმარტებით ხელშეკრულების საფასური იყო 400 ლარი და შემდეგ ყოველთვიურად 200 ლარი, 170 დოლარამდე, ხოლო შ-ა ი-ას განმარტებით ხელშეკრულების ყოველთვიური საფასური იყო 100 დოლარი), იმ გარემოებას, რომ ბრალდების მხარის მიერ ზემოაღნიშნული ხელშეკრულების საქართველოს სსსკ-ის არსებითი დარღვევით მოპოვების გამო, დაუშვებელია ხელშეკრულებაში მითითებული მომსახურების ღირებულების გათვალისწინება. იმავდროულად, სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ გასაჩივრებული განაჩენით აღნიშნულ ეპიზოდში დაზარალებულისათვის მიყენებული ზიანის ოდენობა დაცვის მხარის მიერ სადავოდ არ არის გამხდარი. შესაბამისად, საქართველოს სსსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის (საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში) საფუძველზე, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას დააზუსტოს აღნიშნულ ეპიზოდში (შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის გაფორმებული ციფრულ მედიასთან ურთიერთობის ხელშეკრულებით) დაზარალებულისათვის მიყენებული ზიანის ოდენობა.

6.8.1. გასაჩივრებული განაჩენის თანახმად, აღნიშნულ ეპიზოდში (შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის გაფორმებული ციფრულ მედიასთან ურთიერთობის ხელშეკრულებით) დაზარალებულისათვის მიყენებული ზიანის ოდენობა შეადგენს 400 აშშ დოლარს. 2024 წლის 29 მაისის საქართველოს ე... ვებ გვერდიდან ინფორმაციის მოძიების შესახებ ოქმით დგინდება, რომ 2021 წლის 9 აპრილს 1 აშშ დოლარის ექვივალენტი ლარში შეადგენდა 3,4260 ლარს და შესაბამისად 2021 წლის 9 აპრილს 400 აშშ დოლარის ექვივალენტი შეადგენდა 1368 ლარს).

6.9. დაზარალებულის მიერ მ. ს-ს დავალებით ვ. ო-ისათვის 400 ლარად ღირებული „Sony“-ს ფირმის ციფრული ფოტოაპარატის შეძენის იძულების ეპიზოდთან მიმართებით სასამართლო ითვალისწინებს,

რომ აღნიშნულის დასადასტურებლად ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილია მხოლოდ დაზარალებულის ჩვენება და დაზარალებულისვე მონაწილეობით 2024 წლის 6 თებერვალს ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი (დ. მ-მ მიუთითა იმ მაღაზიაზე, სადაც შეიძინა „Sony“-ს ფირმის ციფრული ფოტოაპარატი). საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი და, მოცემულ შემთხვევაში, დაზარალებულის ჩვენება ერთი წყაროდან მოპოვებული მტკიცებულებებია, რის გამოც, მსჯავრდების მიზნებისთვის, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი არ უნდა იქნეს განხილული დამოუკიდებელ მტკიცებულებად (იხ.: მაგალითისთვის, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინებები: 2023 წლის 2 ოქტომბრის №496აპ-23 და 2023 წლის 30 მაისის №158აპ-23).

6.9.1. შესაბამისად, ვინაიდან დაზარალებულ დ. მ-ს მიერ „Sony“-ს ფირმის ციფრული ფოტოაპარატის შეძენის ფაქტი დასტურდება მხოლოდ დაზარალებულის ჩვენებით (სხვა პირდაპირი ან/და გარემოებითი მტკიცებულება, რაც დაადასტურებდა დ. მ-ს მიერ ფოტოაპარატის შეძენას ვ. ო-ისათვის (მაგალითად, შეძენის დამადასტურებელი ქვითარი, მიმოწერა, თავად ფოტოაპარატი)) ბრალდების მხარეს არ წამოუდგენია, ამასთან, დაზარალებულიც ჩვენებაში უთითებს, რომ მ. ს-მა უთხრა: „მიდი რა ეს ვიდეოკამერაც იყიდე“, საქართველოს სსსკ-ის 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად საჭირო მტკიცებითი სტანდარტით – გონივრულ ეჭვს მიღმა – არ დასტურდება დ. მ-სგან ფოტოაპარატის შეძენის გამოძახვა.

6.10. მ. ს-ს შვილებთან და ოჯახთან დ. მ-ს ურთიერთობაზე (სტუმრობა/საჩუქრები) დაცვის მხარე კასატორის მითითებასთან დაკავშირებით, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებულიც არ უარყოფს მ. ს-თან და მის ოჯახთან ურთიერთობასა და მ. ს-ს შვილისა და ძმისშვილების დაზარალებულთან სტუმრად ყოფნის ფაქტებს.

6.10.1. დაცვის მხარის მტკიცებაზე, რომ აღნიშნული ფაქტები ხდებოდა შპს „...“-სა და მ. ს-ს შორის ციფრულ მედიასთან ურთიერთობის შესახებ ხელშეკრულების დადების შემდეგ, რის დასადასტურებლადაც დაცვის მხარე კასატორები უთითებენ დაცვის მხარის მოწმეთა: ა. ს-ას ჩვენებაზე (მოწმის განმარტებით, დ-სთან სტუმრად ორისამი დღე იყო, ვინაიდან დერმატოლოგთან დადიოდა. მასთან ერთად იყვნენ ბიძაშვილები ა. და რ.), ა. ს-ას (მ. ს-ს ძმისშვილი) უდავოდ ცნობილ გამოკითხვის ოქმზე (რომლის თანახმად, 2021 წლის აპრილი-მაისის თვეში რ.... დროს დ. თავის შვილთან ერთად იყო მისული მათ სახლში, რა დროსაც აჩუქა ყვავილები (ფოტო წარმოდგენილია). დ. ასევე იმყოფებოდა მისი დის ქორწილში 2021 წელს ივლისის თვეში) და რ. ს-ას უდავოდ ცნობილ გამოკითხვის ოქმზე (რომლის თანახმად, 2021 წლის აპრილის თვეში იყო სტუმრად დ-სთან, იქ დარჩა ორი დღე, ასევე უთი-

თებს, რომ დ... თითქმის ყოველკვირეულად სტუმრობდა მ. ს-ს ოჯახს, მიჰქონდა საჩუქრები, ასევე იმყოფებოდა მის ქორწილში 2021 წლის ივლისში). სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებულის მ. ს-ს ოჯახთან მეგობრული ურთიერთობა per se არ გამორიცხავს მ. ს-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას.

6. 10.2. დაცვის მხარის მიერ ი. ს-ს ტელეფონიდან გამოთხოვილ ინფორმაციასთან მიმართებით (ერთობლივად გადაღებული ფოტო/ვიდეო მასალა), სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მიუხედავად მოცემული ინფორმაციის სასამართლოს განჩინებით გამოთხოვისა, ინფორმაციის გამოთხოვა განხორციელდა საქართველოს სსკ-ის 136-ე მუხლისა და 111-ე მუხლის მოთხოვნათა დარღვევით. კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 136-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თუ არსებობს დასაბუთებული ვარაუდი, რომ კომპიუტერულ სისტემაში ან კომპიუტერულ მონაცემთა შესანახ საშუალებაში ინახება სისხლის სამართლის საქმისთვის მნიშვნელოვანი ინფორმაცია ან დოკუმენტი, პროკურორი, დაცვის მხარე უფლებამოსილია გამოძიების ადგილის მიხედვით სასამართლოს მიმართოს შესაბამისი ინფორმაციის ან დოკუმენტის გამოთხოვის განჩინების გაცემის შუამდგომლობით. ამავე მუხლის მე-41-ე ნაწილით – ამ მუხლით გათვალისწინებულ საგამოძიებო მოქმედებაზე ვრცელდება ამ კოდექსის 111-ე, 112-ე და 134-ე მუხლების დებულებები. საქართველოს სსკ-ის 111-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად კი დაცვის მხარის დასაბუთებული შუამდგომლობით, სასამართლოს განჩინების საფუძველზე საგამოძიებო მოქმედებას ატარებს გამომძიებელი, რომელიც არ შეიძლება იყოს იგივე პირი, რომელიც მოცემული საქმის გამოძიებას აწარმოებს. მოცემულ შემთხვევაში, დაცვის მხარემ თავად ჩაატარა ინფორმაციის გამოთხოვა, რაც ეწინააღმდეგება საქართველოს სსკ-ის 136-ე და 111-ე მუხლის მოთხოვნებს და შესაბამისად, მოპოვებული ინფორმაცია საქართველოს სსკ-ის 72-ე მუხლის საფუძველზე დაუშვებელი მტკიცებულებაა (იმავედროულად, სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ დაცვის მხარის მიერ გამოთხოვილი არცერთი ეს ფოტოსურათი/ვიდეოგაფი ან ამ ფოტოსურათების/ვიდეოგაფების მახასიათებლები არ შეიცავს ინფორმაციას გადაღების/შექმნის/მოდიფიცირების თარიღის შესახებ).

7. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები საკმარისია მ. ს-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად.

7.1. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდების შესახებ დადგენილებით (სხვა ეპიზოდებისგან განსხვავებით), მ. ს-ს ბრალდება

საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup> და 143-ე მუხლებით გათვალისწინებულ დანაშაულებში ერთობლივად აქვს წარდგენილი – მტკიცებულებების და ფაქტობრივი გარემოებების ცალკე-ცალკე მკაფიოდ იდენტიფიცირების გარეშე.

7.1.1. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ „საქართველოს სსკ-ის 169-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ბრალდების შესახებ დადგენილებაში უნდა აღინიშნოს: ბრალდების ფორმულირება – ინკრიმინირებული ქმედების აღწერა, მისი ჩადენის ადგილის, დროის, ხერხის, საშუალების, იარაღის, აგრეთვე ამ ქმედებით გამოწვეული შედეგის მითითებით. ამდენად, წარდგენილი ბრალდების ფარგლებში მოიაზრება სწორედ პროკურორის მიერ ბრალდების შესახებ დადგენილებაში ჩამოყალიბებული ბრალდების ფორმულირება, რომელშიც მკაფიოდ უნდა იყოს ჩამოყალიბებული იმ მართლსაწინააღმდეგო და ბრალეული ქმედების აღწერა (როგორ გამოიხატა), რომელსაც ბრალდების მხარე ედავება ბრალდებულს, მისი ჩადენის ადგილის, დროის, ხერხის, საშუალების, იარაღის, აგრეთვე ამ ქმედებით გამოწვეული შედეგის მითითებით“ (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შემდეგი განაჩენები: 2025 წლის 15 ივლისის №38აპ-25; 2024 წლის 20 დეკემბრის განაჩენი №745აპ-24, II-3.4; 2024 წლის 11 მარტის №1009აპ-23 განაჩენი, II-23; 2023 წლის 10 აგვისტოს განაჩენი №426აპ-23, II-9.1; 2014 წლის 24 ივნისის №230აპ-13 განაჩენი; საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შემდეგი განჩინებები: 2022 წლის 11 ოქტომბრის №770აპ-22; 2022 წლის 12 სექტემბრის №781აპ-22; 2022 წლის 7 სექტემბრის №748აპ-22).

7.2. უტყუარობის კონსტიტუციური პრინციპი მოითხოვს არა მხოლოდ იმას, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი უტყუარ (სანდო, გაუყალბებელ) მტკიცებულებებს ეფუძნებოდეს, არამედ იმასაც, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ეჭვგარეშე დასტურდებოდეს პირის ბრალეულობა დანაშაულის ჩადენაში (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2020 წლის 25 დეკემბრის №2/2/1276 გადაწყვეტილება „გ. ქებურია საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-77).

7.3. საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლით ისჯება ადევნება – პირადად ან მესამე პირის მეშვეობით პირის, მისი ოჯახის წევრის ან ახლო ნათესავის უკანონო თვალთვალი, ან არასასურველი კომუნიკაციის დამყარება ტელეფონის, ელექტრონული ან სხვა საშუალებით, ან ნებისმიერი სხვა განზრახი ქმედება, რომელიც სისტემატურად ხორციელდება და იწვევს პირის ფსიქიკურ ტანჯვას ან/და პირის ან მისი ოჯახის წევრის ან ახლო ნათესავის მიმართ ძალადობის გამოყენების ან/და ქონების განადგურების საფუძვლიან შიშს, რაც პირს ცხოვრების წესის

მნიშვნელოვნად შეცვლას აიძულებს ან მისი მნიშვნელოვნად შეცვლის რეალურ საჭიროებას უქმნის. საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის დაცვის ობიექტია ადამიანის ფსიქიკური ჯანმრთელობა, უსაფრთხო გარემო და ცხოვრების წესის თავისუფლება (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 17 მარტის №725აპ-19 განჩინება).

7.4. საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ობიექტური მხარე გამოიხატება ალტერნატიულ ქმედებებში, ალტერნატიულ შედეგსა და ქმედებასა და შედეგს შორის მიზეზობრივ კავშირში.

7.5. ამდენად, საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედება, წარმოადგენს ერთიან დანაშაულს ალტერნატიული ქმედებებით და ქმედების ამ მუხლით კვალიფიკაციისათვის საჭიროა არა მხოლოდ ამ მუხლში მითითებული რომელიმე შედეგის დადგომა, არამედ აღნიშნულის გამოწვევა კონკრეტული პირის (განსასჯელის/ბრალდებულის) მიერ ამავე მუხლში მითითებული ქმედებებით:

7.5.1. დაზარალებულის ან მისი ოჯახის წევრის ან დაზარალებულის ახლო ნათესავის უკანონო თვალთვალთ – უკანონო თვალთვალი შეიძლება გამოიხატოს დაზარალებულზე სისტემატურ ადევნებაში თვალთვალის მიზნით, ე.ი. იმ მიზნით, რათა დამნაშავესათვის ცნობილი გახდეს მსხვერპლის თითოეული ნაბიჯი, როგორც სათანადო ტექნიკის გამოყენებით, ისე მის გარეშე.

7.5.2. ზემოაღნიშნულ პირებთან არასასურველი კომუნიკაციის დამყარებით ტელეფონის, ელექტრონული ან სხვა საშუალებით – დამნაშავე პირისპირ, ტელეფონისა თუ ინტერნეტის საშუალებით სისტემატურად ლანძღავს და შეურაცხყოფს პირს, აშინებს მას ადევნებით, იმის შეტყობინებით, რომ იგი მუდმივი თვალთვალის ობიექტია ან გახდება თვალთვალის ობიექტი, თუმცა ეს ისე კეთდება (ან ისე გაკეთდება), რომ თავად ვერ შეატყობს; რომ მას გაუფრცხვლებს ცრუ ინფორმაციას სოციალური ქსელით; გაუზიარებს ქონებას; დააზიანებს მისი ოჯახის რომელიმე წევრს და სხვა. ამასთან არ აქვს მნიშვნელობა სინამდვილეში აპირებდა თუ არა დამნაშავე ამ მუქარის განხორციელებას. კომუნიკაცია არასასურველად შეიძლება ჩაითვალოს, თუ მისი შინაარსი საზოგადოდ უარყოფითი ემოციის აღმძვრელია.

7.5.3. ნებისმიერი სხვა განზრახი ქმედებით, რომელიც სისტემატურად ხორციელდება – მაგალითად დაზარალებულთან/ახლობლებთან ისეთი სისტემატური კონტაქტი, რომლის მიზანია დამნაშავემ პერმანენტულად გაარკვიოს დაზარალებულის ადგილსამყოფელი და მარშრუტი, ასევე, ის თუ ვისთან აქვს მას ურთიერთობა, სისტემატური დაბრკოლებების შექმნა და ა.შ.

7.6. ადევნების ობიექტური შემადგენლობის თითოეული ელემენტის

(მათ შორის დანაშაულებრივი ქმედების – უკანონო თვალთვალი, არასასურველი კომუნიკაცია ან სხვა ნებისმიერი განზრახი ქმედება, რომელიც სისტემატურად ხორციელდება) არსებობა პირის ქმედებაში უნდა დასტურდებოდეს მტკიცებულებების საკმარისი და დამაჯერებელი ერთობლიობით (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-41-43), რომელიც აკმაყოფილებს საქართველოს სსსკ-ით გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისთვის საჭირო მტკიცებით სტანდარტს.

7.7. ბრალდების მხარე, ბრალდების შესახებ დადგენილებით, ადვენების ნაწილში მ. ს-ს ედავება, შემდეგს:

– 2021 წლის იანვარში, თ-ს რაიონის სოფელ ყ-სი, მ. ს. შეხვდა დ. მ-ს და სთხოვა თ-დან ს. მის ტვირთთან ერთად შემოეტანა ორი ყუთი, რომელშიც მ. ს-ს განმარტებით, მოთავსებული იქნებოდა რელიგიური ნიგნები. დ. მ-ს უარის გამო, შურისძიების მოტივით მ. ს-მა, გამოძიებით დაუდგენელ პირთან ერთად, დაიწყო დ. მ-სა და მისი ოჯახის წევრების უკანონო თვალთვალი საცხოვრებელ სახლთან და სამუშაო ადგილზე, ასევე, სიცოცხლის მოსპობის და სოციალურ ქსელებსა და მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციებში შექმნილ ჯგუფებში სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურების, ოჯახის წევრების სიცოცხლის მოსპობის და ქონების განადგურების მუქარა – კერძოდ, იგი სისტემატურად არასასურველ კომუნიკაციას ამყარებდა და უკავშირდებოდა დ. მ-ს ტელეფონისა და ინტერნეტის საშუალებით სოციალურ ქსელებში, სთხოვდა შეხვედრებს ქალაქ თ-სა და თ-ს რაიონის სხვადასხვა ადგილებში.

– დ. მ-ს დაშინების და მისი ოჯახის წევრებისა და საქმიანობის კონტროლში დაზარალებულის დარწმუნების მიზნით, იგი პერიოდულად უგზავნიდა დ. მ-ს მისი მეუღლისა და მამამთილის საზოგადოებრივ სივრცეში ფარულად გადაღებულ ფოტოსურათებს, ასევე, დაზარალებულის კუთვნილი საწარმოს სატვირთო ავტომანქანების ფოტოსურათებს.

– პარალელურად მ. ს-მა დ. მ. გაანერვიანა მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციაში შექმნილ ე.წ „მ.....“ ჯგუფში.

აღნიშნული ჯგუფიდან დ. მ. პერიოდულად ღებულობდა სხვადასხვა დავალებებს, რაც მიმართული იყო მისი დამორჩილებისაკენ, სთხოვდნენ ჰ-ს ტარებასა და „ზ-ის წყლის“ მიღებას. 2021 წლის სექტემბერში, დ. მ-მ ამავე ჯგუფიდან მიიღო დავალება, სამუდამოდ წასულიყო ს. რ., წინააღმდეგ შემთხვევაში დაუხოცავდნენ შვილებს. ს....

– ...ს სახელმწიფო ს-თან მას დახვდებოდნენ სხვა ქალებიც, ვისთან ერთადაც იგი წავიდოდა ს. რ., საიდანაც ველარ დაბრუნდებოდა და

ვერც ოჯახის წევრებთან ექნებოდა ურთიერთობა, რაზეც დ. მ-მ განაცხადა უარი.

– მ. ს-ს მიერ დ. მ-ს თ... დაბრუნების შემდეგ, მ. ს. კვლავ აგრძელებდა დ. მ-სთან სხვადასხვა მობილური ტელეფონის აპლიკაციებით არასასურველ კომუნიკაციას.

– 2023 წლის აპრილში, მ. ს. პირადად მივიდა დ. მ-ს სამუშაო ადგილზე და მისთვის გადასაცემად დატოვა სიცოცხლის მოსპობის მუქარის შემცველი შეტყობინება.

– მუდმივი მუქარით გამონეწული შიშის შედეგად დ. მ-მ რამდენჯერმე შეიცვალა მობილური ტელეფონის სააბონენტო ნომერი, სატრანსპორტო საშუალება, სატრანსპორტო საშუალების სახელმწიფო სარეგისტრაციო ნომერი, საცხოვრებელი და სამუშაო ადგილი, მას მუდმივად ეშინოდა მისი შვილების ქუჩაში გადაადგილება, რითაც განიცადა ფსიქოლოგიური ტანჯვა.

7.8. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მ. ს-ს მიერ დ. მ-ს მიმართ თ-დან ტვირთის შემოტანის მოთხოვნის დასასაბუთებლად წარმოდგენილია მხოლოდ დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენება. ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილ ტვირთბრუნვის დოკუმენტებთან და ამ დოკუმენტების დათვალიერების ოქმებთან მიმართებით (რომელზეც მხარე უთითებს, რომ აღნიშნული დოკუმენტებით დასტურდება, რომ დ. მ-ს ნამდვილად ჰქონდა ბიზნესი ამ პერიოდში და ნამდვილად ახდენდა ტვირთების ლეგალურად შემოტანას ქვეყანაში თ-დან) სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში ინფორმაციის მოპოვება და სისხლის სამართლის საქმეზე დართვა განხორციელდა საქართველოს სსსკ-ით დადგენილი წესების არსებითი დარღვევით, ვინაიდან, მოქმედი საქართველოს სსსკ-ი არ ითვალისწინებს დოკუმენტის წარმოდგენას/განცხადებაზე დართვას, როგორც საგამოძიებო/საპროცესო მოქმედებას. მოცემულ შემთხვევაში ტვირთბრუნვის დოკუმენტების გამოთხოვა და სისხლის სამართლის საქმეზე დართვა უნდა განხორციელებულიყო საქართველოს სსსკ-ის 136-ე მუხლის საფუძველზე შემოსავლების სამსახურიდან, რის გამოც საქართველოს სსსკ-ის 72-ე და 82-ე მუხლის საფუძველზე არ არსებობს აღნიშნული ინფორმაციის (დაუშვებელი მტკიცებულების) გათვალისწინების სამართლებრივი საფუძველი.

7.8.1. სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება, რომ ტვირთის შემოტანაზე უარის გამო შურისძიების მოტივით მ. ს-მა, გამოძიებით დაუდგენელ პირთან ერთად, დაიწყო დ. მ-სა და მისი ოჯახის წევრების უკანონო თვალთვალი საცხოვრებელ სახლთან და სამუშაო ადგილზე, ასევე, სიცოცხლის მოსპობის მუქარა.

7.9. ბრალდების დადგენილების თანახმად, მ. ს., დ. მ-ს დასაშინებლად და ოჯახის წევრების მიმართ თვალთვალში დასარწმუნებლად, პერიოდულად უგზავნიდა მისი მეუღლისა და მამამთილის საზოგადოებრივ სივრცეში ფარულად გადაღებულ ფოტოსურათებს, ასევე მისი კუთვნილი საწარმოს სატვირთო ავტომანქანების ფოტოსურათებს. სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულის ჩვენებას, რომელიც უთითებს, რომ აღნიშნულ ფოტოსურათებს უგზავნიდნენ ჯგუფში და არა პირადად მ. ს..

7.10. დ. მ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის ი. ბ-ის მიერ სისხლის სამართლის საქმეზე დასართავად შსს გ.... - ...ს გამოძიებისათვის 2022 წლის 29 ნოემბერს განცხადებით წარდგენილ ფოტოსურათებთან (პირველი ფოტოსურათი წარმოადგენს ე.წ. სკრინშოტს, სადაც დაფიქსირებულია შეტყობინება „A....“ და ასახავს დ. მ-ს და მისი ოჯახის ფოტოსურათებს. მეორე ფოტოსურათზე გამოსახულია დ. მ-ს მეუღლის რ. უ-ის ავტომანქანა უკანა მხრიდან. მესამე ფოტოსურათზე დაფიქსირებულია ს-ში წამსვლელთა ჯგუფი – „უ....-....“; მეოთხე ფოტოსურათიც წარმოადგენს ს-ში წამსვლელთა ჯგუფს, მინანერით „ა-.....“; მეხუთე ფოტოსურათზე გამოსახულია საწყობი, რომლის წინაც გაჩერებულია დ. მ-ს ავტომანქანა; მეექვსე ფოტოსურათზე გამოსახულია დ. მ-ს მამამთილის საცხოვრებელი სახლის კარი; მეშვიდე ფოტოსურათზე დასკრინებულია ს-ში წამსვლელთა ჯგუფის ადმინის სახელი ჰ.; მერვე ფოტოსურათზე გამოსახულია ტრაილერი) მიმართებით, რომლებსაც ადვოკატის განცხადებით, სავარაუდო დამნაშავე პირები უგზავნიდნენ დ. მ-ს მასზე ფსიქოლოგიური ზეწოლის მიზნით, საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მოქმედი საქართველოს სსსკ-ი არ ითვალისწინებს დოკუმენტის/ფოტომასალის წარმოდგენას/განცხადებაზე დართვას, როგორც საგამოძიებო/საპროცესო მოქმედებას.

7.10.1. მოცემულ შემთხვევაში ადვოკატის მიერ განცხადებით წარმოდგენილი დოკუმენტაციის გამოთხოვა და სისხლის სამართლის საქმეზე დართვა უნდა განხორციელებულიყო საქართველოს სსსკ-ის 136-ე მუხლის საფუძველზე, იმ კომპიუტერული მონაცემებიდან, სადაც ინახებოდა და საიდანაც ამოებქდა განცხადებაზე დასართავად დაზარალებულის ადვოკატმა. ამასთან, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებული და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატი არ არიან სამართალწარმოების მხარე, ხოლო საქართველოს სსსკ-ის მე-3 მუხლის 23-ე ნაწილის თანახმად, მტკიცებულების მოპოვება/წარდგენა მხარეთა კომპეტენციაა. შესაბამისად, დაზარალებულის ადვოკატის მიერ წარმოდგენილი ინფორმაციის საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობის შესაბამისად მოპოვება და საპროცესო

დამაგრება უნდა განეხორციელებინა ბრალდების მხარეს.

7.11. სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება მ. ს-ს მიერ დ. მ-ს განეწიანება ე.წ. „მ.....“ ჯგუფში, ასევე, აღნიშნულთან მისი უშუალო შემხებლობა, რაზეც არც დაზარალებული უთითებს. დაზარალებულის ჩვენებიდან არ დგინდება ვინ გაანეწიანა, როდის, რატომ, ვერ დგინდება ჯგუფის წევრების ვინაობა და მათი კავშირი მ. ს-თან, მ. ს-ს კავშირი ჯგუფიდან დაზარალებულისთვის გაგზავნილ დავალებებთან, თუ მუქარასთან. ამასთან, სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი წესით მოპოვებული მტკიცებულებები, რომლებიც დაადასტურებდნენ მუქარის შემცველ მიმონერას/სურათების გაგზავნას ჯგუფიდან დაზარალებულისათვის.

7.12. დაზარალებულის ჩვენებით დგინდება, რომ დაუკავშირდნენ და ჩააგდეს მომლოცველი ქალების ჯგუფში – „ქ-.....“-“, ჯგუფში იყვნენ მხოლოდ ქალები და ყველაფერი იცოდნენ, რასაც ის (დაზარალებული) აკეთებდა. მან ჯგუფიდან გამოსვლა დააპირა, თუმცა მისი ოჯახის წევრების ფოტოები გაუგზავნეს და უთხრეს, რომ თუ კვლავ დააპირებდა გასვლას ჯგუფიდან, ის ხალხი ვინც ფოტოებზე ჩანდა ცოცხლები აღარ იქნებოდნენ, აღნიშნულმა ძალიან შეაშინა. აღნიშნული ჯგუფის ადმინისტრატორი იყო ვინმე ჰ., ხოლო სისხლის სამართლის საქმის მასალებში არ არის წარმოდგენილი მ. ს-ს კავშირი აღნიშნულ პირთან (ასეთის არსებობის შემთხვევაში). დაზარალებული ჩვენებაში უთითებს, რომ ჯგუფიდან მიღებული შეტყობინებების გამო მას ცხოვრების წესის მნიშვნელოვნად შეცვლა მოუწია – სახლში ლოცულობდა, ლოცვისას იცვამდა სპეციალურ/ნამაზის ტანსაცმელს, იღებდა ე.წ. „ზ-ის“ წყალს (აღნიშნული დასტურდება რ. უ-ის (დაზარალებულის ყოფილი მეუღლე, რომელმაც მიუთითა, რომ დ. სახლში ლოცულობდა, სპეციალურ ტანსაცმელსაც იცვამდა, ე.წ. „ზ-ის“ წყალს იღებდა) და ლ. ...-ას (შვილი, რომელმაც დაადასტურა, რომ დაზარალებულის მიერ მითითებულ პერიოდში, დ. მ-მ შეიცვალა ცხოვრების წესი, კერძოდ ლოცულობდა, ნამაზის ტანსაცმელს იცვამდა და „ზ-ის“ წყალს სვამდა, რაც მამამისს არ მოსწონდა) ჩვენებებით, ასევე – ბ. დ. მ-.....ს უდავოდ ცნობილი გამოკითხვის ოქმით), მის მიმართ ხორციელდებოდა თვალთვალი, არასასურველი კომუნიკაცია, მისი ოჯახის წევრების მიმართ ძალადობის გამოყენების მუქარა, რაც იწვევდა ფსიქოლოგიურ ტანჯვას და აიძულებდა ცხოვრების წესის მნიშვნელოვნად შეცვლას. თუმცა აღნიშნულთან უშუალოდ მ. ს-ს შემხებლობა/ჩართულობა ვერ დგინდება საქართველოს სსსკ-ით დადგენილი მტკიცებითი სტანდარტით. აღნიშნულს არ ადასტურებს არც თავად დაზარალებული და მხო-

ლოდ უთითებს, რომ მ. ს-სათვის ცნობილი იყო (ინფორმირებული იყო) აღნიშნული ჯგუფის მიერ დ. მ-სათვის მიცემული დავალებების შესახებ. დ. მ-ს განმარტებით, როდესაც ჯგუფი წაშალა 5 წუთიც არ იყო გასული, როდესაც ჰ...-მ, რომელიც იყო ჯგუფის ადმინი, ჩაუგდო მისი შვილების სკოლის ფოტო და უთხრა, რომ ცოცხლები ვერ მივიდოდნენ სახლში. მერე ისეც დაამატეს ჯგუფში და უთხრეს ჭკვიანად ყოფილიყო, მერე მ...-ც დაუკავშირდა და უთხრა, რომ ჭკვიანად ყოფილიყო და დაეხმარებოდა ამ ჯგუფიდან თავის დაღწევაში. დაზარალებულის ჩვენებითვე დგინდება, რომ მას ჯგუფიდან დაავალეს, რომ ქმართან ჰქონოდა კონფლიქტი, რათა წასვლის შემდეგ ქმარს არ მოეძებნა. ტელეგრამ არხით უთხრეს, რომ ამისთვის სასიყვარულო მიმოწერა უნდა ჰქონოდა ოჯახის ნათლიასთან. დაახლოებით ორ საათში დაურეკა მ...-მ და უთხრა რომ ა-სგან იცოდა რაც სთხოვეს. შესთავაზა, რომ რასაც ნათლიასთან ავალებდნენ მასთან გაეკეთებინა, ოღონდ მისი ნომერი ექნებოდა ა-ს, რომელიც ყველაფერს გააკეთებდა რასაც ეტყოდნენ. მ...-მ უთხრა, რომ მისთვის მიენერა, რადგან არავინ არ დაიჯერებდა, მისი ბიძა იყო. ვითომ ეხმარებოდა მას. სულ 4-5 ვოისი იყო მ-ს, იმ მიზნით, არ შეემჩნიათ რომ ყალბი მიმოწერა იყო, თუმცა ამბობდა, რომ მისი ტელეფონი ა-ს ჰქონდა. 2021 წლის 22 სექტემბერს, როდესაც ს-სკენ ჰქონდა გეზი, გზაში. დაუკავშირდა და უთხრა, რომ იცოდა მისი ს-ში წასვლის შესახებ და დაეხმარებოდა.

7.12.1. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაზარალებული თავად განმარტავს ჩვენებაში, რომ ჯგუფიდან მიღებული დავალებები მ. ს-სათვის ცნობილი გახდა ვინმე „ა-სგან“. სისხლის სამართლის საქმის მასალებით ბრალდების მხარის მიერ არ არის დადგენილი ა-ს ვინაობა (ვისზეც უთითებს დაზარალებული) და არც მისი კავშირი მ. ს-თან.

7.13. დ. მ-ს ყ-ში ყოფნის პერიოდში მ. ს-ს მხრიდან დაზარალებულთან რაიმე სახის კომუნიკაციასა თუ კომუნიკაციის მცდელობასთან მიმართებით, სასამართლო ერთი მხრივ ითვალისწინებს დაზარალებულის განმარტებას, რომ ყ-ში ყოფნისას ასევე მისდიოდა მ-ს შეტყობინებები, რომელსაც ძმა პასუხობდა, თუმცა მეორე მხრივ ითვალისწინებს, რომ არც დაზარალებულის მშობლები (დედა – ბ. მ., მამა – შ. ნ. ო.) და ძმა (რ. მ-ი. მოწმე უთითებს ვ-ისგან მიღებულ შეტყობინებებზე) არ უთითებენ მ...-ს მხრიდან დ. მ-სთან კომუნიკაციის მცდელობაზე. მით უფრო იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ როგორც დაზარალებულის, ასევე მისი ოჯახის წევრების განმარტებით, დ-ს ტელეფონი ჰქონდა მის ძმას – რ. მ-ს და დ-ს ნაცვლად შეტყობინებებს სწორედ ის პასუხობდა. რაც შეეხება რ. მ-ის მითითებას, დ. მ-ს ტელეფონზე „V“ ინიციალით შეტყობინების მოსვლის შესახებ, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი არცერთი

მტკიცებულებით არ დასტურდება, რომ ამ შეტყობინების ავტორი იყო მ. ს. (მათ შორის დაზარალებული დ. მ. განმარტავს, რომ მითითებული შეტყობინება მიიღო ვ-ისაგან. შესაბამისად, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ვერ დგინდება მ. ს-ს უშუალო ჩართულობა იმ ჯგუფის მიერ განხორციელებულ ქმედებებში, რაზეც უთითებს დაზარალებული.

7.14. დაზარალებულ დ. მ-ს განმარტებაზე, რომ რამდენჯერმე შეცვალა მანქანის სარეგისტრაციო ნომერი, მობილური ტელეფონის ნომერი, საცხოვრებელი ადგილი სასამართლო ითვალისწინებს:

7.14.1. 2023 წლის 8 დეკემბრის საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მომსახურების სააგენტოს რეგიონალური დ...-...-...- ს... ს...ს წერილს, რომლითაც დგინდება, რომ სსიპ ს.....-...ს გ-...- ელექტორნულ ბაზაში მოქალაქე დ. მ-ს (პ/ნ ....) სახელზე რეგისტრირებულია და რეგისტრაციიდან მოხსნილია შემდეგი მექანიკური სატრანსპორტო საშუალებები:

– 07/05/2019 წელს ს-.....- მონმობის საფუძველზე დარეგისტრირდა სატრანსპორტო საშუალება, მარკა მოდელი: HYUNDAI TUCSON, VIN ნომრით: ..., ფერი: წითელი 7/8, წელი: 2017; სახელმწიფო სანომრე ნიშნით D.. რომელიც 25/09/2021 წელს მოქალაქე დ. მ-საგან ერთობლივი განცხადების საფუძველზე გადაფორმდა მოქალაქე მ. მ-ის (პ/ნ ....) სახელზე, გაიცა სახელმწიფო სანომრე ნიშანი H..;

– 26/07/2022 წელს ერთობლივი განცხადების საფუძველზე დარეგისტრირდა და დღემდე რეგისტრირებულია სატრანსპორტო საშუალება, მარკა მოდელი: MERCEDES-BENZ C..., VIN ნომრით: ..., ფერი: თეთრი, წელი: 2011; სახელმწიფო სანომრე ნიშნით Q.... რომელზეც 07/12/2022 წელს მოქალაქე დ. მ-მ შეცვალა სახელმწიფო სანომრე ნიშნები, გაიცა სახელმწიფო სანომრე ნიშანი ....

– 30/05/2023 წელს ერთობლივი განცხადების საფუძველზე დარეგისტრირდა და დღემდე რეგისტრირებულია სატრანსპორტო საშუალება, მარკა მოდელი: TOYOTALAND CRUISER LC150 VIN ნომრით J..., ფერი: თეთრი, წელი: 2014, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით D....

7.14.2. დ. მ-ს სახელზე რეგისტრირებულ ავტომობილებთან მიმართებით სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დ. მ-ს სახელზე რეგისტრირებული სატრანსპორტო საშუალება (მარკა მოდელი: HYUNDAI TUCSON, VIN ნომრით, K.... ფერი: წითელი 7/8, წელი: 2017; სახელმწიფო სანომრე ნიშნით D...) 2021 წლის 25 სექტემბერს დაზარალებულმა გადაუფორმა მოქალაქე მ... მ...ის (პ/ნ ....) ყოფილი ქმრის – რ. უ-ის მოთხოვნის საფუძველზე, რასაც კავშირი არ აქვს მ. ს-სათვის საქართველოს სსკ-ის 151'-ე მუხლით ბრალადწარდგენილ ქმედებებთან (ალ-

ნიშნული დასტურდება დაზარალებულის დედის – ბ-....-მ-....-ს ჩვენებითაც. კერძოდ, მოწმემ განმარტა, რომ რ-ი დ-ს, ბავშვების სანაცვლოდ, სთხოვდა მანქანის გადაფორმებას. გადაფორმების შემდეგ რ.-მა მათთან მიიყვანა ვაჟიშვილი, ხოლო გოგონა დარჩა მასთან). ამასთან, ბრალდების დადგენილების თანახმად, ბრალდების მხარე მ. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას ედავება 2021 წლის იანვრიდან 2023 წლის აპრილის ჩათვლით. ბრალდების მხარე მ. ს-ს არ ედავება 2023 წლის მაისში ადევნების ჩადენას, ხოლო დ. მ-ს მიერ 2023 წლის 30 მაისს შეძენილი სატრანსპორტო საშუალების (მარკა მოდელი: TOYOTALAND CRUISER LC150 VIN ნომრით J..., ფერი: თეთრი, წელი: 2014 სახელმწიფო სანომრე ნიშნით D...) შეძენა ბრალდების დადგენილებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის პერიოდის შემდგომ მხედველობაში ვერ მიიღება მ. ს-სათვის ბრალდწარდგენილი ქმედების სამტკიცებლად.

7.14.3. მოცემულ შემთხვევაში სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება, რომ დაზარალებულის მიერ ზემოაღნიშნული ავტომანქანების – MERCEDES-BENZ C... და TOYOTALAND CRUISER LC150 შეძენა ან/და სარეგისტრაციო ნომრების ცვლილება უკავშირდებოდა მ. ს-ს მიერ განხორციელებულ ქმედებებს.

7.14.4. სასამართლო ითვალისწინებს საქართველოს სსკ-ის მე-8 მუხლის მე-2 ნაწილს, რომლის თანახმად, მიზეზობრივი კავშირი არსებობს მაშინ, როდესაც ქმედება წარმოადგენდა ამ კოდექსის შესაბამისი მუხლით გათვალისწინებული მართლსაწინააღმდეგო შედეგის ან კონკრეტული საფრთხის აუცილებელ პირობას, ურომლისოდაც ამჯერად ეს შედეგი არ განხორციელდებოდა ან ასეთი საფრთხე არ შეიქმნებოდა.

7.14.5. დაზარალებულის მიერ ტელეფონის ნომრის არაერთხელ შეცვლას დაზარალებულის ჩვენებასთან ერთად ადასტურებს სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი „ს-....-დან“, კერძოდ, ტელეფონის ნომერი – 5... და 5... რეგისტრირებულია დ. მ-ს სახელზე, დ. მ-ს სახელზე არის ასევე რეგისტრირებული 5... (დაზარალებულის განმარტებით).

7.14.6. მოცემულ მობილური ტელეფონის ნომრებთან მიმართებით ვერ დგინდება დაზარალებულის მიერ ტელეფონის ნომრების შეცვლა/ახალი ნომრის აღება მოხდა თუ არა უშუალოდ სადავო პერიოდში, სწორედ აღნიშნული მუქარების კონტექსტში. ასევე, არ დასტურდება, რომ ტელეფონის ნომრების შეცვლა უკავშირდებოდა მ. ს-საგან მომდინარე ქმედებებს.

7.14.7. შ. ნ. ო-ს ჩვენებით დგინდება, რომ ს-ში ჩამოსვლისა და პოლიციაში განცხადების შეტანის შემდეგ დაურეკა მ-ს და უთხრა, რომ შეხვედროდნენ ერთმანეთს, ასეც მოიქცა, ნ. ბ-ი და მ. ს. შეხვედნენ მას. ნ-ი მანქანიდან არ გადასულა, ხოლო მ. მას დაელაპარაკა, რა დროსაც

ჩაიარა ლურჯი ფერის ჯიპმა, მ-მა კი მიანიშნა მათზე და უთხრა, რომ ამ ამბავში გარეულები იყვნენ ისინი, აგრეთვე უთხრა, რომ ცოტა დრო სჭირდებოდა, შვილის ქორწილს გადაიხდიდა და შემდეგ დ-ს და მისი მეუღლის ამბავსაც მოაგვარებდა.

7.15. საკასაციო სასამართლო ასევე ითვალისწინებს დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებაში არსებულ წინააღმდეგობას მ. ს-ს მიერ მისი გ. წაყვანის მიზანთან მიმართებით. დაზარალებული ერთი მხრივ უთითებს, რომ ჯგუფისა და მ. ს-ს მიზანი არ იყო მისი მოკვლა, მათ სურდათ მისი გატაცება და ოჯახიდან დიდი თანხის ამოღება, ხოლო მეორეს მხრივ უთითებს, რომ ყურანზე ხელის დადებით დაფიცება მოსთხოვეს და როდესაც დაემორჩილა მათ მოთხოვნას და დაიფიცა, წამოსვლის საშუალება მისცეს. დაზარალებული ჩვენებაში ასევე არ უთითებს, რომ აღნიშნულის შემდეგ მის მიმართ/მისი ოჯახის მიმართ მ. ს-ს მხრიდან ადგილი ჰქონდა ფულის გამოძალვას.

7.16. რაც შეეხება რ. უ-ის ჩვენებას, რომელზე მითითებითაც ცდილობს სააპელაციო სასამართლო დაასაბუთოს დ. მ-ს მიმართ მ. ს-ს მხრიდან ჯგუფურად ჩადენილი ადევნების ფაქტი, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მოცემული მოწმის ჩვენება ეწინააღმდეგება დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებას, რომელიც უთითებდა, რომ მეუღლეს ყველაფერს უყვებოდა მ. ს-თან შეხვედრის შესახებ (მოწმის განმარტებით არ აქვს ინფორმაცია, რომ დ. მ-თან შესახვედრად მიდიოდა, მას ყოველთვის ეუზნებოდა, რომ ბებოსთან მიდიოდა), ასევე მას დახმარება სთხოვა რისთვისაც თავად აჩვენა და გაატანა თავისი ტელეფონი მასში არსებული მიმოწერებით (რ. უ-ის განმარტებით დ-ს მისთვის დახმარება არ უთხოვია), რის საპირისპიროდაც რ. უ-მა დ-ს მამას გაუგზავნა შეტყობინებები, რომ დ. მ. ს-თან ღალატობდა, თუმცა ჩვენების მიცემისას მიუთითა, რომ ღალატზე არ ჰქონდა დადასტურებული ინფორმაცია. ასევე დაზარალებული უთითებს, რომ დახმარების თხოვნაზე ქმარმა უარი უთხრა, რადგან მათი შიში ჰქონდა და უთხრა თავად მიეხედა თავისი თავისთვის, მისუღიყო სადაც იბარებდნენ, რადგან მას ვერავინ ველარ დაეხმარებოდა. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ როგორც დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებით, ასევე დედამისის – ბ. მ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ სწორედ რ. უ-ის მოთხოვნით გახდა იძულებული დაზარალებული თავისი კუთვნილი სატრანსპორტო საშუალება HYUNDAI TUCSON 2021 წლის 25 სექტემბერს გადაეფორმებინა მ. მ-ის სახელზე.

7.17. ადევნების ნაწილში, ბრალდების მხარე მ. ს-ს ასევე ედავება დ. მ-ს სამუშაო ადგილზე ქ. თ..., ი....-....- ქ. №.. მდებარე რესტორან „გ...“-“ მისვლას, სადაც დ. მ. ადგილზე არ დახვდა, თუმცა დაუტოვა სიცოცხლის მოსპობის მუქარის შემცველი შეტყობინება. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდების დადგენილებითვე დგინდება, რომ მ. ს-ს

მიერ აღნიშნული ქმედება განხორციელდა 2023 წლის აპრილში, მას შემდეგ, რაც სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების თანახმად, დ. მ-მ მ. ს-ს მიმართ სისხლის სამართლის დევნის დაწყების განცხადებით მიმართა საგამოძიებო უწყებას – 2022 წლის 17 აგვისტოს. იმავდროულად, სამართლო ითვალისწინებს, რომ თავად დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებითაც არ დგინდება, რომ 2021 წლის 22-24 სექტემბრის შემდეგ (მას შემდეგ რაც მ. ს-მა დ. მ. ნაიყვანა გ.), მათ შორის ს. დაბრუნების შემდეგ – საგამოძიებო ორგანოში მ. ს-ს წინააღმდეგ განცხადებით მიმართვამდე – 2022 წლის 17 აგვისტომდე, მ. ს. ემუქრებოდა მას.

7.18. შესაბამისად, მ. ს-ს რესტორანში მისვლა და მუქარა, რომელიც უთითებენ როგორც დაზარალებული დ. მ., ასევე მოწმე დ. ა-ა მიემართება უკვე დ. მ-ზე გავლენის მოხდენის მცდელობას, რასაც საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილით ბრალდების მხარე არ ედავება მ. ს-ს.

7.19. სასამართლო ითვალისწინებს ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2024 წლის 8 თებერვლის სასამართლო-ფსიქოლოგიური ექსპერტიზის №.. დასკვნას, რომლის თანახმად, დ. მ-ს კვლევის შედეგებით ვლინდება ფსიქოლოგიური ტანჯვის მდგომარეობა.

7.19.1. ექსპერტიზის დასკვნის სისწორე დაადასტურა ექსპერტმა თ. კ-ემ. მართალია ფსიქოლოგიური ექსპერტიზის ფარგლებში ბრალდების მხარის მიერ დასმული კითხვები მიემართებოდა უშუალოდ მ. ს-ს (მ. ს-ს ქმედებებით დ. მ-მ განიცადა თუ არა ფსიქოლოგიური ტანჯვა? მ. ს-ს ქმედებებით დ. მ-მ განიცადა თუ არა ძლიერი ფსიქიკური ტკივილი ან/და მორალური ტანჯვა?), თუმცა ექსპერტ თ. კ-ის ჩვენებით დგინდება, რომ იგი პირადადაც ესაუბრა დ. მ-ს და ჩაუტარა კლინიკური კვლევა, დ-მ აღწერა მისი წარსული ცხოვრებიდან არაერთი უსიამოვნო და მატრავმირებელი ფაქტი, მდგომარეობა შეფასდა 2023 წლის 18 ოქტომბრის მდგომარეობით (13:00:01-13:04:21). ექსპერტის განმარტებით შეუძლებელია დადგინდეს საიდან დაიწყო ტანჯვა, რომელი თარიღიდან და სადამდე გასტანა, წარმოუდგენელია ფაქტების გადამოწმება მოახდინოს ექსპერტმა (13:04:21-13:10:24), ვერც ხანდაზმულობას ვერ იკვლევნ, ვერცერთი ტესტი ვერ ასახელებს წყაროს. ექსპერტი აფასებს პირის ემოციურ მდგომარეობას. არცერთი ტესტი არ ადგენს ფაქტს და წყაროს. დ. მ-ს ტესტური კვლევით დადგინდა, რომ ძირითადი პრობლემა არის შელახული თავმოყვარეობა (13:12:00-13:12:14). დ-მ გასაუბრებისას მიმდინარე საქმის ფარგლებში აღწერა საკუთარი მდგომარეობა და განცდები (12:48:39-12:52:35). ექსპერტის კვლევის სფერო არ არის გადმოსაცემი პირი სიმართლეს ამბობს თუ

არა. დ-სთან გასაუბრებისას მას არ გასჩენია ეჭვი, რომ დ. არ იყო გულწრფელი, თუმცა ზოგადად ეს მისი შესაფასებელი არ არის. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ექსპერტთან გასაუბრებისას დ. მ-მ მიუთითა მათ შორის გ-ში მ. ს-ს მიერ თავისუფლების აღკვეთის ფაქტზე და ამით განცდილ სტრესსა თუ შიშებზე, ასევე ჯგუფის მიერ მისთვის მიცემული დავალებებით გამოწვეულ სტრესზე.

7.19.2. ფსიქოლოგ თ. კ-ის განმარტებით, მან დ. მ-ს მეორედ ჩაუტარა ფსიქოლოგიური ექსპერტიზა, ყ-იდან ჩამოსული დ. მალევე იყო მასთან მისული. პირველი კვლევა ეხებოდა ოჯახური ძალადობის საქმეს, კვლევა ჩაატარა გამოსაკვლევი პირის კერძო მიმართვის საფუძველზე და მაშინაც საკმაოდ მძიმე მდგომარეობა ჰქონდა დ. მ-ს (13:15:21-15:20:58), რაც ასევე დასტურდება დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებითაც. კერძოდ, დაზარალებულმა ჩვენებაში მიუთითა მეუღლის – რ. უ-ის მხრიდან მის მიმართ ჩადენილი ფიზიკური ძალადობის ფაქტზე (მ-ის ქუჩაზე მათ საცხოვრებელ სახლში) და აღნიშნა, რომ ჩვენებაც მისცა, თუმცა მისთვის საბოლოო გადაწყვეტილება უცნობია.

7.20. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდების მხარე დაზარალებულ დ. მ-ს ფსიქოლოგიური მდგომარეობის შესაფასებლად ასევე უთითებს 2021 წლის 2 ოქტომბრის დ. მ-ს ფსიქოლოგიური კონსულტაციის შესახებ დასკვნაზე. სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსსკ-ის მე-3 მუხლის 23-ე ნაწილის თანახმად, მტკიცებულება არის კანონით დადგენილი წესით სასამართლოში წარდგენილი ინფორმაცია, ამ ინფორმაციის შემცველი საგანი, დოკუმენტი, ნივთიერება ან სხვა ობიექტი, რომლის საფუძველზედაც მხარეები სასამართლოში ადასტურებენ ან უარყოფენ ფაქტებს, სამართლებრივად აფასებენ მათ.

7.20.1. მოცემულ შემთხვევაში ბრალდების მხარის მიერ მითითებული 2021 წლის 2 ოქტომბრის ფსიქოლოგიური მდგომარეობის შესახებ დასკვნა დ. მ-ს ადვოკატმა ა. თ-მ მეილზე გაუგზავნა გამომძიებელ ნ. გ-ს. ბრალდების მხარის მიერ არ განხორციელდა არც აღნიშნული დოკუმენტის მოპოვება საქართველოს სსსკ-ით დადგენილი წესით (ამოღება) და არც აღნიშნული დოკუმენტის გამცემი პირის დაკითხვა. სასამართლო ითვალისწინებს ასევე საქართველოს სსსკ-ის 78-ე მუხლს, რომლის თანახმად დოკუმენტს მტკიცებულებითი ძალა აქვს თუ, მათ შორის, ის ავთენტიკურია. მოქმედი საქართველოს სსსკ-ი არ ითვალისწინებს დოკუმენტის წარმოდგენას, როგორც საგამომძიებო/საპროცესო მოქმედებას. ბრალდების მხარეს უნდა განეხორციელებინა დ. მ-ს ფსიქოლოგიური კონსულტაციის შესახებ დასკვნის ამოღება და სისხლის სამართლის საქმეზე დართვა საქართველოს სსსკ-ის 120-ე მუხლის საფუძველზე.

7.21. მ. ს-სათვის საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდებულ ეპიზოდთან დაკავშირებით დაზარალებულ დ. მ-ს ტელეფონიდან გამოთხოვილ ინფორმაციასთან (კერძოდ: 2022 წლის 18 ივნისის, 2022 წლის 9 ივლისის და 2023 წლის 6 მაისის „სქრინები“) მიმართებით, სასამართლო იზიარებს კასატორი დაცვის მხარის მსჯელობას, რომ სისხლის სამართლის საქმის მასალებში არ მოიპოვება (დაზარალებულს არ წარმოუდგენია) თავად მიმოწერა, რაც ბრალდების მხარეს მისცემდა შესაძლებლობას დაედგინა, მათ შორის, „D-ის“ ნომერი და შემდგომში ამ ნომრის კავშირი მ. ს-თან.

7.22. დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილ მ. ს-ს ძმის ი. ს-ს მობილური ტელეფონებიდან (აჩუქა მ. ს-მა), სასამართლო განჩინების საფუძველზე, გამოთხოვილ ინფორმაციასთან (ფოტოსურათები, გიფები და მოკლეტექსტური შეტყობინებების „სქრინები“) დაკავშირებით, სასამართლო ერთი მხრივ ითვალისწინებს, რომ ინფორმაციის გამოთხოვა განხორციელდა საქართველოს სსსკ-ის 136-ე და 111-ე მუხლის მოთხოვნათა დარღვევით (დაცვის მხარემ თავად ჩაატარა ტელეფონიდან ინფორმაციის გამოთხოვა), იმავდროულად, ითვალისწინებს, რომ აღნიშნული ტელეფონის ამოღება (ინფორმაციის გამოთხოვის მიზნით) ბრალდების მხარის შუამდგომლობის საფუძველზე გაცემული სასამართლოს განჩინებით (იხ.: გორის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 6 მარტის განჩინება) ჩატარებული საგამოძიებო მოქმედებისას ვერ განხორციელდა, რადგან ი....-ს-მა განმარტა, რომ მისთვის უცნობი იყო ტელეფონების ადგილსამყოფელი.

7.22.1. ი. ს-ს განმარტებასთან (ჩვენებაში აღნიშნა, რომ ტელეფონები ყ-ში ჰქონდა წაღებული, სადაც ჩატარდა ჩხრეკა. მოგვიანებით, როდესაც ტელეფონებისთვის დაურეკეს აღმოაჩინა, რომ ტელეფონები არ იყო) მიმართებით სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მ. ს-ს სახლის, ეზოს, დამხმარე სათავსოს და ავტომობილის ჩხრეკა ჩატარდა 2023 წლის 1 ნოემბერს (რასაც ესწრებოდა როგორც მ. ს., ასევე გარეშე პირად – ნ. ბ-ი, რადროსაც ავტომობილიდან, მათ შორის, ამოიღეს ორი სამსუენგის ფირმის მობილური ტელეფონი (რომელიც 2023 წლის 10 ნოემბერს გაიგზავნა საინფორმაციო-ტექნოლოგიურ ექსპერტიზაზე), ხოლო დაცვის მხარის მიერ ი. ს-ს ტელეფონების დათვალიერება ჩატარდა 2024 წლის 10 იანვარს და, გორის რაიონული სასამართლოს 2024 წლის 20 თებერვლის განჩინების საფუძველზე, დაცვის მხარის მიერ 2024 წლის 3 მარტს ი. ს-ს ტელეფონებიდან გამოთხოვილ იქნა ინფორმაცია. შესაბამისად, ი. ს-ს განმარტება, რომ როდესაც ბრალდების მხარე დაუკავშირდა 2024 წლის 11 მარტსა და 19 მარტს მას ტელეფონები აღარ ჰქონდა, რადგან ჩხრეკის შემდეგ დაკარგა – დაუსაბუთებელია.

7.22.2. სასამართლო ითვალისწინებს ასევე, რომ არცერთი ფოტო-

სურათის, გიფის თუ ე.წ. „სქრინის“ მონაცემებით არ დგინდება გადაღების თარიღები, ამასთან, არ დგინდება მოცემულ „სქრინებში“ მიმომოწერის მეორე მხარის ტელეფონის ნომრები, შესაბამისად, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით არ დგინდება, რომ აღნიშნული „სქრინები“ დ. მ., სა და მ. ს-ს კომუნიკაციის ამსახველია.

7.23. შესაბამისად, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით არ დასტურდება მ. ს-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილია „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა.

8. მ. ს-სათვის საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდებურობა დადგინდა დანაშაულთან მიმართებით სასამართლო ითვალისწინებს:

8.1. ადამიანის თავისუფლება იმდენად წონადი ფუნდამენტური უფლებაა, რომ მასში ჩარევა სახელმწიფოს მხრიდანაც კი უნდა წარმოადგენდეს *ultima ratio*-ს. თავისუფლების უკანონო აღკვეთა დაკავშირებულია პირის იძულებით დაკავებასთან, რომელსაც ფაქტობრივად შეზღუდული აქვს თავისუფალი გადაადგილების შესაძლებლობა. სწორედ გადაადგილების თავისუფლება განასხვავებს თავისუფლების უკანონო აღკვეთას იძულებისაგან, როდესაც პირს შეუძლია შეასრულოს ან არ შეასრულოს ისეთი მოქმედება, რომლის განხორციელება ან მისგან თავის შეკავება მისი უფლებაა და მიუხედავად მის ნებაზე ფიზიკური ან ფსიქიკური ზემოქმედებისა, გადაადგილების თავისუფლება ფაქტობრივად (ობიექტურად) შეზღუდული არ აქვს (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 16 ივლისის №54აპ-20 განაჩენი).

8.2. იძულება შეიძლება ჩადენილი იქნეს ფიზიკური ან ფსიქიკური იძულების გზით. საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული ობიექტური მხრივ გამოიხატება მოქმედებაში – ადამიანის მოქმედების თავისუფლების უკანონო შეზღუდვაში. ამასთან, აღნიშნული უნდა განხორციელდეს ამავე მუხლით პირდაპირ განსაზღვრული ხერხებიდან ერთ-ერთის (ან ერთდროულად ორივე ხერხის) გამოყენებით: ფიზიკური ან ფსიქიკური იძულებით (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2024 წლის 16 დეკემბრის №999აპ-24 განაჩენი).

8.3. ქმედების სწორად კვალიფიკაციისთვის უნდა დადგინდეს, მსჯავრდებულის ქმედებები შემოიფარგლა თუ არა დაზარალებულის ნებაზე ფიზიკური ან ფსიქიკური ზემოქმედებით, რამაც აიძულა იგი, ემოქმედა საკუთარი შეხედულების საწინააღმდეგოდ, თუ დაზარალებულისათვის გადაადგილების თავისუფლების ობიექტურად შეზღუდვით.

8.4. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, მ. ს-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ქმედება გამოიხატა შემდეგში: ქ. თ..., დ... ა... ..ის ხ....- შეხვედრის შემდეგ მ. ს-მა უკანონოდ აღუკვეთა თავისუფლება დ. მ-ს, გაათიშინა მობილური ტელეფონი და ფსიქოლოგიურად აიძულა მისი ნების საწინააღმდეგოდ წასულიყო დ... – ... მიმართულებით. მ. ს-მა უკანონოდ თავისუფლება აღკვეთილი დ. მ. მიიყვანა ქ. გ..., ი....- ს-...-ში მდებარე სასტუმრო „ლ....“, სადაც იმყოფებოდა ორი დღის განმავლობაში – 2021 წლის 24 სექტემბრის ჩათვლით, დ. მ-ს უკანონოდ არ აძლევდა თავისუფალი გადაადგილების შესაძლებლობას, კერძოდ, არ აძლევდა სახლში დაბრუნებისა და სასტუმროს დატოვების უფლებას. მას შემდეგ, რაც მან დ. მ-სგან მიიღო მორჩილებისა და მომხდარზე დუმილის შენარჩუნების პირობა, იგი დააბრუნა ქ. თ... და გაათავისუფლა.

8.5. მოცემულ შემთხვევაში, მხარეთა შორის დავის საგანს არ წარმოადგენს 2021 წლის 22-24 სექტემბერს დ. მ-სა და მ. ს-ს გ..., სასტუმრო „ლ.“ ყოფნის ფაქტი, რაც დ. მ-სა და მ. ს-ს ჩვენებებთან ერთად, ასევე დასტურდება „მ-დან“, „ს-დან“ და „ს-დან“ გამოთხოვილი ინფორმაციით (მითითებულია აბონენტის ადგილმდებარეობის მონაცემები ანძების მიხედვით).

8.6. დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ 2021 წლის სექტემბერში, ჯგუფიდან მიიღო დავალება, სამუდამოდ წასულიყო ს. რ., წინააღმდეგ შემთხვევაში დაუხოცავდნენ შვილებს. დრო ჰქონდათ დათქმული, რომ 28-29 სექტემბერს უნდა გასულიყო სახლიდან, დაეტოვებინა ტელეფონი, არც ნივთები უნდა აეღო, მისი წასვლის შემდეგ ქმარს უნდა ენახა მისი სასიცოცხლო მიმოწერა მ...-სთან და შემდეგ არ დაუწყებდა ძებნას. ს.... – ...ს სახელმწიფო ....-რთან მას დახვდებოდნენ სხვა ქალებიც, ვისთან ერთადაც იგი წავიდოდა ს. რ., საიდანაც ვეღარ დაბრუნდებოდა და ვერც ოჯახის წევრებთან ექნებოდა ურთიერთობა, რაზეც უარი განაცხადა. აღნიშნული უამბო ქმარს, ეგონა დაესმარებოდა, რისთვისაც გაატანა ტელეფონი, თუმცა მის ტელეფონში შენახული სმს-ები მან გაუგზავნა დაზარალებულის ორივე მშობელს, ასევე თავის მშობლებს და ოჯახის ყველა წევრს. დაახლოებით 4 საათამდე შვილებთან ერთად სახლში იყო. ქმარმა დაურეკა შვილის, ლ-ს ტელეფონზე და უთხრა, რომ სანყოფანო მისულიყო და ბავშვებიც მიეყვანა, მასთან სასაუბრო ჰქონდა. ქმარმა ბავშვები გადაიყვანა თავის მანქანაში, თავად კი ჩაუჯდა და აჩვენა, რომ შეტყობინებები მამამისს გაუგზავნა, უთხრა, რომ მისულიყო სადაც იბარებდნენ, რადგან მას ვერავინ ვეღარ დაესმარებოდა. ძალიან ბევრს ცდილობდა აეხსნა, მაგრამ ქმარმა უარი უთხრა დახმარებაზე, რადგან შიში ჰქონდა ამ ადამიანების და უთხრა, რომ თვითონ მიეხედა საკუთარი თავისთვის, გარკვეული თან-

ხაც მისცა. დაზარალებულმა თავად უთხრა, რომ ბავშვები მასთან (მამასთან) ყოფილიყვნენ და თავად იმას გააკეთებდა, რასაც ეუბნებოდნენ. გზა გააგრძელა უმისამართოდ, რა დროსაც დაურეკა ქმარმა და უთხრა, რომ მანქანაზე გენერალური მინდობილობა დაეტოვებინა საზღვარზე გასვლისას, არაფერი უპასუხია და გაუთიშა ტელეფონი. სადღაც ლ-.... მიმდებარე ტერიტორიაზე დაურეკა მამამისმა და ისეთი საშინელი სიტყვები უთხრა, აღარც იცოდა სად მიდიოდა, რას აკეთებდა, ისეთ დღეში იყო, რომ არ უნდოდა არაფერი, ერთი სული ჰქონდა ეს ყველაფერი დასრულებულიყო, თავი სიზმარში ეგონა. მამასაც აუხსნა, მაგრამ არ უსმენდა, რადგან მისმა ქმარმა აჩვენა მესიჯები, ის იყო მისთვის დამნაშავე და ფიქრობდა მხოლოდ მის ავტორიტეტზე. არ იცოდა სად მიდიოდა, უბრალოდ ს-სკენ ჰქონდა გეზი, როდესაც ს-სკენ ჰქონდა გეზი შემოვლითი გზით, გზაში მ. დაუკავშირდა და უთხრა, რომ იცოდა მისი ს-ში წასვლის შესახებ და დაეხმარებოდა. როგორც სხვა ქალებს დაეხმარა მ., ასე იქნებოდა ალბათ მასთანაც. მის შემთხვევაშიც ჰქონდათ მოლოდინი, რომ მამამისიც გადაიხდიდა თანხას. დაახლოებით ზ-ს გზასთან დახვდა შავი ფერის ქემრით, საჭესთან იჯდა სხვა მამაკაცი, რომელსაც არ იცნობს, 55-56 წლის, წვერით, და თხელი თმით – აღნიშნული პირი ნ. ბ-ი არ იყო, რადგან მას იცნობს. არ იცოდა საიდან გაიგო მ-მ მისი ადგილსამყოფელი. მ-მ გააჩერა მანქანა და გადაჯდა დ-ს მანქანაში. დაზარალებულის განმარტებით, მ-ს თავის დანებებას სთხოვდა, რა დროსაც მ-...-მ იარაღი აჩვენა, დაემუქრა და გააგრძელებინა გზა. მის (დაზარალებულის) მანქანას ჰქონდა პრობლემა და ამის გამო, ისინი დადიოდნენ ნელა, წვიმდა. მ-ს ეცვა ჯარისკაცის ფორმის მსგავსი დეტალებით ჟაკეტი, ლურჯი ფერის ჯინსის შარვალი. თან ჰქონდა შავი ფერის იარაღი ხის დეტალებით. თ-....- გამოსულები გაჩერდნენ ბენზინგასამართ სადგურზე, სადაც მ-მ უთხრა, რომ ბარათით არ გადაეხადა თანხა, დ-მაც დაუჯერა და ნაღდი ფულით გადაიხადა. მ. არ ეუბნებოდა თუ სად მიდიოდნენ, მხოლოდ გზას აგრძელებინებდა, ამ დროის პერიოდში, იმის მიუხედავად, რომ საჭეს თვითონ ატარებდა და ტელეფონიც თან ჰქონდა, მხოლოდ შვილებზე ფიქრობდა, ამიტომ არ ეწინააღმდეგებოდა მ-ს, რადგან მ. სულ ემუქრებოდა შვილების და მეუღლის სიცოცხლის მოსპობით. მ. ამ პერიოდში მობილურ ტელეფონზე საუბრობდა და მას (დაზარალებულს) ეუბნებოდა, რომ ვ-ი იყო, თუმცა დაზუსტებით მონმემ არ იცის იყო თუ არა მართლაც ვ-ი. ეუბნებოდა, რომ რაც მათ სურდათ ის უნდა გაეკეთებინა, წინააღმდეგ შემთხვევაში ბავშვებს დაუხოცავდნენ, ტერორისტებად გაზრდიდნენ, იცოდნენ მისი ძმა სად გადაადგილდებოდა. დაზარალებულის განმარტებით, გზაში მანქანაც კი გააჩერა, გადავიდა, დაიჩოქა და უთხრა მ-ს, რომ მოეკლა, რა დროსაც დაუსველდა და გაუჭუჭყიანდა

ტანსაცმელი. მ-მ უთხრა, რომ მისი მოკვლა არ ჰქონდათ მიზნად, მისი გატაცებით ან მისი შვილებისათვის რამის გაკეთებით მათი ოჯახიდან სერიოზული თანხა უნდა ამოეღოთ. შემდეგ მათ ისევ გააგრძელეს გზა, წამოვიდნენ გ., იგი ასევე აღნიშნავს, რომ საერთოდ არ იცოდა გორის გზა, არასდროს არ იყო გ. ნამყოფი. გ. მივიდნენ სასტუმროში, რომლის წინაც არის პოლიციის შენობა. მ-მ უთხრა არაფერი გაეხედა. დაზარალებულის განმარტებით, იგი ისეთ ფსიქოლოგიურ მდგომარეობაში იყო, არაფერი არ შეეძლო, ფიქრობდა არა საკუთარ თავზე, არამედ მის უკან მდგარ ოჯახის წევრებზე, რის გამოც ვერაფერს ვერ გახედავდა, მათ შორის დახმარების თხოვნას. სასტუმრო მდებარეობდა ქ. შესასვლელშივე, გზაზე პირდაპირ, რომლის სახელს ვერ იხსენებს. მ-მ ძალიან კარგად იცოდა გზები და დ-ს ხელით ანიშნებდა, საიდან უნდა შესულიყვნენ მანქანით. უკანა კარიდან შევიდნენ სასტუმროში, ტელეფონი მას დარჩა მანქანაში. სასტუმროში დახვდათ ორი ქალბატონი. ერთ-ერთ ქალბატონს მიაწოდა მ-მ თავისი პირადობის მოწმობა, უშუალოდ მოწმისათვის რაიმე დოკუმენტაცია არ მოუთხოვიათ. რეგისტრატურაში გაჩერდნენ ცოტა ხნით, ოცი წუთი ან უფრო ნაკლები, ზუსტად არ ახსოვს, რა დროსაც მ. ესაუბრებოდა ადმინისტრატორს, თავად კი მოშორებით იდგა. მოწმეს ინფორმაცია არ აქვს იმასთან დაკავშირებით ჰქონდა თუ არა რაიმე ურთიერთობა სასტუმროს ადმინისტრაციასთან, თუმცა იგი ვარაუდობს რომ მ. ადრეც იყო ამ სასტუმროში ნამყოფი საუბრიდან და იქიდან გამომდინარე, რომ ყველაფერი იცოდა სასტუმროში. აგრეთვე, ქალბატონმა მ-ს სახელით მიმართა, მანამ სანამ პირადობას მიაწვდიდა. სასტუმროში მომუშავე ორივე ქალბატონი ახსოვს ვიზუალურად. მათთვის მოწმეს დახმარება არ უთხოვია. ერთ-ერთმა ქალბატონმა ჰკითხა დ-ს ცუდად ხომ არ იყო და დახმარება ხომ არ სჭირდებოდა. მ...-მ ნომრის გასაღები აიღო და ისინი ავიდნენ კიბეზე, კიბის მოპირდაპირე მხარეს იყო ხის კარები, მან გააღო კარი და შევიდნენ ოთახში. ნომერში იყო კარადა, სადაც ეწყო ელექტრო ჩაიდანნი და ჭიქები, მეორე მხარესაც კარადა, ოთახში იყო ორი ერთ ადგილიანი სანოლი. დაზარალებულის განმარტებით, თავად ნომერში მარტო იყო, მაგრამ ზუსტად რამდენი ნომერი აიღო მ-მ არ იცის, რადგან მათ უკან მოჰყვებოდა მანქანა, რომელშიც ვინ იყო მისთვის უცნობია. მ. რომ გავიდა ოთახიდან ესმოდა, რომ ტელეფონზე ესაუბრებოდა ვილაცას, გარეთაც რომ გავიდა ესმოდა, რომ ვილაცასთან ჰქონდა კონტაქტი. ნომერს ჰქონდა აივანზე გასასვლელი მეტალო-პლასტმასის კარი, საიდანაც ეზოში ჩანდა მისი (დაზარალებულის) მანქანა. ნომერში შესვლის შემდეგ მ. გავიდა ოთახიდან და წაიღო მანქანის გასაღები. მოგვიანებით, ნომერში შევიდა და მიუტანა მობილური ტელეფონი. უთხრა, რომ ზარებისათვის ეპასუხა და ეთქვა, რომ კარგადაა. ეს გაფრთხილე-

ბა მისცა და გავიდა ოთახიდან.. თავად დარჩა ოთახში, ტელეფონზე იყო გამოტოვებული ზარები და შეტყობინებები, რომელსაც უპასუხა, რომ კარგად იყო. მამამისთან საუბრის შემდეგ ამ სიტუაციაში მას არავისი იმედი არ ჰქონდა, რადგან შეტყობინებების გამო ისე გამოვიდა, თითქოს ქმარს უღალატა. დაზარალებულის განმარტებით, მთელი ღამე სარკესთან ხალიჩაზე იჯდა. მის ნომერს და გვერდით ნომერს საერთო აივანი ჰქონდათ, საიდანაც იგი შევიდა მეორე ნომერში, თუმცა მეორე ნომრის კარიც დაკეტილი იყო. მეორე ოთახში გავიდა იმიტომ, რომ კაცების ....ულ ენაზე საუბარი ესმოდა და უნდოდა მათი დანახვა. გაქცევის მიზანი არ ჰქონდა, ვინაიდან საკუთარ თავზე არ ფიქრობდა, მას მართალია ტელეფონი ხელში ჰქონდა, თუმცა რადგან იცოდა, რომ მისი ტელეფონის აიქლაუდი მათ ჰქონდათ ვერაფერს აკეთებდა. ამ დროს საკუთარ თავზე ველარ ფიქრობდა, მხოლოდ შვილებზე და მისი ოჯახის უსაფრთხოებაზე ფიქრობდა. იჯდა ნომერში და ასე გაატარა მთელი ღამე. სასტუმროს ნომრის გასაღები ჰქონდა მ-ს, კარი იყო ხის, რომელიც გასაღებით იღებოდა. საკეტი შიგნიდან არ იღებოდა, რადგან მან სცადა და ზუსტად ახსოვს, რომ კარის საკეტი მექანიზმი შიგნით მხრიდანაც მხოლოდ გასაღებით იღებოდა (შიგნიდანაც გასაღების ბუდე ჰქონდა. შემდეგ, ნომერში შევიდა მ. და უთხრა, რომ მისთვის წესები ექნებოდათ, ვიდეოზარით დააკავშირა ვ. ო-თან, ხოლო ამ უკანასკნელმა უთხრა, რომ რაც მან იცის და დაინახა არაფერი არ უნდა ეთქვა, ხელი დაედო ყურანზე და ალაჰი დაეფიცებინა. დაზარალებულის განმარტებით, მართალია იმედიც არ ჰქონდა, რომ თავს დაანებებდნენ, თუმცა მაინც ხელი დაადო ყურანს და დაიფიცა, რომ არავისთან არაფერს არ იტყოდა. შემდეგ ინსტაგრამზე მოუვიდა ძმის შეტყობინება, რომელიც ჰპირდებოდა, რომ დაეხმარებოდა. ამის შემდეგ, მათ დატოვეს სასტუმრო, მ. ცდილობდა საჭესთან დაჯდომას, მაგრამ მან (დაზარალებულმა) უფლება არ მისცა. საჭესთან დაჯდა თავად და ნავიდნენ თ-....- მიმართულებით. მ. ჩავიდა ავტომანქანიდან თ-....- შესასვლელში. თავად გზა გააგრძელა ზღვის მიმართულებით ვარკეთილისაკენ. გზაში დედას ელაპარაკა და უთხრა სადაც იყო, მანქანის მართვა აღარ შეეძლო, რის გამოც გაჩერდა. მასთან მივიდა დედა, დეიდა და დეიდის მეუღლე ამ უკანასკნელის მანქანით. ამ დროს იყო ფეხშიშველი, ეცვა დახეული სასტუმროს ერთჯერადი ფეხსაცმელი და იყო ტალახიანი. გადაჯდა დეიდის ქმრის მანქანაში. მათთვის არაფერი უთქვამს, მხოლოდ ეუბნებოდა, რომ კარგად იყო და ვერაფერზე ვერ უპასუხებდა.

8.6.1. მის მანქანაში გადმოსული მ. ს. იარაღის დემონსტრირებით დაემუქრა და უთხრა გაეგრძელებინა მოძრაობა, თუმცა ბრალდების მხარის მიერ მ. ს-ს დაზუსტებული ბრალდების ფორმულირება არ შეი-

ცავს მითითებას მ. ს-ს მიერ დ. მ-ს თავისუფლების უკანონო აღკვეთი-  
სას იარაღის დემონსტრირებით მუქარაზე (ბრალდების მხარე არ ედა-  
ვება თავისუფლების უკანონო აღკვეთისას იარაღის გამოყენებას).

8.7. ქმედების საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწი-  
ლით კვალიფიკაციისათვის სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენი-  
ლი მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით უნდა  
დასტურდებოდეს გადაადგილების თავისუფლების ფაქტობრივად  
(ობიექტურად) შეზღუდვა.

8.8. დაზარალებულის ჩვენებით დგინდება, რომ მას შემდეგ რაც მ.  
ს. გადმოჯდა მის ავტომობილში, და გაემართნენ გ. (მაშინ არ იცოდა  
სად მიდიოდნენ, მ-ს არ უთქვამს), მანქანას თავად მართავდა და ტე-  
ლეფონიც ჰქონდა, გზად გაჩერდა საწვავის ჩასასხმელად, ასევე გაა-  
ჩერა მანქანა და მანქანიდან გადასულმა დაუწოქა მ. ს-ს, რომ მისთვის  
თავი დაენებებინათ, ტელეფონიც მას ჰქონდა, მაგრამ მის თავზე არ  
ფიქრობდა, ფიქრობდა მარტო შვილებზე და ოჯახზე, რომ არაფერი  
მოსვლოდათ. სასტუმროს დატოვების შემდეგ მ. ცდილობდა საჭესთან  
დაჯდომას, მაგრამ მან (დაზარალებულმა) უფლება არ მისცა, ასევე იმ  
გარემოებას, რომ მის მანქანაში გადმოსული მ. ს. იარაღის დემონ-  
სტრირებით დაემუქრა და უთხრა გაეგრძელებინა მოძრაობა.

8.8.1. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდების მხარე მ. ს-ს  
არ ედავება დ. მ-სთვის თავისუფლების უკანონო აღკვეთას იარაღის  
გამოყენებით, ხოლო სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი  
მტკიცებულებებით (მათ შორის დაზარალებულის განმარტებების  
გათვალისწინებით) ვერ დგინდება, რომ ადგილი ჰქონდა მ. ს-ს მიერ  
დაზარალებულისათვის თავისუფლების უკანონო აღკვეთას (გადაად-  
გილების თავისუფლების ობიექტურად შეზღუდვას) დაზარალებულის  
კუთვნილი ავტოსატრანსპორტო საშუალებით გადაადგილებისას.

8.9. გ., სასტუმრო „ლ.“ მ. ს-სათვის ბრალდწარდგენილ დაზარალე-  
ბულისათვის თავისუფლების უკანონოდ აღკვეთასთან მიმართებით,  
სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულის ჩვენებას, რომ სას-  
ტუმროს ნომერში ყოფნისას მ. შევიდა და მიუტანა ტელეფონი, რომე-  
ლიც მანქანაში დარჩა, უთხრა ზარებისთვის ეპასუხა და ეთქვა რომ  
კარგადაა, თავად კი ოთახიდან გავიდა, მის ნომერს და გვერდითა ნო-  
მერს საერთო აივანი ჰქონდათ, საიდანაც იგი (დაზარალებული) შევიდა  
მეორე ოთახში. სასტუმრო „ლ-ს“ წინ იყო პოლიციის განყოფილება, მას  
დახმარება არავისთვის უთხოვია, არც სასტუმროს თანამშრომლების-  
თვის უთქვამს რამე. სასტუმროში ყოფნისას როდესაც მ-მ მიუტანა  
ტელეფონი, რამდენიმე ზარი იყო, ბებიამისმაც დაურეკა, რა ზარებიც  
იყო უპასუხა და უთხრა, რომ კარგად იყო, ასევე იმ გარემოებას, რომ  
ბრალდების მხარემ უდავოდ ცნო, მათ შორის, მოწმეების მ. პ-ის და მ.

პ-ის გამოკითხვის ოქმები, რომლითაც დგინდება, რომ სასტუმროს ნომრის კარის შიგნიდან გაღება გასაღების გარეშეც იყო შესაძლებელი. კერძოდ, მონმე მ. პ-ემ (სასტუმრო „ლ-ს“ დამფუძნებელი) მიუთითა, რომ სასტუმროს კარი, გარედან დაკეტივის შემთხვევაში შესაძლებელია გაიღოს შიგნიდან გასაღების გარეშე, ანალოგიურად გარედან დაკეტივის შემთხვევაში კარის შიგნიდან გაღების შესაძლებლობა დაადასტურა გამოკითხვისას და საგამოძიებო ექსპერიმენტის ფარგლებში დაცვის მხარის მონმემ მ. პ-ემ (სასტუმრო „ლ-ს“ მენეჯერი) და მიუთითა, რომ ასეთი კარის მექანიზმი აქვს სასტუმროს კარებს 2018 წლიდან. შესაბამისად, იმ პირობებში, როდესაც აღნიშნული ჩვენებები ბრალდების მხარის მიერ უდავოდ იქნა ცნობილი, სასამართლოს არ აქვს საფუძველი ეჭვი შეიტანოს აღნიშნულ მონმეთა ჩვენებების სარწმუნოებაში.

8.10. თავისუფლების უკანონო აღკვეთას იძულებისაგან განასხვავებს სწორედ გადაადგილების თავისუფლება. თუ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება დაზარალებულისათვის გადაადგილების თავისუფლების ფაქტობრივად (ობიექტურად) შეზღუდვის ფაქტი და მსჯავრდებულის ქმედებები შემოიფარგლება ფიზიკური და ფსიქიკური ზემოქმედებით დაზარალებულის ნებაზე, რაც აიძულებს, იმოქმედოს საკუთარი ნების საწინააღმდეგოდ, აღნიშნული გამორიცხავს ქმედების თავისუფლების უკანონო აღკვეთად კვალიფიკაციას (იხ.: მაგალითად, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შემდეგი განჩინებები: 2023 წლის 14 ივნისის №226აპ-23 და 2022 წლის 29 ივნისის №90აპ-22, პუნქტი 5.5.).

8.10.1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 16 ივლისის №54აპ-20 განაჩენით დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებებისგან (მსჯავრდებული გარდა იმისა, რომ ფიზიკურად და ფსიქოლოგიურად ზემოქმედებდა დაზარალებულზე, ასევე ჩაუყეტა მას ბინის კარი, ფანჯარას შიგნიდან ჰქონდა გისოსი, და შეუზღუდა თავისუფლად გადაადგილების შესაძლებლობა, რითაც მსჯავრდებულის ქმედება გაცდა იძულების ფარგლებს და გადაიზარდა თავისუფლების უკანონო აღკვეთაში) განსხვავებით, მოცემულ შემთხვევაში დაზარალებულის ჩვენებითაც არ დგინდება, რომ მას ობიექტურად ჰქონდა შეზღუდული გადაადგილების თავისუფლება.

8.11. სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებას, საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის შემადგენლობას, ასევე იმ გარემოებას, რომ ბრალდების მხარემ უდავოდ ცნო სასტუმროს იმ თანამშრომლების ჩვენებებიც, რომლებიც ცალსახად უთითებდნენ, რომ სასტუმროს ოთახის კარი იღებოდა შიგნიდან. შესაბამისად, ბრალდების მხარის პოზიციის არათანმიმდევრუ-

ლობის და დაზარალებულის ჩვენების, ასევე საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტის დანაწესის გათვალისწინებით, არ არსებობს მ. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლით მსჯავრდების სამართლებრივი საფუძველი.

8.12. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, მათ შორის არც დაზარალებულის ჩვენებით, არ დგინდება დაზუსტებულ ბრალდებაში (საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის ეპიზოდი) მითითებული გარემოება, რომ მ. ს-მა დ. მ-ს გაათიშინა ტელეფონი. პირიქით, დაზარალებულის ჩვენებითვე დგინდება, რომ სწორედ მ. ს-მა მიუტანა ტელეფონი და უთხრა ეპასუხა ზარებისთვის და ეთქვა, რომ კარგად იყო.

8.12.1. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ შპს „მ...-დან“ ს-....-დან და ს-დან გამოთხოვილი ინფორმაციის თანახმად, 2021 წლის 22 სექტემბრის 17:26:45 საათზე დ. მ. არის „K..., V...“-ს ანძის დაფარვის არეალში და ამ დროს მიღებული და გაგზავნილი ინტერნეტტრაფიკის მონაცემები გაზრდილია. ამავე ანძაზე ყოფნისას იმავე 17:26:45 საათიდან დ. მ-ს ტელეფონი კვლავ აქტიური არ არის. ნომერი აქტიურდება 2021 წლის 22 სექტემბრის 19:10:14 საათზე და იმ დროს დ. მ. იმყოფება „შ...“ სახელწოდების სატელეკომუნიკაციო ანძის დაფარვის არეალში. დეტალური ამონაწერის მიხედვით დ. მ-ს ნომერი 2021 წლის 22 სექტემბრის 19:10:14 საათიდან 2021 წლის 24 სექტემბრის 11:52:09 საათამდე იმყოფება იმავე „შ...“ სახელწოდების სატელეკომუნიკაციო ანძის დაფარვის არეალში და ამ ადგილას ყოფნისას დ. მ-ს 2021 წლის 23-24 სექტემბერს უკავშირდებიან ... – ჩ. ნ. ...; ... – გ. მ. ...; ... – უ. ვ. ... – ვერ დადგინდა, ... ჩ. ქ. ...; ... შ. კ. ა. ... (30 წამიანი საუბარი) მ. დ. ... და .... ა. მ. ... სატელეფონო ნომრების აბონენტები.

8.13. იმავდროულად, სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულ დ. მ-ს განმარტებებს, – მიუხედავად იმისა, რომ საჭეს თავად მართავდა და ტელეფონიც თან ჰქონდა, ვინაიდან, მ. მუდმივად ემუქრებოდა მისი შვილების და მეუღლის სიცოცხლის მოსპობით... ეუბნებოდა, რომ რაც მათ სურდათ ის უნდა გაეკეთებინა, წინააღმდეგ შემთხვევაში ბავშვებს დაუხოცავდნენ, ტერორისტებად გაზრდიდნენ, იცოდნენ მისი ძმა სად გადაადგილდებოდა... ისეთ ფსიქოლოგიურ მდგომარეობაში იყო, არაფერი არ შეეძლო, ფიქრობდა არა საკუთარ თავზე, არამედ მის ოჯახის წევრებზე, რის გამოც ვერაფერს ვერ გაბედავდა, მათ შორის დახმარების თხოვნას... გაქცევის მიზანი არ ჰქონდა, ვინაიდან საკუთარ თავზე არ ფიქრობდა, მას მართალია ტელეფონი ხელში ჰქონდა, მაგრამ რადგან იცოდა, რომ მისი ტელეფონის აიქლაუდი მათ ჰქონდათ ვერაფერს აკეთებდა, მხოლოდ შვილებზე და მისი ოჯახის უსაფრთხოებაზე ფიქრობდა. იგი იჯდა ნომერში და ასე გაატარა მთელი ღა-

მე. შემდეგ, ნომერში შევიდა მ...- და უთხრა, რომ მისთვის წესები ექნებოდათ, ვიდეოზარით დააკავშირა ვ. ო-თან, ხოლო ამ უკანასკნელმა უთხრა, რომ რაც მან იცის და დაინახა არაფერი არ უნდა ეთქვა, ხელი დაედო ყურანზე და ალაჰი დაეფიცებინა. დაზარალებულის განმარტებით, მართალია იმედიც არ ჰქონდა, რომ თავს დაანებებდნენ, თუმცა მაინც ხელი დაადო ყურანს და დაიფიცა, რომ არავისთან არაფერს არ იტყოდა. ამის შემდეგ, მათ დატოვეს სასტუმრო და გამოემართნენ თ-კენ, რა დროსაც ასევე თავად იჯდა საჭესთან (მ. ცდილობდა საჭესთან დაჯდომას, თუმცა ამის უფლება არ მისცა), – რომლითაც დგინდება, რომ მ. ს-ს ქმედებები შემოიფარგლა დ. მ-ს ნებაზე ფსიქიკური ზემოქმედებით, რამაც დაზარალებული აიძულა ემოქმედა საკუთარი შეხედულების საწინააღმდეგოდ, რაც წარმოადგენს საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლით გათვალისწინებულ დანაშაულს.

8.14. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ „სასამართლომ ინდივიდუალურად უნდა შეაფასოს ყველა მტკიცებულება და ერთმანეთისგან გამიჯნოს, რომელი ჩვენება, ან ჩვენების ნაწილი წარმოადგენს ირიბს და შემდეგ გადაწყვიტოს, რამდენად შესაძლებელია ამ ჩვენების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად“ (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 14 ივლისის განაჩენი №97აპ-20).

8.15. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მოწმეთა: ბ. მ-სა და ს. ნ-ას ჩვენებები პირდაპირია გ-დან ჩამოსული დაზარალებულის ფსიქო-ემოციურ და ფიზიკურ მდგომარეობასთან მიმართებით. კერძოდ,

8.15.1. მოწმე ბ. მ-ს ჩვენებით (დ. მ-ს დედა) 23 სექტემბერს ჩამოვიდა ს-ში თავდაპირველად წავიდა რ-სთან, რომელმაც უთხრა, რომ დ. არ იყო სახლში. პირველ დღეს ვერ ნახა დ. და პოლიციაში დარეკვასაც კი აპირებდა. მეორე დღეს 24 სექტემბერს თავად დ. დაელაპარაკა ტელეფონზე, უთხრა, რომ გზაში იყო და თ. ზ-სთან მისულიყო, ნაპირზე მის მანქანას დაინახავდა. იგი (მოწმე) დასთან ერთად ტაქსით წავიდა დ-სკენ. დ., რომ დაინახა ცუდად გახდა, ეს უკანასკნელი იყო ტალახში დასვრილი, სასტუმროს ერთჯერადი ფეხსაცმელი ეცვა ფეხზე, იყო ძალიან შეშინებული და ეგონა, რომ უთვალთვალებდნენ. მან (მოწმემ) დაურეკა თავისი დის ქმარს, რომელიც მივიდა მანქანით და წამოიყვანა ისინი, ხოლო დ-ს მანქანა ადგილზე დატოვეს. სახლში მისვლის შემდეგ დ. გაასუფთავეს, თუმცა იგი კანკალებდა, ერთ წერტილს უყურებდა და გაუჩერებლად ტიროდა. შედარებით გონზე, რომ მოვიდა სთხოვა მოეყოლა რა გადახდა თავს, თუმცა დ-მ უთხრა, რომ ახლა ვერაფერს მოუყვებოდა.

8.15.2. საინფორმაციო-ანალიტიკური დეპარტამენტის კომპიუტერულ მონაცემთა ბაზების მიხედვით – მოქალაქე დ. მ-ს მიერ საქარ-

თველოს სახელმწიფო საზღვრის კვეთის ფაქტები დაფიქსირდა ს.ს.კ.გ. „თ. ა-ს“ გავლით, მათ შორის, 2021 წლის 28 სექტემბერს (გასვლა-ყ-ი) და 2021 წლის 11 ოქტომბერს (შემოსვლა – ს.).

8.16. დაზარალებულისა და მოწმეთა: ბ. მ-სა და ს. ნ-ას ჩვენებების (რომლებმაც პირველებმა ნახეს გ-.. ჩამოსული დ. მ. ტალახში დასვრილი ტანსაცმლით, სასტუმროს დახეული ერთფერადი ფეხსაცმლით, შეშინებული, რადგან ეგონა რომ უთვალთვალებდნენ) გათვალისწინებით, უსაფუძვლოა დაცვის მხარის მტკიცება, რომ დ. მ., მ. ს-თან არსებული სასიყვარულო ურთიერთობის გამო, გაჰყვა მას თავისი სურვილით (მ. ს-ს მიერ დაზარალებულის ნების თავისუფლებაზე ყოველგვარი ზემოქმედების გარეშე) გ.... შესაბამისად, არ არსებობს დაცვის მხარე მოწმე ნ. ბ-ის (მისივე განმარტებით არის მ. ს-ს ახლო ნათესავი) ჩვენების (მ. ს-თან დაზარალებულის სასიყვარულო ურთიერთობის გამო, ის საკუთარი ნება-სურვილით წაჰყვა მ. ს-ს გ...) გაზიარების საფუძველი. ამასთან, დაზარალებულის და მსჯავრდებულის შეხვედრის ლოკაცია გავლენას ვერ ახდენს მ. ს-ს მსჯავრდებაზე, ხოლო სასიყვარულო ურთიერთობა (ასეთის არსებობის შემთხვევაშიც კი), per se არ გამორიცხავს მ. ს-ს მიერ გამოძალვის ან/და იძულების ჩადენას.

8.17. დაცვის მხარის მითითებაზე, რომ ვინაიდან სასტუმროს თანამშრომლები არ ადასტურებენ დაზარალებულის მტკიცებას, რომ სასტუმროში დარჩა ფეხსაცმელი (ბოტასები) აღნიშნული ქმნის დაზარალებულის ჩვენების სარწმუნოებაში დაექვევების საფუძველს, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მოცემულ შემთხვევაში სასტუმროს თანამშრომელთა გამოკითხვის ოქმებით საერთოდ არ დგინდება მ. ს-ს და დ. მ-ს ყოფნა სასტუმრო „ლ....“ 2021 წლის 22-24 სექტემბერს, ხოლო მხარეთა მიერ უდავოდ ცნობილი 2024 წლის 6 თებერვლის ლ. მ-ს (შპს „ლ-ს“ ბუღალტერი) გამოკითხვის ოქმით დგინდება, რომ 2021 წლის 23 სექტემბერს და არც 2021 წლის სექტემბრის თვეში შპს „ლ.“ შემოსავლების სამსახურის შპს „ლ.“ პერსონალურ გვერდზე არანაირი გადახდის შესახებ ინფორმაცია არ შესულა (აღნიშნული დასტურდება 2024 წლის 10 თებერვლის შემოსავლების სამსახურის ინტერნეტ პორტალის [www.rg.ge](http://www.rg.ge) და საბუღალტრო პროგრამა „ორისის“ დათვალიერების ოქმითაც).

8.17.1. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დაცვის მხარე სადავოდ არ ხდის დ. მ-ს და მ. ს-ს ქ. გ-ში, სასტუმრო „ლ.“ ყოფნას 2021 წლის 22-24 სექტემბერს, ასევე დაზარალებულის მონაწილეობით ჩატარებულ საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმს, როდესაც დაზარალებულმა არსებითად ზუსტად აღწერა სასტუმროს ნომერი.

8.18. ვ. ო-თან დაკავშირებით დაზარალებულის მიერ გაკეთებულ განმარტებებს, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს

სსსკ-ის მე-3 მუხლის 24-ე ნაწილით მოწმის ჩვენება არის მოწმის მიერ სასამართლოში მიცემული ინფორმაცია სისხლის სამართლის საქმის გარემოებათა შესახებ. ამასთან, დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენების იმ ნაწილზე, სადაც დაზარალებული საუბრობს ვ. ო-ის მიერ ჩადენილ ქმედებებზე, სასამართლო კვალავაც აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსსკ-ის მე-17 მუხლის მე-2 ნაწილის, მე-12 და 166-ე მუხლების თანახმად – სისხლისსამართლებრივი დევნის დაწყება, პირის ბრალდება და განხორციელება მხოლოდ პროკურორის დისკრეციული უფლებამოსილებით. სასამართლო საქმეს განიხილავს წარდგენილი ბრალდების ფარგლებში (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 24 ივნისის განჩინება №230აპ-13) და შეზღუდულია ბრალის ფორმულირებით. ბრალდების მხარე კი ვ. ო-ს არ ედავება დ. მ-ს მიმართ პირადად ან/და მ. ს-თან ერთად ჯგუფურად რაიმე დანაშაულის ჩადენას.

8.19. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე მ. ს-სათვის ბრალდშერაცხილი ქმედება საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

8.20. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალად წარდგენილი ქმედებისათვის კვალიფიკაციის შეცვლასთან დაკავშირებით, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრაქტიკის თანახმად, ბრალდების გადაკვალიფიცირება ბრალდებულისთვის საკმარისად განჭვრეტადად არის მიჩნეული თუ იგი ბრალდების თანდაყოლილ ელემენტს წარმოადგენს (*De Salvador Torres v. Spain*, no. 21525/93 par.33, ECtHR, 24/10/1996; *Sadak and Others v. Turkey*, 29900/96, 29901/96, 29902/96 and 29903/96, paras 52, 56, ECtHR, 17/07/2021, *Juha Nuutinen v. Finland*, no 45830/99, par. 32, ECtHR, 24/07/2007).

8.21. მ. ს-სათვის აღნიშნულ ეპიზოდში მსჯავრდშერაცხილი ქმედების გადაკვალიფიცირება საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლზე იწვევს მისი სამართლებრივი მდგომარეობის შემსუბუქებას. კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილი (ბრალდწარდგენილი) სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს – თავისუფლების აღკვეთას ვადით ორიდან ოთხ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილი (მსჯავრდშერაცხილი) – ჯარიმას ან გამასწორებელ სამუშაოს ვადით ერთ წლამდე ან შინაპატიმრობას ვადით ექვსი თვიდან ორ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთას ვადით ერთ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ. შესაბამისად, წარდგენილი ბრალდების (საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილი) გადაკვალიფიცირება – საქართვე-

ლოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, ამსუბუქებს მ. ს-ს სამართლებრივ მდგომარეობას.

8.22. იმავდროულად, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდების მხარე მ. ს-ს ბრალდების შესახებ დადგენილებით არ ედავებოდა საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით – უმწეო მდგომარეობაში მყოფის მიმართ.

8.22.1. საქართველოს სსკ-ის მე-17 მუხლის მე-2 ნაწილის (პირის ბრალდება მხოლოდ პროკურორის უფლებამოსილებაა), მე-12 და 166-ე მუხლების (სისხლის სამართლებრივი დევნის დაწყება და განხორციელება მხოლოდ პროკურორის დისკრეციული უფლებამოსილებაა) თანახმად, სასამართლო საქმეს განიხილავს წარდგენილი ბრალდების ფარგლებში (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 24 ივნისის განჩინება №230აპ-13). შესაბამისად, სასამართლო მოკლებულია აღნიშნულ საკითხზე მსჯელობის სამართლებრივ შესაძლებლობას.

9. იმავდროულად, საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორი ბრალდების მხარის მტკიცებას, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები საკმარისია მ. ს-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (2021 წლის 3 აგვისტოს ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად.

9.1. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ უტყუარობის კონსტიტუციური პრინციპი მოითხოვს არა მხოლოდ იმას, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი უტყუარ (სანდო, გაუყალბებელ) მტკიცებულებებს ეფუძნებოდეს, არამედ იმასაც, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ეჭვგარეშე დასტურდებოდეს პირის ბრალეულობა დანაშაულის ჩადენაში (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2020 წლის 25 დეკემბრის №2/2/1276 გადაწყვეტილება „გიორგი ქებურია საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-77). ამასთან, მტკიცებულებების საკმარისი და დამაჯერებელი ერთობლიობით უნდა დასტურდებოდეს დანაშაულის თითოეული ელემენტის არსებობა მის ქმედებაში (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-41-43).

9.2. საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტის იმპერატიულ დანაწესის, საქართველოს სსკ-ის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის, მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილისა და 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნების გათვალისწინებით, „ბრალდებულს არ უნდა შეერაცხოს და-

ნაშაული მანამ, სანამ მტკიცებულებების საკმარისი და დამაჯერებელი ერთობლიობით არ დადასტურდება დანაშაულის თითოეული ელემენტის არსებობა მის ქმედებაში... დანაშაულებრივი ქმედება უნდა დადასტურდეს გონივრულ ეჭვს მიღმა, უნდა გამოირიცხოს ყოველგვარი გონივრული ეჭვი პირის მიერ დანაშაულის ჩადენასთან დაკავშირებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-41-43).

9.3. ბრალდების მხარე, პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, მ. ს-ს ედავება 2021 წლის 3 აგვისტოს (საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით) დ. მ-სათვის 2000 ლარის გამოძლვას სოციალურ ქსელებსა და მობილური ტელეფონის საკომუნიკაციო აპლიკაციებში შექმნილ ჯგუფებში დ. მ-სათვის სახელის გამტეხი ცნობის გახმაურებითა და მისი მეუღლის – რ. უ-ის მიმართ ძალადობის გამოყენების მექარით.

9.4. დ. მ-ს ჩვენებით, დგინდება, რომ მ. ს-მა დაურეკა და უთხრა, რომ სასწრაფოდ 2000 ლარი სჭირდებოდა. მ-ს უთხრა, რომ ამდენი ფული თან არ ჰქონდა, რაზეც მ-მ უთხრა, საიდანაც უნდოდა იქიდან აეღო თანხა და მიეცა. ჩანთაში არსებული თანხა დათვალა და შეტყობინებაც კი მისწერა მ-ს, რომ ა-სთან ერთად იყო და თანხა როგორ მიეცა. მ-მ უთხრა, რომ მეგობრისთვის ეთქვა, ვითომ სოფელში ვილაცის სახლს აკეთებდნენ და ბიძისთვის უნდა მიეცა ფული. წვიმიანი ამინდი იყო, მივიდნენ სოფელში და მან და ა-მ ერთად მისცეს ფული მ-ს მეჩეთთან. ფული რომ არ მიეცა ღმერთმა იცის რას იზამდნენ. როგორი მუქარა და შანტაჟიც იყო ყველაფერს გააკეთებდნენ, ყველანაირად ცდილობდა თავი დაეღწია ამ ყველაფრისთვის, არავისთვის მიუმართავს, რადგან მისი ოჯახი არ დაუჯერებდა და დაუჯერებდნენ ფოტოს.

9.5. მოწმე ა. კ-ამ (რომელიც დაზარალებულის განმარტებით, თან ახლდა როდესაც მ. ს-მა მას დაურეკა და შემდგომში თანხის გადაცემისას) მიუთითა, რომ დ. მ. ნამდვილად შეხვდა ყ-ს შესასვლელთან ვილაც პირს, გადავიდა მანქანიდან და როცა დაბრუნდა თქვა, რომ ბიძამისს ფული მისცა.

9.6. ამდენად, მ. ს-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2021 წლის 3 აგვისტოს ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა დასტურდება მხოლოდ დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენებით. შესაბამისად, 2021 წლის 3 აგვისტოს ეპიზოდთან მიმართებით, საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას, რომ მ. ს-ს საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში (2000 ლარის გამოძლვის ეპიზოდი) მსჯავრდებისთვის წარმოდგენილი მტკიცებუ-

ლებები ვერ აკმაყოფილებს საქართველოს სსკ-ით გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისათვის განსაზღვრულ გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტს. მხოლოდ დაზარალებულის ჩვენება არ არის საკმარისი. შესაბამისად, არ არსებობს 2021 წლის 3 აგვისტოს ეპიზოდში მ. ს-ს დამნაშავედ ცნობის შესახებ ბრალდების მხარე კასატორის მოთხოვნის დაკმაყოფილების საფუძველი.

9.7. მ. ს-სათვის საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილით ბრალადწარდგენილ ქმედებასთან მიმართებით, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდების მხარე მ. ს-ს ედავება მხოლოდ კონკრეტულად 2022 წლის 18 ივნისს, 9 ივლისსა და 2023 წლის 6 მაისს დ. მ-სთან დაკავშირებას. ბრალდების მხარე მ. ს-ს არ ედავება 2023 წლის აპრილში, დ. მ-ს სამუშაო ადგილზე (თბილისი, ი. ქ. №.. მდებარე რესტორან „გ.“) მისვლასა (სადაც დ. მ. ადგილზე არ დახვდა) და სიცოცხლის მოსპობის მუქარის შემცველი შეტყობინების დატოვებას.

9.8. საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის მ. ს-ს მიერ ჩადენის დასადასტურებლად ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილია მხოლოდ დაზარალებულ დ. მ-ს ჩვენება, რომელმაც მიუთითა, რომ ს.... დაბრუნების შემდეგ ისევ გრძელდებოდა მასზე ზეწოლა. კერძოდ, 2022 წლის 18 ივნისს, 17:31 საათზე მობილურ ტელეფონზე – 5...- თ-დან შევიდა უცნობი ზარი, რომელსაც ეწერა „D., უპასუხა აღნიშნულ ნომერს და იყო მ. ს., რომელმაც გაიგო, რომ პოლიციას მიმართა დასახმარებლად და დაწყებული იყო გამოძიება. უთხრა, რომ არ დაერღვია გ-ს სასტუმრო „ლ-ში“ დადებული ყურანის ფიცი, თორემ მას და მის შვილებს ერთად ააფეთქებდა. მას ძალიან შეეშინდა და განიცადა მუქარის რეალურად განხორციელების შიში. 2022 წლის 9 ივლისს 11:50 საათზე მ. ს-მა თავისი შვილის – დ. (იგივე ა.) ს-ის ნომრიდან, რომელიც ჩანერილი ჰყავდა „D.“ სახელით მისწერა ახალ მობილური ტელეფონის ნომერზე (5...) აზერბაიჯანულ ენაზე მოკლე ტექსტური შეტყობინება, რომ ჩამოდიოდა თბილისში და სადამომდე ჰქონდა ერთი მანსი, გამოეტანა საჩივარი პროკურატურიდან, ეს მანსი არ გაეშვა ხელიდან, წინააღმდეგ შემთხვევაში ღმერთმა იცის რაც მოხდებოდა; 2023 წლის 6 მაისს, 15:11 საათზე მას თურქული ნომრიდან დაუკავშირდა მ. ს. და უთხრა, რომ მისი ფეხები ძალიან შორს იყო წასული და მოაჭრიდა.

9.9. საკასაციო სასამართლო ეთანხმება ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოების მსჯელობას, რომ მოცემულ ეპიზოდთან მიმართებით, სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება, რომ სწორედ მ. ს. იყო ის პირი, რომელიც ცდილობდა, მუქარით, დ. მ-ს იძულებას უარი ეთქვა სამართალდამცავი ორგანოსთვის დანაშაულში მისი მამხილებელი ინფორმაციის მიწოდებაზე (და-

ნაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილი).

9.9.1. დაზარალებულ დ. მ-ს მობილური ტელეფონიდან გამოთხოვილი ინფორმაციით (ტელეფონში არსებული მესიჯების ე.წ. „სქრინებით“) არ დასტურდება, რომ 2022 წლის 9 ივლისის მესიჯი „D“-სგან ((როგორც დაზარალებული განმარტავს ა-საგან) „ერთ შანსს გაძლევ სალამოდვე, მერე რა მოხდება ღმერთმა იცის“), ასევე – დაზარალებულის მიერ თავის ტელეფონში აღნიშნული შემოკლებით/დასახელებით შენახული მობილური ტელეფონის ნომერი ნამდვილად ეკუთვნის მ. ს-ს შვილს – ა-ს, ასევე არ დასტურდება, რომ 2022 წლის 9 ივლისს სწორედ მ. ს. სარგებლობდა მობილური ტელეფონის აღნიშნული ნომრით და მან მისწერა აღნიშნული შეტყობინებები დაზარალებულს. საქმეში წარმოდგენილი არც ერთი მტკიცებულებით ასევე არ დასტურდება, რომ დ. მ-ს მობილურ ნომერზე თურქეთიდან შესული ზარი (დაზარალებულს დაუკავშირდა უცნობი პირი, რომელსაც ეწერა D.... და უთხრა, რომ გაიგო გამოძიების დაწყების შესახებ და მოსთხოვა არ დაერღვია სასტუმროში დადებული ყურანის ფიცი, ემუქრებოდა მისი და შვილების აფეთქებით) განახორციელა მ. ს-მა. ანალოგიურად, დაზარალებულის ჩვენების გარდა სხვა არცერთი მტკიცებულებით არ დასტურდება, რომ 2023 წლის 6 მაისს, დ. მ-ს თურქული ნომრიდან სწორედ მ. ს. დაუკავშირდა და უთხრა, რომ მისი ფეხები ძალიან შორს იყო წასული და მოაჭრიდა.

9.10. სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსსკ-ის 37-ე მუხლის მე-2 ნაწილის დანაწესიდან გამომდინარე, გამოძიებელი ვალდებულია, გამოძიება აწარმოოს ყოველმხრივ, სრულად და ობიექტურად. რაც, მათ შორის, გულისხმობს ბრალდწარდგენილ დანაშაულში პირის მსჯავრდებისათვის მნიშვნელოვანი ყველა ფაქტობრივი და სამართლებრივი გარემოების დადგენას.

9.10.1. ბრალდების მხარის მიერ აღნიშნულ ეპიზოდში, ბრალდების დასადასტურებლად დაზარალებულის ჩვენების გარდა არ არის წარმოდგენილი სხვა მტკიცებულება/ები, რაც დაადასტურებდა მ. ს-ს მიერ პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებაში მითითებული კომუნიკაციის დაზარალებულთან უშუალოდ/მისი დავალებით განხორციელებას, არ არის დადგენილი აღნიშნულ ეპიზოდში სისხლის სამართლის საქმისათვის მნიშვნელოვანი გარემოებები – მათ შორის, ბრალდების მხარის მიერ არ მომხდარა დაზარალებულის მიერ თავის ტელეფონში „D...“-ს სახელწოდებით ჩანერილი ტელეფონის ნომრის და მისი კუთვნილების დადგენა. არ დასტურდება, რომ მ. ს-ს შვილს – ა. ს-ს ვინმე ეძახდა დ-ას/დ.... შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო ამ ნაწილშიც მოკლებულია შესაძლებლობას დააკმაყოფილოს კასატორი ბრალდე-

ბის მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა.

11. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულ დ. მ-ს განმარტებას, რომ მან პირველად საგამოძიებო ორგანოებს მიმართა თ...ში, საიდანაც გადაამისამართეს სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურში, სადაც დაახლოებით 10-ჯერ იმყოფებოდა გამოკითხვაზე. მან ასევე ექსპერტიზაზე დატოვა ტელეფონი, რომელშიც სისხლის სამართლის საქმისათვის მნიშვნელოვანი მტკიცებულებები ინახებოდა. თუმცა, როდესაც ტელეფონი დაუბრუნეს აღმოაჩინა, რომ ყველაფერი ნაშლილი იყო. ახლა ეს ტელეფონი კვლავ ექსპერტიზაზეა.

11.1. დაზარალებულის აღნიშნული განმარტება თანხდენილია დედის – ბ. მ-ს (რომელმაც მიუთითა, რომ დ-ს მობილურ ტელეფონში შენახული იყო ბევრი მტკიცებულება, რომელიც ...ში მიტანის შემდეგ გაქრა) და ძმის – რ. მ-ის (განმარტა, რომ დ-ს მობილური ტელეფონი მან (მონმემ) გადასცა დედას, ვინაიდან მასში შენახული იყო მტკიცებულებები. აღნიშნული ტელეფონი წარადგინეს ...ში, თუმცა იქიდან სრულიად გასუფთავებულ მდგომარეობაში გამოატანეს) ჩვენებებთან.

11.2. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდების მხარემ, მათ შორის, დ. მ-ს მითითებულ ტელეფონზე დანიშნა საინფორმაციო-ტექნიკური ექსპერტიზა 2023 წლის 16 დეკემბერს. 2024 წლის 10 იანვარს ... დეპარტამენტის გ-ს პოლიციის განყოფილების გამომძიებელმა ნ. გ...-მა შსს საექსპერტო კრიმინალისტიკურ დეპარტამენტს მიმართვით დაუზუსტა დადგენილებაში მითითებული კითხვები (მათ შორის, საკვლევე ობიექტში არის თუ არა ნაშლილი ინფორმაცია (სატელეფონო ზარები, ფოტოსურათები, ვიდეოები, სმს და ხმოვანი შეტყობინებები), დადებით შემთხვევაში მოხდეს მათი გადატანა კომპიუტერულ დისკზე. საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის დირექტორ გ. თ-ის 2024 წლის 11 იანვრის წერილით ნ. გ-ს ეცნობა, რომ წარდგენილ ნივთმტკიცებებზე მიმდინარეობდა კვლევები და მათი დასრულების თანავე გაიცემოდა ექსპეტიზის დასკვნა.

11.3. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სასამართლო განხილვის არცერთ ეტაპზე არ იქნა წარმოდგენილი ზემოაღნიშნული ექსპერტიზის დასკვნა.

11.4. დაზარალებულის განმარტებით, ტელეფონიდან ინფორმაციის ნაშლის თაობაზე საჩივარი არ დაუწერია, არც გამოკითხვის ოქმში უთქვამს რამე, მისთვის არავის აუკრძალავს ამის თქმა. მან გამომძიებელს აღნიშნულზე არ უთხრა, რადგან უნდოდა ცალკე საქმე ეწარმოებინა ამ საკითხზე. „სქრინები“ იყო როგორც მის, ასევე დედამისისა და მისი შვილის ტელეფონში და სამივე ტელეფონი ექსპერტიზაზეა. სახელმწიფო უსაფრთხოების სამსახურში განცხადების შეტანისას განცხადებას რა ფოტოებიც ერთოდა ყველა მისი ტელეფონიდან იყო,

რადგან ეს ინფორმაცია მის ტელეფონში ინახებოდა, გ... შეტანილი „სქრინები“ და ფოტოებიც მისი ტელეფონიდან იყო, რადგან ეს ინფორმაცია არ იყო ნაშლილი, ნაშლილი იყო სხვა დამატებითი ინფორმაციები.

12. დაცვის მხარე სადავოდ არ ხდის მ. ს-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით მსჯავრდებულობის დაწესებისას ალნიშნულ საკითხს სადავოდ არ ხდის არც ბრალდების მხარე კასატორი. საკასაციო საჩივარში ბრალდების მხარე საერთოდ არ ეხება გასაჩივრებული განაჩენით დანიშნული სასჯელების საკითხს, არ ითხოვს მათ გამკაცრებას. შესაბამისად, საქართველოს სსსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის (საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში) დანაწესიდან გამომდინარე, სასამართლო მოკლებულია ალნიშნულ ნაწილში გასაჩივრებული განაჩენის გადასინჯვის შესაძლებლობას.

12.1. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს განხილვის საგანს წარმოადგენს მ. ს-სათვის მხოლოდ საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ქმედება გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველ ნაწილზე) გათვალისწინებული დანაშაულისათვის სასჯელის განსაზღვრა.

13. საქართველოს სსსკ-ის 259-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. სასჯელის სამართლიანობა კი უნდა შეფასდეს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის გათვალისწინებით. „სასჯელი, ერთი მხრივ, უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხეებთან გონივრულ პროპორციაში, ხოლო, მეორე მხრივ ....ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის დაკისრება უნდა მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალისწინებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38), უნდა ეფუძნებოდეს საქმის სირთულეს, ქმედებიდან მომდინარე საფრთხეებს, ქმედების ჩადენის წინაპირობებს, მოტივებს, შედეგებს, დამნაშავის პიროვნების თავისებურებებს, სასჯელის ზემოქმედებას დამნაშავის მომავალ ცხოვრებაზე (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 11 ივლისის №1/7/851 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე იმედა ხახუტაიშვილი სა-

ქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-10).

14. საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილი სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს – ჯარიმას ან გამასწორებელ სამუშაოს ვადით ერთ წლამდე ან შინაპატიმრობას ვადით ექვსი თვიდან ორ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთას ვადით ერთ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ.

15. სასამართლო ითვალისწინებს საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილ სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო მოთხოვნებს და სასჯელის მიზნებს, მათ შორის, სასჯელის რესოციალიზაციის (სასჯელის მეშვეობით საზოგადოებაში საყოველთაოდ აღიარებული თანაცხოვრების წესებისადმი დამნაშავის შეგუებას) და ახალი დანაშაულის პრევენციის მიზანს, რომელიც ხორციელდება სპეციალური და ზოგადი პრევენციის ფარგლებში (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის № 1/4/592 გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“).

16. მ. ს-ს მიერ ჩადენილი ქმედების საზოგადოებრივი საშიშროების და ხასიათის, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათისა და ზომის, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნების, მართლსაწინააღმდეგო შედეგისა და მსჯავრდებულის პიროვნების, საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილითა და 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილი სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო მოთხოვნებისა და სასჯელის მიზნების (სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია) გათვალისწინებით მ. ს-ს სასჯელის სახედ და ზომად უნდა განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლით, რაც არ ეწინააღმდეგება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას და უზუნველყოფს სამართლიანობის აღდგენას, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებასა და დამნაშავის რესოციალიზაციას.

17. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-10 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ამ კანონის პირველი-მე-4 მუხლების, მე-5 მუხლის მე-2 პუნქტისა და მე-6 მუხლის მოქმედება ვრცელდება იმ პირზე, რომელმაც შესაბამისი დანაშაული 2024 წლის 1 ივლისამდე ჩაიდინა და ამავე კანონის მე-12 მუხლის მე-2 პუნქტს, რომლის თანახმად მსჯავრდებულის (მათ შორის, ძებნილი მსჯავრდებულის) მიმართ ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტიის აღსრულების მიზნით გადაწყვეტილებას სისხლის სამართლის საქმის სასამართლო განხილვის სტადიაზე იღებს შესაბამისი სასამართლო.

18. საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვა-

ლისწინებული დანაშაულისათვის განსაზღვრულ სასჯელებზე „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მოქმედება არ ვრცელდება ამავე კანონის მე-7 მუხლის პირველი პუნქტიდან გამომდინარე (ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტია არ ვრცელდება იმ დანაშაულზე, რომელიც გათვალისწინებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 181-ე მუხლით).

19. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით – ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია. ამავე მუხლის მე-6 პუნქტით ამ მუხლის პირველი პუნქტით გათვალისწინებულ პირზე, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული (გარდა ოჯახური დანაშაულისა), ამ მუხლის პირველი პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია გავრცელდება, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს იმავე პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

19.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვისას დაზარალებულმა დ. მ.-მ უარი განაცხადა მ. ს.-ს მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის გამოყენებაზე. საკასაციო სასამართლოში საქმის განხილვის თარიღისთვისაც წარმოდგენილი არ არის დაზარალებულის თანხმობა მ. ს.-ს მიმართ „ამნისტიის გამოყენებაზე“. შესაბამისად, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას მ. ს.-სთვის საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის განსაზღვრული სასჯელის მიმართ გამოიყენოს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონით დადგენილი შეღავათი.

20. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, დანიშნული სასჯელი უნდა გაუნახევრდეს განზრახი დანაშაულის ჩადენისთვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია მათ შორის საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის (გარდა ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევისა) პირველი ნაწილით, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

20.1. ამავე კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია, ხოლო მე-9 მუხლის პირველი პუნქტით – ამ კანონით გათვალისწინებული სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან მე-4 მუხლით (გარდა მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა) გათვალისწინებული სასჯელის შემცირება ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე, აგრეთვე სხვა სასჯელზე (გარდა ჯარიმისა, ქონების ჩამორთმევისა, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვისა და სამხედრო წოდების ჩამორთმევისა).

20.2. მ. ს-სათვის საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის განსაზღვრულ სასჯელზე არ ვრცელდება „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია, მას ასევე არ ჩაუდენია ამავე კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული. შესაბამისად, მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით 1/6-ით უნდა შეუმცირდეს დანიშნული სასჯელი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვროს 10 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

21. სააპელაციო სასამართლომ მ. ს-სათვის საბოლოო სასჯელის განსაზღვრისას საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მეორე ნაწილის საფუძველზე საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით დანიშნულ ძირითად სასჯელს – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთას ამთანთქინა დანარჩენი თანაბარი ძირითადი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, მ. ს-ს სასჯელის სახედ და ზომად განუსაზღვრა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. ამასთან, საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დანიშნული სასჯელები შეკრიბა და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-8 ნაწილის საფუძველზე, მ. ს-ს დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად დაუნიშნა ჯარიმა – 10 000 ლარი და იარაღის დამზადების, შეძენისა და იარაღის (მათ შორის – სამსახურებრივ-სამშტატო იარაღის) შენახვის, ტარებისა და გამოყენების შეზღუდვა და აკრძალვა – 5 წლით.

21.1. მიუხედავად იმისა, რომ დაცვის მხარე სადავოდ არ ხდოდა გასაჩივრებული განაჩენით დანიშნული სასჯელების კანონიერებას, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ გასაჩივრებული განაჩენით, დანაშაულთა ერთობლიობისათვის, საბოლოოდ, მოსახდელად განსაზღვრუ-

ლი სასჯელი ეწინააღმდეგება საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლით დადგენილ იმპერატიულ წესს. კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, დანაშაულთა ერთობლიობის დროს საბოლოო სასჯელის დანიშვნისას უფრო მკაცრი სასჯელი შთანთქმავს ნაკლებად მკაცრს, ხოლო თანაბარი სასჯელების დანიშვნისას ერთი სასჯელი შთანთქმავს მეორეს. ამდენად, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსი დანაშაულთა ერთობლიობის შემთხვევაში (რეციდივის არარსებობის დროს) იმპერატიულად ადგენს მხოლოდ და მხოლოდ სასჯელთა შთანთქმის პრინციპის გამოყენებას და არავითარ შემთხვევაში არ უშვებს არათუ სასჯელთა მთლიან, არამედ მათ ნაწილობრივ შეკრებასაც (იხ.: საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 18 ოქტომბრის №642აპ-21 განაჩენი). ამასთან, საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლით დადგენილი დანაშაულთა და განაჩენთა ერთობლიობის დროს სასჯელთა დანიშვნის წესი მიემართება, როგორც ძირითად, ისე დამატებით სასჯელებს (იხ.: *mutatis mutandis* – საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 18 ოქტომბერი №642აპ-21 განაჩენი). სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ აღნიშნული ეხება როგორც ძირითად, ისე დამატებით სასჯელებს.

21.2. შესაბამისად, მოცემულ შემთხვევაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 8 ივლისის განაჩენით დამატებითი სასჯელების შეკრებით დაირღვა საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მოთხოვნა.

22. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 8 ივლისის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება – მ. ს. ცნობილ უნდა იქნეს უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში, ხოლო მ. ს.-სათვის საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილი ბრალდება უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, მ. ს. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით შეუმცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს 10 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

### **სარეზოლუციო ნაწილი:**

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

## დაადგინა:

1. გორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ია მეფარიშვილის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ მ. ს-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – ტ. კ-ის და ნ. გ-ს სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 8 ივლისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3.1. მ. ს. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2021 წლის 3 აგვისტოს ეპიზოდი) წარდგენილ ბრალდებაში;

3.2. მ. ს. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 372-ე მუხლის მე-2 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში;

3.3. მ. ს. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 151<sup>1</sup>-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებაში;

3.4. მ. ს-ს ქმედება საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველ ნაწილზე;

3.3.1. მ. ს. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით შეუმცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს 10 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

3.5. მ. ს. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

3.6. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის პირველი ნაწილით დანიშნულმა ძირითადმა სასჯელმა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთამ, შთანთქმას საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით დანიშნული და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით შემცირებული სასჯელი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, მ. ს-ს სასჯელის სახედ და ზომად დაენიშნოს თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით;

3.7. მ. ს-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს ფაქტობრივი დაკავებიდან – 2023 წლის 4 დეკემბრიდან;

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2025 წლის 8 ივლისის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

5. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლო  
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №6  
[www.supremecourt.ge](http://www.supremecourt.ge)